

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

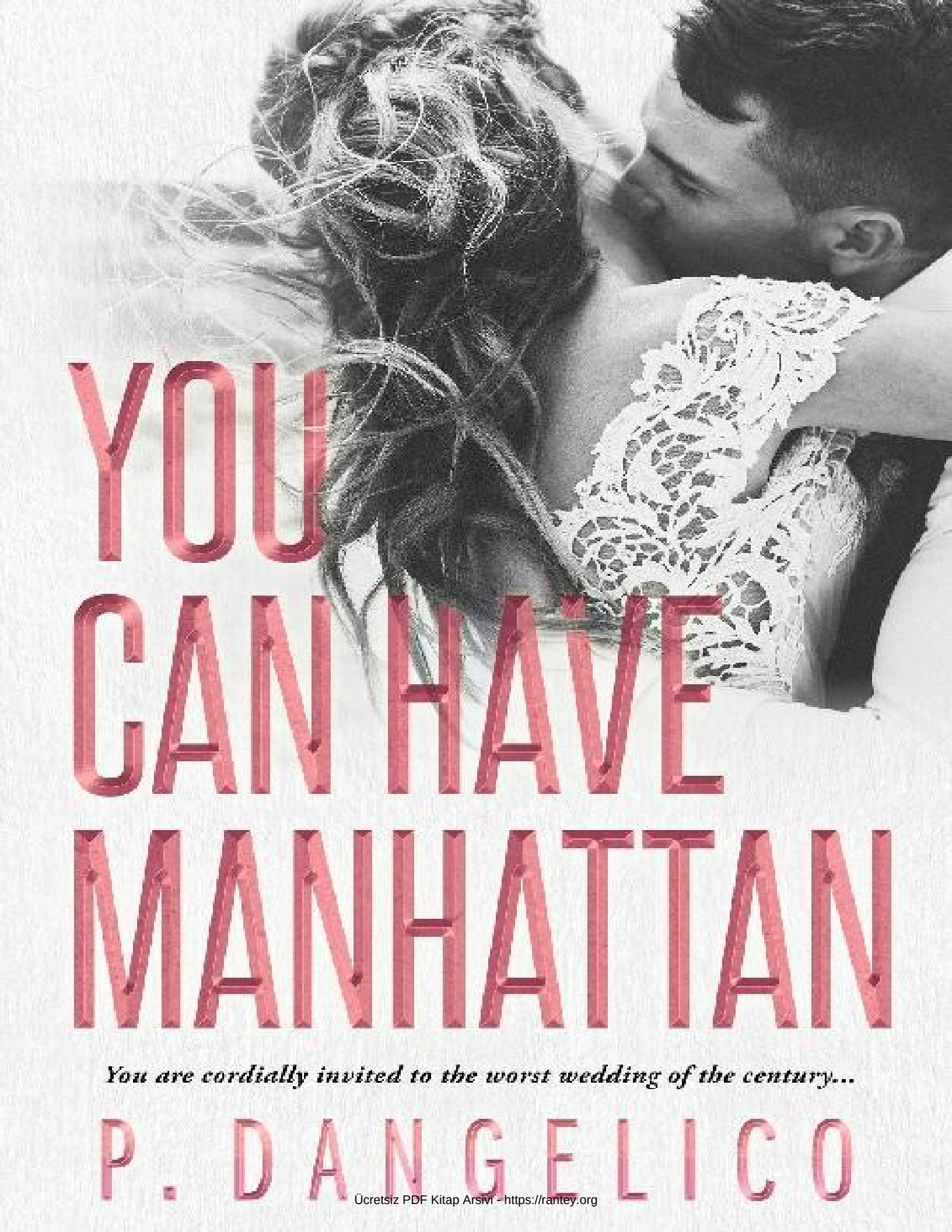
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



YOU CAN HAVE MANHATTAN

You are cordially invited to the worst wedding of the century...

P. DANGELICO



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MANHATTAN'I ALABİLİRSİNİZ

P. DANGELICO

OceanofPDF.com

MANHATTAN'A SAHİP OLABİLİRSİNİZ

Copyright © 2019 by P. Dangelico

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-0-578-52919-6

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Kapak: [Najla Qamber, Qamber Designs](#)

Proofreading: Judy's Proofreading

Yeni sürümler ve indirim uyarıları için posta listeme katılın. [Posta Listesi](#)

Spotify [Çalma Listesi](#)

www.pdangelico.com

OceanofPDF.com

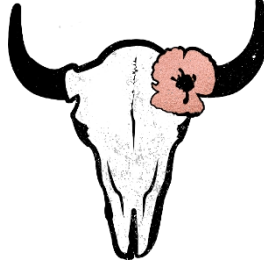
İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25 Sonsöz</u>
<u>Teşekkür</u>

Yazar Ayrica P.
Dangelico Hakkında

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

HAYAT DEĞİŞTİREN ANLAR NADİREN KENDİLERİNİ DUYURURLAR. ONLAR TERCİH EDERLER

gizlice yaklaşır ve selamlama amacıyla yüzünüze bir yumruk atar. Bana da böyle oldu. Diğer günler gibi bir gün olarak başladı. Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki hayatımın hem en iyi hem de en kötü gününe dönüşene kadar.

Frank masasının karşısından sakince, "Bana bak Sydney," diye emretti.

Frank Blackstone her zaman sakın ve her zaman emir veren biriydi, bu yüzden bu isteği görmezden geldim ve akıllı telefonumda yazmaya devam ettim. Satın almakta olduğumuz bir mülkün sözleşmesindeki küçük bir pürüz - ve "biz" derken Blackstone Holdings'i kastediyorum - acilen ilgilenmemi gerektiriyordu. Büyük olasılıkla, hafta sonu boyunca bir kez daha çalışmama neden olacaktı ama bu şirketin genel danışmanı olarak hayat böyleydi. Frank her zaman ya bir şey alıyor ya da satıyordu ve ben de işe girerken neye bulaştığımı biliyordum. Bu beni rahatsız etmediği gibi, hoşuma da gidiyordu.

"Bana bak dedim Sydney."

İşaret parmağımı kaldırarak tek elle yazmaya devam ettim. Her zamanki Cuma sabahı buluşmamızı yeniden planlamaya çalışmışım ama bana kesin bir dille hemen ofisine gitmem söylenmişti. İşte buradaydım.

Sözleşme pürüzünün hafta sonundan önce çözülmesi gerekmesine rağmen *hemen* karşısındaki koltuğa oturdu.

"Wilson & Bosch son...dakika...maddesini gizlice sokmaya çalışıyor... piçler..."

Erkek egemen bir işte kadın olmak, genellikle küçümsendiğim ve hak ettiğim saygıyı nadiren gördüğüm anlamına geliyordu. Bu beni rahatsız etmedi. Aksine, bunu kendi avantajıma kullandım ve bankaya kadar güldüm. Bu saçmalıklara alışkındım ve iş söz konusu olduğunda oldukça kalın bir derim vardı. Ancak bu on birinci saat saçmalığı zekama düpedüz bir hakaretti ve kiminle uğraştıklarını öğrenmek üzereydiler.

"Ben ölüyorum."

"Bana *bir* dakika daha ver, Frank..."

"Bırak onu, Syd. Bir daha sormayacağım." Sesindeki sabırsızlık bana konuyu kapatmamı söyledi. Frank bekletmek isteyeceğiniz bir tip değildi.

Gönder tuşuna basarak telefonu, beni patronumdan ayıran antika ceviz masanın üzerine koydum ve başımı kaldırıp gözlerim, taptığım ve hayran olduğum adamın koyu renk gözleriyle buluştu. İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Tıpkı kendisi gibi Frank'in ofisi de eklektikti. Mobilyalar Amerikan Kolonyal antikaları, duvarlardaki sanat eserleri sürrealizm döneminden, halılar ise İran halılarıyla.

"Bitti. Ne diyordun?"

Turnbull & Asser imzalı gömleğinin beyaz Fransız manşetlerini düzeltti, ellerini birbirine bağladı ve ince beline yerleştirdi. "Öleceğimi söyledim."

Talebi her seferinde bir harf işlerken gülümsemem düştü. Bu bir şaka olmalıydı. "Bu da senin şakalarından biri mi? Çünkü uzun bir gün var ve güncellenmiş teklifi inceleyip bubi tuzağı kurmadıklarından emin olmadan önce gerçekten biraz yemek yemem gerekiyor."

Şüphecililiğimi ne yüzümden ne de sesimden uzak tutabildim. Söz konusu adam şakalarıyla ünlü olmasaydı bunu sormazdım. Frank bir keresinde dünyanın en zengin bin kişisi için gülünç derecede gösterişli bir parti vermiş, sonra da onlara paylarına düşen masraflar için bir fatura göndermişti. Gerçek hikaye. Ödemeyi reddettiklerinde, bunu gazetelerinde yayınlamakla tehdit etmiş. Frank'ın üç gazetesi vardı. Herkes derhal parayı havale etti ve Frank on milyon doları Child Find of America'ya bağışladı.

Özel olarak memnun muydum? Aynen öyle. Söylemeye gerek yok, ben suç ortağı olduğumda Frank'ın şakaları çok komikti. Şaka bana yapıldığında o kadar da değil.

"Biraz şansla on iki ay daha yaşayabilirim..." İç çekti. "... ama bu konuda bahse girmeyeceğim."

Aynı anda yaşadığım tüm duygulara kollarımı dolayamıyordum. Beni ayakta tutan güç her neyse yok oldu. Deri berjer koltukta kambur dururken, siyah Jill Sanders takım elbisemin içinde terlemeye başladım ve ağzım kurudu. Çünkü Frank'i kendimden daha iyi tanıyordum ve yüz ifadesi bana dalga geçmediğini söylüyordu.

Frank Blackstone sadece işverenim değil, aynı zamanda birçok başka şeydi. Akıl hocası. Arkadaş. Baba figürü. Şimdiye kadar sahip olduğum babaya en yakın şeydi. Ve en önemlisi, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiydi. Onu seviyordum. Hukuk fakültesinden zar zor mezun olmuş birini alıp bana başarılı olmam için her türlü şansı vermişti. Ve onun sayesinde başarılı oldum, Blackstone'da hızla Frank'ın sağ kolu oldum. Otuz dört yaşında Blackstone Holdings'in genel danışmanı olmak çok az insanın bahsedebileceği bir başarıydı ve ona sonsuza dek minnettar kalacaktım.

"Nasıl?" Şoka girmiştım, sesim boş çıkıyordu.

Birbirimize bakarken sessizlik daha da koyulaştı. Söylenmemiş pek çok gerçek asılı duruyordu. İkimiz de o anları kabullenmek istemiyorduk.

Bunun gibi, ikimizin yıllardır yaptığımız gibi masanın karşısında oturduğu bir masanın nesli yakında tükenecekti.

"Melanoma."

Frank heybetli bir görüntüye sahipti. Geniş çerçeveli ve iri kemikliydi, ağırbaşlılığıyla tam bir Rushmore Dağı adamıydı. Yetmiş bir yaşında 1.80 boyunda olması, Frank'in bir daha da uzun olduğu anlamına geliyordu. Ve ellerini kirletmenin ötesinde değil. Bir keresinde Rolls-Royce Phantom'unun lastiğini yarım saatten kısa bir sürede FDR'nin kenarında değiştirdiğini görmüştüm - iş çıkış saatinde. Sırtını dışarı atmış olan şoförü bile şaşırmıştı.

Yine de o anda bana daha küçük göründü.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, sadece elli bin dolarla sıfırdan küresel bir şirket kuran bir adamın kabadayılığına uyum sağlamak için yapılmış büyük boy özel sandalyede otururken, Frank Blackstone yaşına bakıyordu.

"Ama... sen onu yendin..."

Dikkati tavandan tabana pencereden dışarı, gri ve ıslak Manhattan silüetine kaydı. Bu yükseklikten sadece çatılar görünüyordu. Yönetici süitini bilerek en üst katta tasarlamıştı, böylece düşmanlarının her zaman onlara tepeden bakacağını bildiklerinden emin olacaktı. Hikâyenin abartılı ve dramatik olduğunu düşünmüştüm ama Frank'in özeti buydu.

"Geri tepti."

Onu bu kadar sakin ve durumu kabullenmiş görmek beni rahatsız etti, kendimi güçsüz hissetmeme neden oldu. Ve bu pek de iyi idare edemediğim bir duyguydu. "Frank..."

Bana baktı ve ifadesi değişti, ondaki değişim şimşek hızındaydı. Bunu neyin tetiklediğinden emin değildim ama daha bir dakika önce takındığı kırılğanlığın yerini soğukkanlı bir kararlılık almıştı. Bu iyi tanıdığım bir bakıştı, Frank'in fındıklara saldırırken takındığı bakışla aynıydı.

iş anlaşması. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, kendi duygularım bir rollercoaster üzerindeydi ve henüz yolculuk için kemerimi bağlamamıştım.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Derin sesindeki tonlama beni ağır düşüncelerimden uyandırdı ve farkındalığımın artmasına yol açtı. Frank'in istekleri rutin *olarak ağır bir suç işlemekten, ona bir bardak su getirmeye* kadar uzanıyordu ve hangisinin geleceğini asla bilemiyordunuz çünkü her ikisini de aynı zararsız tonda söylüyordu. "Blackstone'un aile kontrolünde kalacağını bilmem gerekiyor. Yönetim kurulunun Marjorie için doğru olanı yapacağına güvenmiyorum."

Marjorie... Kalbim onun için kırıldı. Marjorie ve Frank birbirlerinden ayrılmazlardı. Halka açık etkinliklerde hâlâ el ele tutuşurlardı. Frank'in karısı tanıdığım en nazik kadınlardan biriydi.

"O biliyor mu?"

"Evet... Eylül'den beri biliyoruz."

Aralık ayının ilk haftasıydı. Kafa karışıklığım hızla öfke ve ihanete dönüştü. Frank benden hiçbir şey saklamazdı. En azından şimdiye kadar saklamamıştı.

"Aylardır biliyordunuz ve bana söylemediniz, genel danışmanınıza mı? Söylemeliyim ki, biraz kızgıyım."

Sandalye bir parça geriye devrilirken gıcırdadı, Frank'in bakışları düzleşti. "Zamana ihtiyacım vardı."

Bana şimdiye kadar verdiği en şifreli cevaptı.

"Ne için zaman? Doktorlar ne dedi? Ve neden şu anda MD Anderson'da değilsin? Bununla savaşmalısın!"

En iyi savunma harika bir hücumdu. Frank bana bunu öğretmişti. Yine de hiç de kavgaya hazırlanıyor gibi görünmüyordu. "Önce saldır, sonuçlarını sonra düşün. Hatırladın mı? Yıllarca kafamı bu saçmalıklarla doldurdun. *Yıllarca*, Frank. Ve şimdi sessizce gecenin içine mi gideceksin?"

"Sakin ol," diye yumuşakça uyardı. "Fazla zamanım kalmadı ve bunu seninle tartışarak geçirecek değilim."

Bu beni çok etkiledi. Onunla birlikte hayal kırıklığım ve gücüm de gitti. "Özür dilerim. Ben sadece... Buna inanamıyorum."

"Ben de seni özleyeceğim, evlat." Gözlerinde ağır dozda bir sempati vardı. Aramızda bir anlayış geçti. Acı tatlı bir nostalji. İkimiz de duygularını dışa vuran tipler değildik ama işte ikimiz de duygularını dışa vuruyorduk. "Ben öldükten sonra mahkemeye düşmemesi için veraset çizgisinin açık olduğundan emin olmak istiyorum."

Kendi kederimin içinde debelenirken, her zaman güvenebileceğim tek kişinin kaybının yasını tutarken, dalgınca başımı salladım. Soru bile yoktu, Frank'in istediği her şeyi yerine getirecektim. Benim verebileceğim her şey onun olacaktı.

Yerine geçebilecek tek bir varis vardı. Oğlu Scott. Bunu hak edip etmemesi önemli değildi. Kızı Devyn, teknoloji dehası biriyle mutlu bir evlilik yapıyor ve Silikon Vadisi'nde yaşıyordu. Dört kız çocuğu annesi olan Devyn'in Blackstone Holdings'e ilgisi sıfırdan da azdı. Scott hakkında söyleyecek iyi bir şeyim yoktu çünkü... Açıkça söylemek gerekirse, Scott Blackstone bir ezikti. Bu kelimedenden ne kadar nefret etsem de, bu davada hakkıyla ödüllendirildi.

Veliahtla on yıldan uzun bir süre önce Frank'in kızının düğününde tanışmıştım ve neyse ki o zamandan beri onu çok az görmüştüm. Scott yürüyen bir klişeydi, mağara adamı derneğinin sopa taşıyan gururlu bir üyesiydi, adını bilsin ya da bilmesin her kadına babydoll diye hitap ederdi. Yani gerçekten, 2019 yılında kim böyle bir şey yapar ki?

Temel olarak, zamanını sikişerek ve kavga ederek geçiren, en son parti ve bir sonraki macera arayışında dünyayı dolaşan zengin bir pislikti. İyi olarak gördüğüm her şeyin tam tersiydi. Rekor kıran aşırı egosundan bahsetmiyorum bile.

Scott'a göre, yolu onunla kesişme şansına sahip olan her kadın, aşırı hormonlu bir su birikintisi içinde ayaklarının dibine düşüyordu. Hatta bir keresinde Frank'in uzun süredir sekreterliğini yapan Diane'i "paketini okşamakla" suçlamıştı. Tanrı ruhunu şad etsin, Diane altmış dokuz yaşında masasında otururken geçirdiği kalp krizi sonucu hayata veda etmeden hemen önce.

Evet, adam dayanılmazdı. Ama Frank için ona katlanabilirdim. Scott'ın Blackstone'un fahri CEO'su rolüne geçmesine yardım edecektim. Ve sadece o olacaktı çünkü yönetim kurulundaki hiç kimse Scott'ın şirket tatil partisinin hangi restoranda yapılacağına karar vermekten başka bir şey yapmasına izin vermeyecekti. Scott'ın lüks bir striptiz kulübünü seçme tehlikesi nedeniyle bu bile şüpheliydi.

"Scott'la konuştun mu?"

"Ona ulaşamadım." Frank'in dudakları inceldi ve gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da belirginleşti. Tek oğlundan bahsederken sık sık olduğu gibi yorgun bir şekilde nefes verdi.

"Bu iş nasıl yürüyecek? Günlük kararları o mu verecek?" Bu bir şakaydı ve Frank bunu biliyordu. Scott değersiz hayatı boyunca bir gün bile dürüst bir iş yapmamıştı. Açıkçası, onursal bir pozisyonda ne kadar dayanabileceği konusunda şüphelerim vardı. Ve bu zeka eksikliği yüzünden bile değildi. Scott'ta eksik olan tek şey karakterdi.

"Marjorie'nin vekili olarak hareket etmen için sana kontrol hissesi veriyorum... Benim yerimi almanı istiyorum."

Kulağımda yüksek bir uğultu vardı, sonra bir patlama. Sanki beynim aşırı ısınmış ve kapanmış gibiydi. Gülmeye başladım. Kısmen rahatlamış, kısmen gerilmiştim. "Şimdi bunun bir şaka olduğunu biliyorum. Woosh." Kaşlarımla bir hareket yaptım çünkü kimse dramayı Frank kadar sevemezdi, ben de ona biraz verdim. "Ne kadar rahatladım. Beni yakaladın, Frank. Ama cidden. Yapmam gereken bir sürü iş var--"

Pençe büyüklüğünde bir el masaüstüne indi, tokat sesi tüm ofiste patladı. Şaşırarak irkildim, içimdeki eğlence bir anda yok oldu.

Bir kere.

"Bu bir şaka değil."

"Tamam... tamam," dedim, olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekilerek. "Özür dilerim..." Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar denedim. "Seni sevdiğimi biliyorsun Frank ve gururum okşandı. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama beni görevlendirmen bu işin mahkemedede bitmesini garantileyecek."

"Doğru. Bu yüzden Scott'la evleneceksin."

Uğultu geri gelmişti. Onu doğru duymuş olmam mümkün değildi. "Yine mi geldin?"

"Oğlumla evleneceksin."

Kanser çoktan beynine ulaşmış mıydı? Aklıma gelen tek makul mazeret buydu. "Ciddi olamazsın."

"Melanom kadar ciddi."

"Frank--" Elimden geldiğince nazikçe söyledim. Sözcük ağzımdan uçarcasına çıktı. İnsan Frank'i ancak bir yere kadar zorlayabilirdi. Sonra *Juggernaut*'a benzer bir şeye dönüştü, insanları sopalamaktan hoşlandığı metalden yapılmış bir kafayla tamamlandı.

"Sydney," diye karşı çıkarak sözümü kesti. "Bu bir iş anlaşması. Scott'la evleneceksin. Onunla üç yıl evli kalacaksın. Bu süre zarfında ikiniz de toplum içinde evli bir çift gibi davranacaksınız. Blackstone adını lekeleyecek hiçbir şey yapmayacaksınız. Bu şirketi başarılı bir şekilde yönetecek ve böylece yönetim kurulunun bu konuda çenesini kapatmasını sağlayacaksınız. Ondan sonra ikiniz istediğinizi yapabilirsiniz. Sessiz bir boşanma. Gönlünüzden ne geçiyorsa. Scott ne halt ederse etsin, sen de Blackstone olarak bu şirketi yönetmeye devam edeceksin. Yeterince açık olabildim mi?"

Zamana ihtiyacı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu ve bu zamanı cehennemden gelen planları hazırlamakla geçirmişti. Ancak Frank benim fikirlerime ve metaforik taşaklarıma her zaman değer vermiştir. Beni asla

Aksi takdirde ikinci komutan. Daha önce ona doğrudan hiç çekinmemiştim ve bu sefer de farklı değildi.

"Ben...yapamam."

Frank kaşlarını çatı. Onaylamayan bir bakıştan çok şaşkın bir bakıştı bu. Anlamlı bir duraksamadan sonra, "Aşık mısın?" diye sordu. Şüphe ses tonunu yumuşatmıştı. Sanki benim müsait olmayabileceğim şimdi aklına gelmiş gibiydi. Yine de onu tanıdığım onca yıl boyunca katıldığım sayısız şirket etkinliğine hiç kimseyi getirmemiştim. Ve Josh hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hayır."

"Değerli biriyle çıkıyor musun?"

Neredeyse gülecektim. Çıkmak mı? O da neydi öyle? İki haneli aylardır biriyle çıkmak için zamanım olmamıştı. Haftada yetmiş saat çalışmak pek de iyi bir sosyal hayat için elverişli değildi. "Hayır, elbette olmaz--"

"O zaman sorun ne?" diye söze girdi. "Yoksa sorun ettiğiniz şey evlilik mi? Kutsal olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu beni gülümsetti. "Hayır."

"Yani yüzyılın anlaşmasını yapmayı reddetmeniz ideolojik bir nedeni yok mu?"

Frank ve onun abartıları. Daha fazla büyümeden bu işe bir son vermeliydim. "Özgürce konuşmak için izin istiyorum?"

"İzin verildi."

"Bunu nasıl daha güzel ifade edebilirim... Scott bir domuz. Kafama silah dayasalar bile onunla evlenmezdim."

Frank kıkırdadı. "Kenarları kaba saba biri."

Yüzyılın küçümsemesi. "İyi tarafından bakma yeteneğini her zaman sevmişimdir. Tanışma şerefine nail olduğum en kötü kadın düşmanı."

Sırtışı genişledi. "O bir erkeğin ."

"Hadi ama, Frank. Sen bile biliyorsun--"

"

"İyi. O senin tipin değil. Anlıyorum." Sandalyesinde öne doğru eğildi. Sanki bundan sonra söyleyeceği her şey çok önemliymiş gibi. "Öyle olmak zorunda değil, Syd. Sadece yönetim kuruluna senin bu şirketin sorumluluğunu üstlenebilecek kapasitede olduğunu gösterecek kadar bir süre kocan olması gerekiyor. Ve bunun her adımında seni baltalamaya çalışmadan gerçekleşmesi için Scott'ın arkanda olması gerekiyor. O güçlü bir müttefik olacaktır."

Scott-- bir müttefik mi? Gündüzleri zar zor uyanıyordu ama neyse. Detaylar üzerinde tartışacak değildim. Yine de kararlılığım hızla azalıyordu. Fazla bir şey istemiyordum. Kariyerim dışında hayattan bir beklentim yoktu. Çocukluğum bana bunu zor yoldan öğretmişti. İstemek hayal kırıklığına yol açıyordu ve ben bunu çok yaşadım. Ama bu... bunu istiyordum, bu kanımı kaynatıyor ve nabzımı hızlandırıyordu. Blackstone Holding'i yönetmek hayatımın en büyük başarısı olacaktı.

Sandalyeye daha da gömülerek başımı arkaya yasladım ve duvardaki orijinal René Magritte tablosunu inceledim. Bulutlu gökyüzüne bakan bir penceresi olan bir iş adamı. Orada bir yerlerde ağır bir anlam olduğundan emindim. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Elbette. Wyoming'e giderken bunu düşünebilirsiniz. Blackstone jeti Teterboro'da beklemede."

Frank beni yönlendiriyordu ve ben de ona izin veriyordum. İlk günden beri beni kendi planlarına çekmenin bir yolunu bulmuştu.

"Ama..."

"Sydney..." Frank'in yüz ifadesi birden ciddileşti. "Sen benim hiç sahip olamadığım oğlumsun. Yerimi başkasının alacağını bilerek huzur içinde yatmayacağım." Bu içten duygu parmaklarını boğazıma doladı ve sıktı. "Hayatının sadece üç yılı karşılığında statü, para, *Forbes*'un ön kapağı ve muhtemelen *Time* dergisine sahip olacaksın."

Eğer bunu yapsaydım hala büyük bir EĞER- bunu statü için (ki umurumda bile değildi) ya da *Time* dergisine kapak olmak için (ki

ya da para (ki zaten vardı). Bunu Frank için yapardım.

"Wyoming'de ne var?" Ekşi bir şekilde mırıldandım.

Frank'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kocan."

"Kocam..." Her şeyin saçmalığı karşısında başım titreyerek tekrarladım. Bu olaya kadar son derece normal bir Cuma günü geçiriyordum. "Scott hastalığını biliyor mu? Ve bu saçma planı?"

"Henüz değil."

Ağır bir iç çekiş. Gözlerimin arasında oluşan zonklamayı ovuştururken gözlerim kapandı. "Birlikte gitmeyi düşüneneğini sana düşündüren ne? Bildiğimiz kadarıyla ciddi bir ilişkisi olabilir."

İçinden kuru bir kahkaha yükseldi. "Scott mı? Ciddi bir ilişkiniz mi var?" Bu bir uzanıştan daha fazlasıydı. Bu kaçak treni raydan çıkarmak için son bir çabaydı. "Ya bunu kabul eder ya da tek kuruş almadan onunla ilişkiyi keserim."

Scott parayla evliydi. Başka türlü nasıl savurgan bir serseri hayatı yaşayabilirdi ki? Kendimi bu sahte evlilikten kurtarmak için tek umudum Scott'ın bunu reddetmesiydi ama mirastan mahrum bırakılma tehdidi altında teslim olacağına hiç şüphe yoktu, hem de çabucak.

"Wilson & Bosch anlaşması ne olacak?" Oyalıyordum ve ikimiz de bunu biliyorduk. Yine de denemek zorundaydım. Avukat vücudumdaki her kemik bana bunu söylüyordu. Hayatımda ilk kez boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hissediyordum.

"Hastings halledebilir," diye cevap verdi Frank, bunun benim için sıradan bir şey olmadığını bilmeden. Damon Hastings benim şirketteki "baş düşmanımdı" diyebiliriz. İşe girdiğim andan itibaren işimi çalmak için aktif olarak kampanya yürüten tek kişiydi. "Zaten birkaç günden fazla kalmayacaksın. Wyoming'e vardığında Scott'la her şeyi halletmiş olacağım."

"O zaman neden gidiyorum?" Wilson & Bosch anlaşması üzerine düşünmeye başlamıştım.

"Kanıt. Aksi takdirde bunun benim şakalarımından biri olduğunu düşünecek." Onun mantığına zorundaydım. "Peki Syd?"

"Öyle mi?"

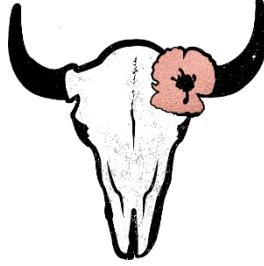
"Kanserden bahsetme. Bunu yersiz bir görev duygusuyla yapmasını istemiyorum."

Frank'in bununla ne demek istediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aklının gittiğı sıra dışı yolları anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Oğlundan zorla para almanın iyi olduğunu ama görev dışı hareket etmesinin iyi olmadığını düşünüyor gibiydi. Her neyse. Ben kimdim ki tartışayım?

"Ne istersen Frank."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM



SCOTT

"SCOTT! SANA TELEFON VAR!" LAUREL AVAZI ÇIKTIĞI KADAR BAĞIRDI
Akciğerler.

Gözlerimi kısarak, adamlarımdan birinin pansuman için getirdiği yaralı buzağıya baktım ve onun yaklaşmasını izledim. Bugün güneş açmıştı ve kış bastırmış olsa da böyle bir günde güneş sizi iyice pişirebilirdi.

Yüzündeki çatık kaşları bir mil öteden bile görebilirdiniz. Ahırların yanındaki yuvarlak ağıla ulaşmak için futbol sahası büyüklüğündeki park alanından minicik poposunu çeke çeke geçmişti ve bundan hiç de memnun görünmüyordu. Geyik derisi kısrağımın dizginlerini çiftlik işçilerimden birine vererek onu yarı yolda karşılamaya gittim. Ne kadar uzağa yürümek zorunda kalırsa daha sonra o kadar çok şikayet edecekti.

"Parmakların kırıldı mı?" diye havladı. Bunun retorik bir soru olduğundan neredeyse yüzde yüz emindim, ancak onunla kimse asla bilemezdi.

Laurel Robinson ufak tefek bir kadın bedenine sığdırılmış iri yarı, gürültülü bir insandı, çift D'leri dışında her yeri minyondu. Onu tanımlamanın en iyi yolu ağır olmaktı. Ayrıca, insanın en iyi ofis yöneticisi. Laurel bana günlük işlerin nasıl yürüdüğünü

Burayı ilk aldığımda bir sığır çiftliği işletiyor olsaydım, New York'ta bir dakika bile dayanamazdım.

"...peki, öyle mi?"

Flanel gömleğinin kabuklarla kaplı çitçitleri patlayıp açılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Arkamda, çiftlik çalışanlarından bazılarının bunun tam olarak ne zaman olacağına dair bahse girdiklerini duydum.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdim yarı alaycı bir sırıtışla. Gamzeli sırıtışlarımdan birine ek olarak iyi yerleştirilmiş bir "hanımefendi" ifadesinin, fırfırlı kadınsı sinirlerini yumuşatmak için uzun bir yol kat ettiğini erken öğrenmiştim.

Onun önünde koşan Romeo ve Juliet beni kuyruk sallayarak , ıslak burunları ellerimi dürtüyordu. Laurel'i ne kadar sevsem de, onun benim için çalışması bazen babam için çalışmaktan daha kötü bir kaderdi. Beş erkek çocuk büyütmişti, son ikisi hâlâ evde yaşıyordu, belki de bu tavrının bununla bir ilgisi vardı. Muhtemelen bu kadar sıkı çalışmasının nedeni de buydu.

"O zaman neden cep telefonuna cevap vermiyorsun? Baban *yine* sabit hattı arıyor."

Gülümsemem yüzümü buruşturmak için bir kenara çekildi. Babam günlerdir telefonumu patlatıyordu ve bu asla iyi bir şey değildi. Bu yüzden cevap vermiyordum.

"Dizlerim kötü. Babasıyla sorunları olan asık suratlı bir çocuk olduğun için seni bu arazide kovalayamam."

Otuz sekiz yaşındayken ne bir çocuktum ne de "baba sorunlarım" vardı. Somurtkanlık kısmı tartışılabilirdi ama Laurel'i tartışacak havada değildim. Hele de ofisimde telefonda beni bekleyen biri varken. Zaten çenemi kapalı tutarsam benim için daha iyi olacaktı. Bunu da erken öğrenmiştim.

"Eğer ararsa ona dışarıda çit hattını kontrol ettiğimi söylememi istememiş miydin?" Soru niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı, yaklaşan telefon beni sinirlendirmişti.

"Bunu ona son üç arayışında da söyledim. O aptal değil Scott ve yalan söylemeyi sevmem. O senin baban. Sadece konuş onunla. İlacını yut ve bu işi bitir." Laurel hiç işime yaramayacak bilgiler vermekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ne olursa olsun, ilacımı yutacaktım.

Kot pantolonlu kalçalarının birbirine sürtünme sesi bana yetişmek için mücadele ettiğini söylüyordu. Beni yakalamasına izin vermek için yavaşladım. Eğer ofise ondan önce varırsam bunun bedelini çok ağır ödeyecektim. O zaman bunun sonunu asla duyamazdım.

Masamın üzerinde duran telefonun BEKLET düğmesi yanıp söndü. Omzumun üzerinden bakarak, elleri kalçalarında ve anne yüz ifadesiyle beni izleyen Laurel'e ters ters baktım. Kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Babamla aramız bir süredir gergindi. Aslında, kendime çeki düzen verip Lazy S Çiftliği'ni satın aldığımdan ve burayı kârlı bir yatırıma dönüştürdüğümden beri. Ki bu garipti. Hayatımı parti yaparak geçirirken gayet iyi anlaşıyorduk. Ama son zamanlarda tartışmadan iki kelime bile edemiyorduk. Babamın olmamı istediği, beni olmaya ittiği adam olmuştum ve sonra aramız boka sarmıştı. Anla işte.

Eve dönmediğim ve Blackstone Holdings'de onun yanında hak ettiğim yeri almadığım için kızgındı - ailedeki herkes bunu biliyordu - ama bunu asla açıkça söylemedi. Babamı tanıyan biri olarak, gururu buna izin vermezdi. Yine de yanlış bir yanılsama içinde değildim. Bu hesaplaşmanın gerçekleşmesi an meselesiydi ve bu çirkin bir hesaplaşma olacaktı çünkü New York'a geri dönmeyecektim, elimden gelse bile asla.

Tam bir dakikadır baktığım düğmeye bastım. "Ne oldu baba?" "Neyin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum, sonunda benim ya da bir baban olduğunu hatırladın."

Dişlerimi sıkarak gerçeği söyledim. "Meşguldüm."

"Hâlâ eğleniyor musun? Annenle evlenmeden önce ben de eğleniyordum ama bu utanç verici. Senin için bile."

"Carousing" mi? Bu eski zaman konuşması mı? Şimdi de beni *etek kovalamakla* suçlayacaksın."

"Saçmalamay kes, Scott. Ben ciddiylim."

"Ne istiyorsun baba?" Yorgun bir şekilde nefes vererek sordum. Konuşmanın hızla başka bir tartışmaya dönüşeceğini hissedebiliyordum. "Çalışıyorum. Gece gündüz otuz bin büyükbaş hayvanı idare etmekle meşgulüm. Keşke etek peşinde koşacak zamanım olsaydı. Şimdi, önemli değilse işimin başına dönmem gerek."

"Bu çok önemli."

Kaçış yoktu. Eğer onu başından savarsam daha da ısrarcı olacaktı ve babam ağırlığını herhangi bir Angus boğasından daha iyi ortaya koyabilirdi. Ayaklarımı masamın köşesine koyarak sandalyemi geriye çektim ve umduğumdan daha uzun bir konuşma için yere çöktüm. "Dinliyorum."

"Eve dönme vaktin çoktan geçti."

Ve işte oradaydı.

"Ben evimdeyim. Sekiz yıl oluyor." Pencereden Grand Tetons'a baktım. Pudra şekeri kaplı zirvelere. Kilometrelerce uzanan karla kaplı açık araziye. Şu anda kış mevsimiydi ama yazın dağlar yemyeşil olacak, sonbaharda da titrek kavaklar altının her tonuna bürünecekti.

Geçmişte hatalar yapmış, bedelini ödemiş ve yeniden ayaklarımın üzerinde durmaya başlamıştım. Burası bana ikinci bir şans vermişti. Kendimi affettirmek için bir fırsat. Ve yaptım da.

Wyoming beni kurtarmıştı. Pençelerini kemiklerime kadar batırmıştı ve buradan ayrılmak beni bir arada tutan şeyi söküp atmak gibi olacaktı. Hiçbir şey ve hiç kimse beni buradan koparamazdı.

"Ben gençleşmiyorum, annen de öyle."

Babamın sesi titredi ve ilk suçluluk duygusu varlığını hissettirdi. Aslında hep oradaydı ve midemi kemirip duruyordu. Bu konuşma kaçınılmazdı. Annem ve babam yetmişli yaşlarındaydı. Her ne kadar babam tuğladan boktan bir ev gibi inşa edilmiş olsa da ve onun için çalışan bir insan ordusu olsa da, yaşının nihayet onu yakalaması an meselesiydi. Kaliforniya'da yaşayan kız kardeşim Devyn'den ailesini bırakıp doğuya taşınmasını isteyemezdim. Geriye ben kalıyordum, bekâr oğul.

"Biliyorum."

"Emekli oluyorum..." Bir yanım rahat bir nefes aldı - sağlığına zarar vermeden sonsuza kadar dünyaya hükmetmeye devam edemezdi. Geri kalan yanım ise bundan sonra olacaklar için büyük bir endişe içindeydi. "Dizginleri Sydney'e devredeceğim."

Aniden doğruldum, botlarımın topukları geniş tahta döşemeye yüksek bir gümbürtüyle çarptı.

Sydney Evans.

Onunla on yıldan uzun bir süre önce tanışmıştım - parti günlerimin zirvesindeyken - ve kız kardeşimin düğününde onu öptüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Taşaklarıma vurmadan önce öpüşmemizin çok iyi olduğunu da hatırlıyorum. O gece aklımı kaçırmıştım ama hiçbir erkek kendisini neredeyse hadım edecek bir kadını unutmaz. Evet, onu hatırladım. Soğuk, sinirli bir kaltaktı. Sıradan vanilyalı sarışınlardan hoşlanıyorsanız güzeldi. Ki ben sevmezdim. Kıvrımlı esmerler daha çok benim tarzımdı. Damarlarında antifriz yerine kan olanlar. Seksten benim kadar zevk alanlar.

Babam yıllardır onu överdi. İşi bilen bir kafası ve babam kadar kana susamışlığı vardı. Ben hiç umursamadım. Kan, öldürmek. Anlaşma sanatı. Açık araziye ve temiz havayı tercih ederdim.

"Güzel," dedim, göğsümden büyük bir yük kalkmıştı. Benden öne çıkmam istenmiyordu ve benim için önemli olan da buydu. "O yapabileceğinden çok daha fazlasını yapar."

"Evet, öyle. Ne yazık ki yönetim kurulu bunu böyle görmeyecek. Son on yıldır kendi adamlarını atamak için bekliyorlar. Onunla diş diş mücadele edecekler."

"Bir kavgadan asla geri adım atmadın."

"Bunu hatırlamana sevindim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Babamın sesindeki belirgin şeytani neşenin altını kalemle çizebilirdim ve bu neşeyi yakından tanıdığım için bunun benim için sadece bela anlamına geleceğini biliyordum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Scott. Sydney ile evlenmene ihtiyacım var."

Bunu doğru duymuş olmam mümkün değil. Babam zar zor tahammül edebildiğim bir kadınla evlenmemi istemiş olamaz. Herhangi biriyle evlenmemi isteyemezdi. Bu sadece kötü romantik komedilerde olurdu ve benim hayatım kimsenin eğlencesi için yem değildi.

"Şakalarına ayıracak vaktim yok Franklin. Eğlenceliydi. Anneme benden selam söyle."

"Bu işin şakası yok. Kurulun bu işi yıllarca mahkemede sürüncemede bırakmamasını sağlamanın tek yolu kadının bir Blackstone olması. Ve ben şanslı bir orospu çocuğu değil miyim-- burada bir eşe ihtiyaç duyan yaşını başını almış bir oğlum var."

Ben yemedim. Babam azılı bir şakacıydı. "Sen kime yaşı geçmiş diyorsun, ihtiyar? İhtiyacım olan son şey de bir eş."

"Açıkçası, neye ihtiyacın olduğu umurumda değil, Scott. Ya bunu benim için yaparsın ya da seni vasiyetten çıkarırım ve musluk kapanır. Anladın mı beni?"

"İyi oynadın, *Darth Vader*, ama burada hepimizin parası var. Çiftlik bir süredir iyi kâr ediyor, o yüzden devam edin ve beni yazın." Bu kesinlikle doğrudu ve gurur duyduğum bir şeydi.

"Peki ya senin evcil hayvan projen?"

Tehdit ardında soğuk bir sessizlik bıraktı. Bu tonu biliyordum. Franklin Marshall Blackstone'un öldürmek için harekete geçmesi gibi bir şeydi. "O araziye seviyorsun, değil mi? Yıllar boyunca bana satın aldığının milyonlarca dönüm araziye. Milli parka dönüştürülmesini istediklerin. Parçalara ayırıp satacağım."

Adrenalin ve bir yığın öfke damarlarımda dolaşıyordu. Sandalyemden fırladım ve pencereye doğru yürüdüm, telefon kablosu sinirlerim kadar gergindi.

Arazinin korunması gerçekten önemseydiğim tek şeydi ve o da bunu biliyordu. Çiftliğim çevreye karşı sorumlu bir şekilde işletiliyordu ve bu çok dikkatli bir yönetim gerektiren pahalı bir çabaydı. Çoğu işletme bu şekilde çalışmayı göze alamazdı. Federal araziye tecavüz ederek vahşi yaşamı ya geri çekilmeye ya da katledilmeye zorladılar. Arazinin satın alınması, bir vakfa devredilmesi ve milli park haline getirilmesi, gelecek nesiller için vahşi kalmasını sağladı.

Benim üzerimdeki tek kozu buydu. Ondan istediğim tek şey buydu. Babam azar azar kablo devi John Malone'dan daha fazla açık ve bakir arazi elde etmeyi başarmıştı, bu da övünmeyi sevdiği bir başarıydı.

"Seni piç--"

"Ben sadece benim olanı koruyorum. Ailem. İşimi--"

"Kendini duyuyor musun? Hadi ama baba! Bunun senin aileyi korumanla hiçbir ilgisi yok. Bu senin kendi ihtiyaçların için diğer insanların hayatlarıyla Tanrı'yı oynaman."

Babam yıllar içinde ne kadar yumuşamış olsa da, ilk eğilimi hala bir şeye ya da birine boyun eğdirmektir. İstediklerini elde ettiği sürece kimin ya da hangisinin olduğu önemli değildi. Özünde böyle biriydi. Beyaz saçlarına rağmen her zaman o adam olacaktı ve ben de bunun aksini düşünmüyordum.

"Her ne olursa olsun, Sydney ile evleneceksin ve onunla üç yıl evli kalacaksın. Bu , yönetim kuruluna bu şirketi başarıyla yönetecek doğru kişi kanıtlaması için yeterli zamanı verecektir. Blackstone ismi ve senin ona vereceğin destekle, yasal olarak dayanacak bir ayakları kalmayacak."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, duygularımı kontrol etmek ve "daha iyi bir insan olmak" için öğrendiğim bir egzersizdi bu.

"Onuncu yüzyılda değiliz baba. Senin dünyaya hükmetme açlığını tatmin etmek için hiç tanımadığım biriyle evlenmeyeceğim."

"Senden hiç bir şey istedim mi?"

Ve işte nakavt edici yumruk. Ailem benden hiçbir şey istememişti. İşletme fakültesinden mezun olduğumdan beri istediğimi yapmakta serbest bırakılmışım ve kendimi memnun etmişim. Panik, tanıdık bir kaçınılmazlık hissine dönüştü. Beni boğazımdan yakaladığını bildiğim için avuçlarım terlemeye başladı. Babam bir şeyi kafasına koyduğunda, Atlas'ın kendisi bile onu yerinden kıpırdatamazdı.

"Hayır," diye kabul ettim, gururumu yutarak. "Bana bunu yaptırma."

"Aman Tanrım. Bu kadar harap olmuş gibi konuşma. Evlilik dünyadaki en kötü şey değildir. Kendini bırakırsan hoşuna bile gidebilir--"

"Değerli boğalarımın biri tarafından boynuzlanmaktan ne kadar hoşlanıyorsam bundan da o kadar hoşlanacağım." Yüzümü ovuşturdum, yeniden hissetmeye çalıştım. Kendim hakkında bildiğim kesin bir gerçek varsa, o da kadınlar konusunda berbat bir muhakeme yeteneğine sahip olduğumdu. Şeftalilerim tüylenmeye başladıktan kısa bir süre sonra bundan şüphelenmeye başlamışım ve yirmili yaşlarımda yaşadığım bir dizi felaket ilişki bu düşüncemi doğrulamıştı. Ailemin sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı kabullenmişim ve benim için sorun değildi. Sonra Charlie ve Meghan oldu ve meşhur tabut çivilenerek kapatıldı.

"Boş zamanlarında ne yaparsan yap, ama beni dinle evlat, bunu satmak zorundasın. Tüm dış görünüşün senin mutlu bir evliliğin olduğunu göstermeli. Bu da etek peşinde koşmak ve fotoğraflarının New York Post'un kapağında yer alması anlamına gelmiyor."

Bu da ne demek oluyor? Gelecekteki tüm ilişkilerimi sır olarak saklamam mı gerekiyordu? Sydney Evans'ın beni kendisine yaklaştırmaktansa ölmemi tercih edeceğini biliyordum ve önümüzdeki üç yıl boyunca bekâr kalmam söz konusu bile olamazdı. Peki bu beni nereye götürüyordu?

Pencere kenarında otururken yalvarmayı düşündüm. Milyonlarca dönümlük arazinin bana kalması ve bu karmaşadan kurtulmam anlamına geliyorsa buna değerdı.

"Bana bunun başka bir şakan olduğunu söyle." "Bunu yapamam."

Gözlerimi kapatarak burnumun kenarını çimdikledim. İstemsiz bir tepki. Evlilik düşüncesi aklıma geldiğinde kamyonetime atlayıp sınıra doğru kaçma dürtüsü gibi. "Sydney benden nefret ediyor--"

"İyi haber, Sydney işi senden nefret ettiğinden daha çok istiyor. Senin görevin onu değiştigine ikna etmek. Seninle tanıştığı zamanki yozlaşmış aptal olmadığına. Ve adil bir uyarı, bu aşılmaz bir görev olabilir."

Bir şeyler doğru gelmiyordu - evlenmem için bana şantaj yapılıyor olması dışında. Görünürde sonu olmayan bir sessizlik devam etti. Bununla birlikte huzursuzluğum da arttı. "Baba, iyi misin?"

"Hmm."

Verilen cevap kuşkularımı yatıştırmaya yetmedi. Bunu bir kenara ittim ve elimde olan felakete odaklanmayı seçtim. Duvarlar üzerime geliyordu; üzerime çöktüklerini hissedebiliyordum. "Peki ya buna karşı çıkarsa?"

Biri umut edebilir.

"Kızı seviyorum. Bir noktaya varmak için ona isteyerek işkence edecek değilim. Eğer sana tahammül edemiyorsa, onu boşa."

O ana kadar babamın Sydney'e olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Ya da bana olan inancının ne kadar az olduğunu.

hayal kırıklığı. "Peki ya yaşam düzeni? Şirketi buradan nasıl ?"

"Şimdilik iki hafta gidip gelecek. Tabii New York'a geri dönüp işi kendiniz almak istemezseniz?"

Küçümsemeyle süslenmiş ve yenilgiyi mizahsız bir kahkaha yükseldi boğazımdan. "Her şeyi düşünmüşsün."

"Ben her zaman yaparım."

"Ya ben burada kalırım ya da sen bunu unutabilirsin."

"Güzel. anda şirketin uçağına biniyor." "Tanrı aşkına, hiç zamanım yok mu--"

"Ne yapmak için?" diye araya girdi babam. "Fikrini değiştirmek için mi?"

Bunu telefonlarıma cevap vermediğinde düşünecektin. Bir şey daha var.

Ellerini kendine sakla, Scott. Bu senin sürtüklerinden biri değil. Bunu mahvetme."

Bağlantının kesildiği telefonun yumuşak klik sesi bir tüfek patlaması kadar yüksek olabilirdi. İnşa ettiğim sessiz ve huzurlu hayat sona ermişti.



SYDNEY

Dört saatlik bir uçak yolculuğu Cuma öğleden sonramı geçirmek için planladığım şey değildi. Ancak bu bana Wilson & Bosch sözleşmesiyle ilgili tüm sorunları çözme ve daha da önemlisi Damon Hastings'in benimle ilgili planlarını bozma fırsatı sundu. Hastings, rakiplerinin kellelerini getirmek bir yana, Frank'in gözüne girmek ve Frank'in ikinci adamı olarak benim yerimi almak için her şeyi yapıyordu. Büyükler yok. Damon yıllar boyunca ortadan kaldırdığım testosteronlu kabadayılardan sadece biriydi.

Frank bana Scott'la konuşmanın plana uygun gittiğine dair bir e-posta göndermişti. Bunun ne anlama geldiğini herkes tahmin edebilirdi ve Frank'i aramak

açıklığa kavuşturmak cazip gelmedi. Zaten yakında öğrenecektim. Frank'in inandığının aksine -evlilik tamamlanmış bir anlaşmaydı- öyle değildi. Düşman hakkında bilgi toplamam gerekiyordu. Neyle uğraştığıma dair ilk elden bir değerlendirme yapmalıyım. Scott hâlâ hatırladığım kadar korkunçsa, reddetmek zorunda kalacaktım. Hiçbir şey akıl sağlığımdan değerli değildi. Binlerce ömürlük iş fırsatı bile.

Gulfstream Jackson Hole'a indiğinde Four Seasons'ta bir oda ayırtmışım. Temiz çarşaf, rahat bir yatak, sıcak bir yemek. Bunlar beni mutlu eden, bana zevk veren şeylerdi ve param yettiği için asla bunlardan mahrum kalmazdım. Ve yokluk çekmek, yakından tanıdığım bir şeydi. Büyükbabam ve büyükbabam bunu görmüştü, anıları hala üçüncü derece bir yanık kadar taze.

Scott'ın yaşadığı çiftlik kasabanın yarım saat dışındaydı. Bu bilgi ciddi bir yan gözle karşılandı. Çünkü... Scott? Bir çiftlikte mi? Hadi ama. Bu, Frederic Fekkai'nin güzellik uzmanlarını saçlarına şekil vermek için çatı katındaki dairesine getiren Scott Blackstone'du. Tom Ford boxer külotlarını yıkamayan aynı Scott. Onları atıp, tanesi yetmiş beş dolardan yenilerini giyiyordu.

Tanrı yardımcım olsun, evlenmeyi kabul ettiğim Scott'la aynı kişi.

Tüm bunları biliyordum çünkü şehir taşındığında onun temizlikçisini işe almıştım ve Thea ile çok iyi anlaşmıştık. Yıllar geçtikçe arkadaş olmuştuk ve Thea kokteyller eşliğinde "Scott hikayeleri" paylaşmaktan daha fazla bir şey sevmiyordu. Bir noktada ondan durmasını istedim çünkü Scott hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem midem o kadar çok bulanıyordu.

Rahat bir nefes alarak, acil durumlar için her zaman ofiste tuttuğum gece çantamı yanıma otel lobisine girdim ve resepsiyona yöneldim. Tüm bu olanlardan dolayı başım dönüyordu ve sıcak bir duş ve serin çarşaf, bunu düzeltmek için uzun bir yol kat edecekti. İyi bir gece uykusu bana yüzleşmek için güç verecekti... her neyle yüzleşiyorsam.

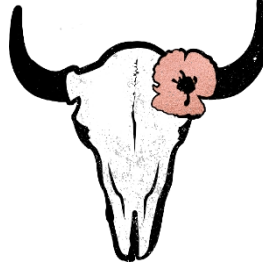
Ve her neyse, her şekilde halledilecekti. Aşırı büyümüş, şımarık bir çocuğu yönetemezken, yönetim kurulunu Frank'in yerini dolduracak doğru kişi olduğuma, dünyanın dört bir yanında iştirakleri olan bir Fortune 500 şirketini yönetebileceğime nasıl ikna edebilirdim ki?

Lobideki barın önünden geçerken iri yarı bir kovboyun sırtı gözüme çarptı. Kovboy olmalı. Başka kim o bayat kareli gömleklerden giyerdi ki? Modanın aciliyetine rağmen, zayıf bir bele doğru daralan geniş omuzlara hayran kalmaktan kendimi alamadım. Giydiği soluk Levi's'ı mükemmel bir şekilde dolduran kaslı bir popo. Bu adam squat yapmayı ihmal etmemişti.

Bir erkeğin vücuduna hayran olmayalı uzun zaman olmuştu. Çok fazla iş. Hayal kurmak için yeterli zamanım yoktu. Belki de saatimi temizleyen berrak temiz havaydı fark etmemi sağlayan. Belki de bu üç günlük yolculuk bana iyi gelecekti. Dakikalar sonra anahtar kartımı güneşe bakan odanın kapısından içeri sokuyordum. Yatak, yüzüme bir gülümseme yerleştiren kabarık bir şaheserdi. Bu gece rüyamda kovboyları göreceğime dair bir his vardı içimde.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



SCOTT

KAYIT SIRASINDA DURUP TELEFONUNA BAKARKEN BİR YANDAN DA masanın arkasında çalışan kız. Hatırladığımdan daha uzun boyluydu. Daha da güzeldi. IPA şişesini dudaklarıma götürerek, casusluk konusunda rahat davranmaya çalıştım, altı ayak üç ve iki yüz on kiloluk bir adamın yapabileceği kadar göze çarpmamaya çalıştım. Yine de beni o kadar kolay tanıyacağını sanmıyordum. Beni son gördüğünde, çok fazla içki ve çok az egzersizin belirtisi olan parti kilosunu taşıyordum. Sakalım da yoktu.

Blackstone şirketinin jeti iner inmez Jimbo havaalanından aramıştı. Her yerde gözüm ve kulağım vardı. Jackson Hole'un daimi sakinleri yakın bir gruptu. Ondan sonra izini bulmak çok zor olmadı. Küçük Bayan Junior League'in nerede kalacağına hiç şüphe yoktu. İşte bu yüzden kendimi Four Seasons'ın lobi barında, Bayan Blackstone özentisi hakkında keşif yaparken buldum.

Yüce İsa, bu gerçekten oluyor muydu? Darth Vader'ın sesi zihnimin derinliklerinde yankılandı ve derimin üzerinde nemli bir ürperti dalgalandı.

"Hey, yakışıklı." Tanıdık bir kadın sesi dikkatimi öne çekti. Barı silerken Misty'nin gülümseyen koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

Günlerce süren kıvrımları, gülen gözleri ve siyah saç perdesiyle Misty. Tam bana göre bir kadındı. Birkaç kez takılmıştık ama o tekrarlanan performanslar konusunda benden daha temkinliydi, bu yüzden birkaç sıradan karşılaşmadan öteye gitmedi.

"Bu zevki neye borçluyum?" dedi nazlı nazlı gülümseyerek.

Misty benim için her zaman kolay bir okuyucu olmuştu ve şu anda gözleri orada bir ilişki için bulunup bulunmadığımı sorguluyordu. En son birkaç ay önce, tam olarak yedi ay önce, Lazy S'de buzağılama mevsimi başladığında gelmiştim. Ve yeni olaylarla birlikte, artık kesinlikle bu amaçla burada değildim. Yeni gelinimle halledilmesi gereken bir başka pürüz daha vardı. Bir anlaşmaya varabileceğimizi düşündüm; gizli tuttuğumuz sürece ikimiz de ihtiyacımız olanı başka bir yerden alabilirdik. Ne olursa olsun, Misty'den çok hoşlanıyordum ve bu duruma özenle yaklaşmak her şeyden önemliydi.

Biramı bitirdikten sonra şişeyi yavaşça yere bıraktım ve öne doğru eğildim, dirseklerimi bara dayayarak yüzümde kalan şaşkınlığı ve şoku sildim. "Ryan bir şeyler içmek için buluşmak istedi, ama ekildiğim izlenimine kapılıyorum."

Henüz tek bir kişiye bile söylememiştim. Laurel'e değil. Ne Ryan Sutter'a, en iyi arkadaşım ve çiftlik müdürüme. Devyn'e bile. Gerçi yarın ilk arayacağım kişi o olacaktı. Önce Sydney'le konuşup onu anlamam gerekiyordu. Sonra nasıl devam edeceğime karar verecektim.

Belirgin bir duraklama anında Misty herhangi bir soru sormadan söze girdi: "Biriyle görüşüyorum."

Parlak bakışları benimkileri tutarken göğsümde bir rahatsızlık hissettim. Kıskanç değildim. Ben öyle biri değilim. Ama yüzündeki ifade beni etkilemedi desem yalan olur çünkü sekiz yıl önce onunla tanıştığımдан beri ilk kez Misty... savunmasız görünüyordu. Bana hiç bu şekilde bakmamıştı. İşte o zaman ampul yandı. Gelecekte birlikte olma şansımız kalmamıştı.

"Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun." Kendim görebildiğim için sorulara gerek yoktu.

Kaşları birbirine çatıldı. Misty bu kadar kolay okunmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Bunu sana söyleten ne?"

Omuz silktim, cevap kaçınılmaz bir sonuçtu. "Yüzün."

Kabaca nefes vererek, ellerini kışının altına sokarak barın tezgahına yaslandı. Giydiği siyah atlet atletik pazularını sergiliyor, güçlü kalçaları gri kot pantolonunu geri yordu. Misty'nin seksapelitesi had safhadaydı. "Sanırım öyle."

"O kadar mutlu görünme," diye takıldım ve yüzüme bir bulaşık bezi çarpınca kıkırdadım. Bu garip yeni durumu kabullenmeye isteksiz bir şekilde garipçe gülümsedi.

Barın diğer ucunda yeni bir müşteri servis için işaret etti ve ikimiz de ona baktık. "Bana beşlik ver," dedi.

"On tane al," dedim ona.

Misty uzaklaşır uzaklaşmaz omzumun üzerinden bir kez daha baktım. Aynı derecede ciddi siyah bir takım elbisenin üzerine ciddi siyah bir palto giyen müstakbel eşim göze batıyordu. Jackson Hole'da cenazeye gitmediği sürece kimse takım elbise giymezdi. Ve bu gerçeklerden çok da uzak değildi. Özenle kurguladığım hayatımın ölümünün kesinlikle bir neden olduğunu söyleyebilirsiniz. Kesinlikle yas tutuyordum.

Fiziksel değişiklikler dikkat çekiciydi. On yıl önce sahip olduğu İsviçreli sütçü kız havası soğuk bir zarafete dönüşmüştü, güzelliği ulaşılmazdı. Bir damla bile seksapelden söz edilemezdi. Yanaklarındaki dolgunluk kaybolmuş, yontulmuş elmacık kemikleri ve inatçı bir çene ortaya çıkmıştı. Kişiliğinin de aynı ölçüde değişip değişmediğini -umarım yumuşamıştır- merak ettim, sonra kendime merakın öldürebileceğini, ortalığı karıştırmamam gerektiğini ya da kediyle aynı kaderi paylaşmamam gerektiğini hatırlattım.

Gerçek şu ki, sürgülü cam kapıdan içeri girdiğinden beri yüzünde en ufak bir gülümseme belirmemişti, ifadesi boş ve uzaktı.

Yani hala büyük bir vızıltı olduğuna karar vermek gerekiyor. Bir an için kamyonumu toplamayı, köpekleri yüklemeyi ve şehri terk etmeyi bile düşündüm.

Asansörlere doğru giderken lobiyi geçti, adımları iddialıydı - tıpkı onun geri kalanı gibi. Aklımdan onun kaz adımlarıyla yürüdüğü bir görüntü geçti ve gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Düzgünce ayrılmış sarı saçlarının farklı altın tonları, avizenin tepede titreyen ışığını yakaladı. Bu kadar güzel bir kadının bu kadar berbat bir kişiliğe sahip olması ne kadar utanç vericiydi.

İzlendiğinden habersiz, elinde küçük çantasıyla yanımdan geçip gitti, Manolo Blahnik'lerinin topukları mermer zemine sinir bozucu bir şekilde tık tık vuruyordu. Her biri keseye saplanan bir bıçak gibiydi. Kapısını çalmadan önce ona birkaç dakika verirdim. Bu konuda nazik olurdum. Ama sadece bu konuda nazik olurdum. Planı harekete geçirme zamanı.



SYDNEY

Otel odasının kapısının gürültüyle vurulması beni yatağımdan sıçrattı. Bir an kabarık otel bornozumun içinde kartal gibi uzanmış, tavana bakıp hayat tercihlerimin -özellikle de yaklaşan evliliğimin- çılgınlığını düşünürken, bir an sonra tavandaki turşu meşe kirişlerden kısa tırnaklarımla sarkıyordum.

"Kim o?" Sahte bir güvenlik duygusuyla bornozumun üst kısmını tutarak seslendim. Kapıya doğru koşarken, görüş deliğinden görebildiğim tek şey mavi beyaz kareli bir gömlekti.

Kovboy mu? Beni takip etti de ben mi fark etmedim? Ne kadar ürkütücü. Tekrar baktım ve bu sefer koyu mavi bir göz arkama baktı...

kalın fırça siyahı kirpiklerle çevrili. *Oh*. Midem bulandı. O kirpikleri tanıyordum. O kirpikler bir kadın üzerinde etki bırakırdı.

"Kahretsin," ağzımdan kaçtı. Arkasından bir irkilme geldi. Bir gecelik erteleme bile değil. "Ne istiyorsun Scott?"

Kapıdan alçak bir erkek kıkırdaması sızdı. "Beni içeri al, karıcığım."

. Boğuk sesini duyunca fiziksel olarak ürperdim. Kimi kandırıyordum ki? Bunu yapmam mümkün değildi. Bir hafta içinde, yeni damadımdan pasta yaptığım için kendimi *İlk 48'de* bulacaktım.

"buradan. Yarın konuşuruz."

"Şimdi konuşmamız gerek

Sydney." "Yorulдум. Yarın

konusuruz."

Bir iç çekiş. "Lütfen."

Lütfen mi? Scott'ın kelime dağarcığının bu kadar geniş olmadığına bahse girerdim. Yine de bunu açıkça duymuştum.

"On dakika. Sonra güvenliği çağırmama gerek kalmadan gidersiniz."

Kıkırdadı. "Harika bir başlangıç yaptık."

Yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissedince şaşırdım. Kapıyı açtığımda, kapının eşiğinde duranı görünce daha da şaşırdım. Bu Scott Blackstone, en son kız kardeşinin düğününde yedi yüz davetlinin önünde çırlıçıplak soyunurken, zambak yapraklarıyla süslü havuza girerken ve sonra o zavallı talihsiz zambak yapraklarından sadece birkaçını mahrem yerlerine tutarak havuzdan çıkarken gördüğüm Scott Blackstone değildi. Bu farklı bir adamdı.

Scott'ı hep yakışıklı bulmuşumdur. Dayanılmaz biri miydi? Tabii ki öyleydi. Ama deneysel olarak konuşursak, güzellik konusunda yetenekli olduğunu inkâr edemezdim. Ama şimdi... Tanrım.

Keşke değişiklikler fiziksel olanın ötesine geçseydi.

Gözlerim tüm değişiklikleri teker teker inceledi. Kareli gömleğin altındaki geniş kaslı göğüs, yıpranmış kot pantolonun içindeki kalın kalçalar. Uzun siyah saçları ve kısa sakalı. Bronzluk gözlerini doğal olmayan bir görünüme büründürmüştü.

ivit rengineydi. Kirpikleri ise aynıydı. Yıllar önce onda fark ettiğim ilk Şey buydu. Benimkiler o kadar sarıydı ki boyatmazsam yüzümden kaybolurlardı. Onunkiler beni büyülemiŐ, hatta kıskançlık uyandırmıŐtı.

Sırıtan ifadesi, onu inceleme Őeklimde mizah bulmak dışında pek bir Şey ele vermiyordu. "N'aber, bebeğim," dedi davet edilmeden odaya omuz atarak girerken.

Ugh. Belki de o kadar farklı değildir. Bunlar on yıldan uzun bir süre önce bana söylediği sözlerin aynısıydı ve o gece benim onu neredeyse delirtmemle sona ermiŐtı. Gerçi adil olmak gerekirse, neredeyse delirmeden önceki öpücük mükemmel bir onluktu.

Odanın ortasına doğru yürürken aniden döndü, bakışları hiç utanmadan üzerimde bir aşağı bir yukarı gezindi. Yüzüme ulaştığında durakladı ve aramızda garip bir Şey geçti, yanaklarımı yakan ve başka tarafa bakmak istememe neden olan tarif edilemez bir Şey. Ancak bakmadım. Scott Blackstone'un beni korkuttuğuna inanmasına izin vermektense yeniden büyükannem ve bykbabamla yaşamayı tercih ederdim -ki bu ErmiŐ Krallığı'nda yaşamaktan daha kötü bir kaderdi. Nefes vererek önce o gözlerini kaçırdı. göre, *bir başka* yoğun bakıŐmayla başlayan büyük bir sunum için kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Darth'a bunu yapamayacağını söylemelisin."

Ses tonu rahatsız ediciydi. Sert ve otoriterdi, ben de yorgun ve huysuzdum. İyi bir karıŐım değildi. "Darth?"

"Franklin-ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu gece benim için uygun."

Gz devirmeme engel olamadım. İmparatorluk pisliği. Soğukkanlı bir kayıtsızlık taklidi bile yapamayacak kadar yorgundum. Kulağıma dokundum. "zr dilerim, kulak enfeksiyonu kapmıŐ olmalıyım. Az önce bir emir verdiğinizi duyduğuma yemin edebilirim."

"Benimle evlenmeyi benden daha az istiyorsun."

"Doğru," diye onayladım başımı sallayarak. Muhtemelen herhangi bir konuda hemfikir olduğumuz tek zamandı.

"O zaman sorun ne? Aramayı yap. Bizi bu saçma anlaşmadan kurtar. Bunu ancak sen yaparsan kabul eder."

Bu durum birçok faktör nedeniyle karmaşık bir hal almıştı. Umutsuzca istediğim iş. Frank'e verdiğim söz. Ve hayatımı yöneten bir kural varsa, o da Frank'in güvenine ihanet edecek hiçbir şey yapmayacağımdı.

Kollarımı kavuşturarak kendimi yukarı çektim ve güvence için bornozuma sarıldım. "Babana söz verdim." İşte o zaman sesim kesildi. Frank'i her düşündüğümde içimi boğucu bir hüznü kaplıyordu.

"Sydney..." Scott'ın bakışları yoğun. Kapana kısılmış hayvanların yüzünde bulabileceğiniz türden bir yoğunluk. Bu tuzaktan, yani benden kurtulmak için bir uzvunu koparmaya istekli görünüyordu. Bilinmeyen nedenlerden dolayı, bu biraz yaktı. "Benimle evli olmak istemiyorsun. İnan bana, yapmazsın. Küfrediyorum, içiyorum ve gecenin her saatine kadar dışarıda kalıyorum..."

Onun hakkında bunları ve daha fazlasını zaten biliyordum. Ayrıca, Scott'ın maskaralıklarıyla beni şok etme yeteneği yıllar geçtikçe azalmıştı. Yüzümdeki ifade hafif bir hoşnutsuzluktan öteye gitmeyince devam etti.

"...eve yabancı kadınlar getiriyorum."

Meydan okumuştı, bir meydan okuma yayınlamıştı. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Aptal herif. Boş boş bakmaya devam ettim. Thea bana (çok fazla happy hour kokteyli içtikten sonra) bir keresinde eve palyaço kostümlü bir kadın getirdiğini söylemişti. Gerçek bir palyaço kostümü. Yanında da smokin giymiş, tasmalı minyatür bir eşek vardı. Minyatür bir eşek... Tanrı aşkına, minicik bir kış. Haftalar boyunca, Frank ne zaman onun adını ansa, Scott'ın, palyaço kostümlü kadının ve minyatür eşeğin çatı katındaki dairesine çıkmak için asansöre bindiği görüntü aklımdan çıkmadı. Scott'ın sadık bir hayvansever olduğunu bildiğim için eşeğin iyiliği için endişelenmemiştim. Palyaço konusunda o kadar emin değildim. Palyaço ve eşek olayından sonra, "yabancı kadınlar" onun standartlarına göre muhafazakârdı.

"...gecenin her saatinde," diye devam etti. Gözleri çaresizlikle parlıyordu, rengi yükselmişti. "Bazen evde seks partileri düzenliyorum."

Bu, her şeyden çok hastalıklı bir merakla gözlerin şaşkınlıkla açılmasını sağladı. Başka biri olsaydı buna asla inanmazdım. Ama bu Scott'tı.

"Gerçekten mi? İnsanlar bunu gerçek hayatta da yapıyor mu?"

Scott'ın elleri kalçalarına gitti ve çenesi gerginlikle titredi. Kızgın görünüyordu. Bu da onu biraz daha kızdırdı. Kızmasını gerektirecek ne vardı ? İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde, çok anlayışlı davrandığımı düşünüyordum.

"Evet Sydney. Gerçekten öyle."

"Yani... başka erkeklerle?" Çünkü bunu bilmem gerekiyordu.

Yüzü buruştu. "Evet--" Bir kafa sallama. "Yani öyle değil. Ben..." Nefesini sertçe verdi. "Seks partilerini unut. Onu arayacak mısın yoksa ne yapacaksın?"

Birden yorgunluktan kemiklerim tutmaz oldu, yatağın ayak ucuna doğru ilerledim ve ucuna oturdum. Hatamı ancak o zaman fark ettim çünkü Scott bir metre boyunda, huysuz bir Paul Bunyan gibi tepemde dikiliyordu. Seksi biriydi... İnanılmaz derecede formda ve erkeksiydi. Tüm kötü düşünceleri bir kenara iterek ayağa kalktım.

"Ağzını kapalı tutabilecek kişileri seçtiğiniz sürece, seks partilerinize neden devam edemeyeceğinizi anlamıyorum. İsterseniz sizin için bir Gizlilik Sözleşmesi bile hazırlayabilirim..." Scott kaşlarını çatığında sözlerim sessizliğe gömüldü. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Neden fısıldıyorsun?"

"Oh--" Bir an için Scott'ın diğer insanlar gibi olmadığını unutmuştum. Hiç utanması yoktu. Yani, kelimenin tam anlamıyla, utanması yoktu. Bu duyguyu bir kez bile tattığından şüpheliydim. Seks partilerini gizli tutmaya çalışmak aklına bile gelmezdi.

"Doğru," diye normal bir ses tonuyla yeniden başladım. "Demek istediğim, buraya senin özel hayatına müdahale etmek için gelmedim Scott. Tamamen farkındayım ki

çok fazla eğlence gerektiriyor. Bu işi yapmak çaba gerektirecek mi? Evet, elbette. Eğer birlikte yaşayacaksak, taviz vermemiz gerekecek. Ama Blackstone'un işine yarayacaksa, sadece üç yılın ne önemi var? Ve Frank..." Duygular boğazımda düğümlendi. Yutkundum ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar başladım, "Ailen... şey, bilirsin. Blackstone senin ve Devyn'in olacak. Bu anlaşmadan sen de faydalanacaksın."

Yüzünde şüphecilik ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bana bakmaya devam etti ve gerginlik daha da arttı. Garip bir şekilde, babasının teşhisinden çok evlilik anlaşması konusunda üzgün görünüyordu. Bundan bahsetmemişti bile.

"Babanla konuştun mu?"

İfadesi temkinli bir hal aldı. "Onunla konuştum."

Ooookay. Yine de herkesin kendi yas tutma şekli vardı ve ben buna saygı duyuyordum. Dışarıdan öyle görünmemesi mücadele etmediği anlamına gelmiyordu. Olsa olsa, ben de bir şeyleri içime atma eğiliminde olduğum için ona sempati duyabilirdim. Duygularını gizli tutmak istiyorsa burnumu sokmak bana düşmezdi.

"Peki ya sen?"

Kullandığı ses tonundan ya da bana aniden takındığı tavırdan hoşlanmamıştım. "Peki ya ben?"

"Erkek arkadaşın yok mu? Fuck buddy?"

Sonuncusu görmezden gelinemeyecek kadar alaycı bir şekilde söylenmişti, soru ise alaydan başka bir şey değildi. Bir an için kiminle konuştuğumu neredeyse unutmuştum. Ne kadar duygusuz olabiliyordu. Ona duyduğum sempati anında soğumuştı.

"Hayır. Hiç."

Gözleri kısılmıştı. Sanki bir şeyin iç yüzünü öğrenmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Bir süre sonra, hiçbir açıklama yapmadan, aniden yanımdan geçip hızlı bir çıkışa yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendiğimi duydum. Daha ne halt ettiğimi ya da ne söylediğimi bile çözemedim, ki o etrafta olduğu zaman bu olağan bir durumdu.

"Yarın daha fazla konuşuruz," dedi kapıya dönerek, eli kolda durakladı. "Güvenlik mandalını takın."

Kapı çarparak kapandı ve ardında havada bir yük bıraktı. Kafam karıştı. En çok da Scott'ı benimle evlenmeye ikna etmiş olma ihtimalim yüzünden.

d

Scott

"Evleniyorum." Kendi kulaklarıma bile garip geliyordu.

İşte oldu. Yapmıştım. Dünyaya duyurdum. Ama yine de yanlış hissediyordum. Avucumu yüzümde gezdirerek yorgun bir şekilde nefes verdim. Gözlerimin arasında nükleer bir erime yaşanıyordu ve bu, sert bir fincan sade kahvenin iyileştirebileceği bir şey değildi. Yine de denedim. Ofisteki kanepenin karşısındaki kulüp sandalyelerinden birine oturarak üçüncü fincanımı içtim.

Bu sırada iki boş ifade bana bakıyordu. Biri masaüstü monitörünün etrafından bakan Laurel'e aitti. Diğerisi ise ofisteki deri koltukta Romeo'nun yanında yatarken zar zor hayatta görünen Ryan'a aitti. Bilginin sabahın erken saatlerindeki beyin sisini dağıtması biraz zaman aldı. Bilgiyi aldıktan sonra Laurel'in sarı saçları şüpheli gri gözlerinin üzerine düşerken Ryan'ın saç çizgisine kadar yükseldi.

"Bebeğin annesi kim?" Laurel'in sesi sinirli geliyordu. Sanki bu pisliği temizlemek onun göreviymiş gibi.

Ryan'ın yanıtı daha az endişeliydi. "Bunun için kahveye ihtiyacım var." Sanki ortalığı temizlemek ona düşmüyormuş gibi, yüzündeki ifadesiz ifadeyle odanın içinde sürüklenerek mutfığa gitti.

Ona biraz kırıgın bir ses tonuyla "Bebek anne ve bebek yok," dedim. Hayatım resmen cehenneme dönmüş olabilirdi ama en azından sıkı partiler yaptığım uzun yıllar boyunca çocuksuz kalmayı başarmıştım.

Laurel okuma gözlüklerini çıkarıp masasının üzerine koydu. "Neler oluyor Scott? Ciddiyim."

Bu konuşma beni huzursuz ediyordu. Ayağa kalkarak resimli pencereye doğru yürüdüm. "İkiniz de bu konuda başka kimseye tek kelime edemezsiniz--" Laurel'e dikkatle baktım. "Yani Pete'e söylersen ve bu olay duyulursa, onun yaptığını anlayacağım."

Laurel gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. Pete sır tutabilir." Ryan ve ben hep bir ağızdan, "Pete sır saklayamaz," diye karşılık verdik. Laurel'in çiftliğin müdür yardımcısı olan kocası kasabanın tellalı olarak tanınırdı. Herkes Pete'in dedikoduculuk mesleğini ıskaladığı konusunda hemfikirdi.

Köşe yazarı.

"Ciddiyim Laurel. Burada tehlikede olan çok şey var."

"Çok gizli. ." Dudaklarının üzerinde bir kilitleme hareketi yaptı.

"Babam emekli oluyor ve Blackstone'un CEO'su olarak onun yerini alacak birini seçti."

"Aman Tanrım! New York'a geri mi dönüyorsun?!" Laurel şaşkın görünüyordu, minik eli göğsünün üzerine düşmüştü.

"Şimdi kim dramatikleşiyor?"

"Peki o zaman, başla."

"Bir kadın. Adı Sydney Evans."

"O zaman sorun ne?" Ryan araya girdi. Esneyerek bir elini dağınık koyu sarı saçlarında gezdirdi.

"Sorun yönetim kurulunda. Yasal bir savaş çıkabilir. Yıllarca sürebilecek bir savaş. Tabii o bir Blackstone değilse. Bu yüzden onunla evlenmek zorundayım. Ya bu olacak ya da New York'a dönüp pozisyonu kendim dolduracağım ve boğazımı kesmeyi tercih ederim."

Laurel sanki her şey çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Geçen gün Hallmark Channel'da buna çok benzer bir şey gördüm. *Alicia Witt*--"

"Laurel--" Ya onu kesecektim ya da gerilim tipi baş ağrımın tam bir migrene dönüşmesine izin verecektim.

"Tamam. Devam edin."

"Evliliğin meşru olmadığını kimse bilemez. Hiç kimse. Anladın mı beni?"

Laurel tüm bunlar son derece olağanmış gibi başını salladı.

"Ortaya çıkacak," dedi Ryan. "Sözlerimi bir kenara yazın. Bir şekilde bu iş yüzünüze patlayacak." Ryan Sutter olabildiğince açık sözlü ve mantıklı biriydi. Onda en çok hayranlık duyduğum şeylerden biri de buydu. Sözlerindeki gerçeklik beni çok etkilemişti.

"Siz ikiniz çenenizi kapalı tuttuğunuz sürece hayır." Ama bu düşünce kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Akıllı telefonlar ve sosyal medya arasında bugünlerde sır saklamak neredeyse imkânsızdı. Ve ister New York City ister Wyoming'in vahşi doğası olsun, insanlar her yerde aynıydı; yani meraklılardı. "Henüz detayları belirlemedik ama yarı zamanlı olarak burada yaşayacak."

"Yani sadece kağıt üzerinde değil mi?" Laurel sordu. "Birlikte yaşamak zorunda mısınız?"

Gerçek bir evlilik gibi mi?"

"Gerçek değil. Ama birlikte yaşayacağız." Kelimelerin tadı acıydı.

"Ne kadar süreyle?"

"Üç yıl."

Laurel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman ."

"Seksi mi?" diye sordu en yakın arkadaşım, ki bu hiç de yadırganacak bir şey değildi.

"O benim karım, göt herif. Müstakbel Bayan Blackstone'a asılmak yok. Kimsenin bunun sahte bir evlilik olduğunu bilmemesi gerekiyor, unuttun mu?" Ryan gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

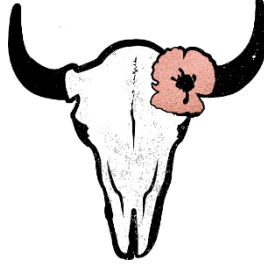
"Daha da önemlisi, onun önünde ne yaparsam yapayım ya da ne söylemezsem söyleyeyim, ikinizin de buna uymanızı bekliyorum." Dikkatim ikisi arasında gidip geliyor, ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyordum. "Bu konuda anlaştık mı?"

Laurel ofiste köpekler osurduğunda yüzünde oluşan ifadenin aynısını takındı. "Bu da ne demek şimdi? Yine yalan söylemeye mi zorlanıyorum?"

"Her şey yalan Laurel," diye açıkladım bıkkınlıkla. Arazi sürekli aklımdaydı. Bildiğim kadarıyla babam hiçbir zaman boş bir tehdit savurmamıştı. Onu iş hayatında bu kadar etkili yapan da buydu. "Değerli bir beyaz yalan. Daha iyisi için birkaç tane daha olsa ne olur?"

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



SYDNEY

"ORADA BENİM İÇİN YER OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" ADAMA SORDUM

Yanımda duran adam -şüpheli bir şekilde nötr bir ifade takınan aynı adam.

Scott sabah 7'de kapımı çalmıştı. Kapıyı açtığımda onu acı bir gülümseme ve göğsüne pirinç gibi yapışan siyah Henley tişörtüyle kapının pervazına yaslanmış buldum. "Karımı almaya geldim," dedi, yüzünde suskunluk vardı. "Neye imza attığına iyice bakmalısın."

Bu bana söylediği ilk yarı akıllıca şeydi.

Gözlerim otelin önüne park etmiş olan bebek mavisi eski Ford kamyonetine gitti. İçinden fil büyüklüğünde iki gri köpek bana bakıyordu.

"Sorun nedir? Köpekleri sevmiyor musun?" diye sordu huysuz olan.

"Köpekleri severim," diye cevap verdim sertçe. Aslında köpekleri severdim ve bana attığı alaycı bakışa içerlemiştim. "Takside oturmam için yer olduğunu sanmıyorum, tabii açık kasaya binmemi istemiyorsanız?"

"Dinle, bebeğim. Eğer benimle yaşamayı planlıyorsan, onlara alışsan iyi edersin. Şimdi, biniyor musun, binmiyor musun? Yapacak işlerim var."

İş demiş miydi? İncil üzerine yemin edebilirim ki Scott'ın kelime dağarcığında bu kelime de yoktu.

"Ne tür köpekler bunlar?"

"İrlanda Kurt Köpekleri. Hadi, içeri ."

Bir elini belime koyarak beni ileri doğru itti ve kamyonetin kapısını açtı. Birkaç isteksiz adım daha attım, tekrar içeri baktım ve köpeklerin kafalarının üst kısmının kabinin tavanını sıyırdığını fark ettim.

"Dost canlısılar mı?"

"Romeo ve Juliet kucak köpekleridir." Sonra köpeklere dönerek, "Çocuklar, yeni üvey canavarınızla tanışın."

Yani, gerçekten mi? Ters bir bakış fırlattım ve karnımda küçük bir korku çırpınışıyla kamyonetin bank koltuğuna sıkıştım. Boşuna değil ama köpeğin kafası benimkinden daha büyüktü. "Güzel, köpekçik. Tatlı köpekçik."

Yanımdaki köpek -neredeysen oturuyordu- yüzüme doğru soludu, pembe dili ağzının kenarından dışarı sarkan bir çorap kadar uzundu. Ve sonra koku beni çarptı. Yüz dolarına bahse girerim ki aylardır yıkanmamışlardı.

"Bu koku da ne?" Scott direksiyona geçerken sordum. Birbirine rakip o kadar çok keskin koku vardı ki hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemedim.

"Çiftlik hayatının tatlı kokusu bu, Bayan Blackstone," diye alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Buna alışsanız iyi olur."

Bana hem gerçek hem de mecazi anlamda saçmalık gibi geldi, ancak bu yorumu kendime sakladım.

Four Seasons'ın garaj yolundan kıcı yanıyormuş gibi fırladı. Köpekler bana çarptı, ben de kapı koluna çarptım. Sonradan morluklar oluşacaktı ama sesimi çıkarmadım. Ona bu zevki tattıramazdım. Scott Blackstone'un kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Zamanı geldiğinde bunu keşfetmesine izin verecektim.

"Burası güneydeki mera. Sığırlarımızı rotasyon yöntemiyle otlatıyoruz, sığır etimizi çevre üzerinde mümkün olduğunca az ayak izi bırakacak şekilde yetiştirmeye çalışıyoruz..."

Köpekler önümde olduğu için onu doğrudan görebilmek amacıyla öne doğru eğildim ve yüzünde son derece yumuşak bir ifade buldum. Saatlerdir konuşuyordu. *Hoouuurs*. Bana ahır, ahırları, depoları, otlakları, ağılları göstermişti. Lazy S Çiftliği'nin adını, benim tahmin ettiğim gibi Lazy Scott'tan değil, arazinin içinden geçen Lazy Snake Nehri'nden aldığını açıkladı. Sahibini tanıyan biri için büyük bir hata. Sahip olduğu her bir ot parçasını tarif etmişti.

Buranın ölümcül güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. Tanrı Wyoming için her şeyi . Ama öğleden sonra erken saatlerdi ve henüz bir bardak su için bile durmamıştık. Tuvalet molası bile vermemiştik! Böylece, Doğa Ana'nın ihtişamına duyduğum takdir, kalın bir kızgınlık ve bir kamyon dolusu düşük kan şekeri altında gizlenmişti. Açlıktan ölüyordum ve kan şekerim Kong'un Empire State Binası'ndan atlamasından daha hızlı düşüyordu.

Kamyon daldı ve zıpladı. "...araba hastası mı oluyorsun?" diye bağırdı radyodan bangır bangır gelen müziğin üzerine. *Kelsea Ballerini* bir adamın hiç büyümemesi hakkında bir şeyler söylüyor ve ona Peter Pan diyordu. Bu da benden iki köpek aşağıda oturan adamı özetliyordu.

Çamurlu araziden, hendeklerden, tepelerden ve çalılıklardan geçtik. Henüz sıkışmamış olmamız bir mucizeydi ve keşke sıkışsaydık demeye başlamıştım çünkü oynadığı bu iğrenç oyunu bırakmazsa yakında onu Kong'a götüreceğim.

"...Merhaba?"

Hâlâ konuşuyor muydu? Mesanem konuşmaya başladığında onu bir saat önce susturmuştum.

"Bir şey mi dedin?" Telefonuma bilmem kaçınıcı kez bakarken dalgınca sorguladım, kapsama alanı hâlâ zayıftı. Eğer burada uzun yaşayacaksam, bu sorunun bir an önce çözülmesi gerekiyordu. İş her şeyden önemliydi. Bu çocukla evlenseydim ve sonra da işimin kalitesi düştüğü için CEO'luğum veto edilseydi, bu en acımasız kader olmaz mıydı? Bu kesinlikle eş cinayeti için gerekçe olurdu.

Sonunda telefonum çaldı ve ekrana bir göz attığımda arayanın umduğum gibi ofis değil, büyükannemin mirasını temsil eden avukat olduğunu gördüm. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdim. Büyükannem öldüğünden beri haftalardır bana ulaşmaya çalışıyordu ve şimdiye kadar ondan uzak durmak için elimden geleni yapmışım. Bu, ondan -onlardan- hiçbir şey istemediğimi uzun bir e-postayla açıklamamdan sonraydı. Yine de telefonlar kesilmedi.

"Dışarı çıkıp yürümek ister misin?" Müziğin üzerinden bağırdığını duydum.

"Elbette." Bu noktada otele geri dönmeye fazlasıyla hazırdım. Daha konuşmamı bitirmemiştım ki kamyon bir çukura daha çarptı ve telefonumu ön cama uçmaktan kurtarmak isterken alnım ön panele çarptı.

"Dikkat et." Sesinden mizahı uzak tutmak için mücadele ediyordu, piç kurusu. Ağrıyan yeri ovarken ona baktım ve şüpheyile dudaklarını zoraki düz bir çizgiye bastırdığını gördüm.

Yirmi metre ötede bir kulübe belirdi. Etrafını saran bir verandası, taştan bir bacası vardı ve göz alabildiğine çimenlerle çevriliydi. Scott kamyoneti kenara çekip park etti. Uzun siyah kaşmir paltomun altında dar kot pantolonum ve koşu ayakkabılarım vardı. Çözölmekte olan kar tabakasından ıslanmış otlaklarda gezinmek için pek de iyi bir kıyafet sayılmazdı. Yine de, her zaman ofiste bıraktığım çantamı hazırlarken bir Outward Bound gezisi beklemiyordum. Çoğu acil durum seyahati beni Roma, Dubai, Tokyo gibi şehirlere götürürdü. Hiçliğin ortasına değil.

Sağ spor ayakkabım yere değer değmez bileğime kadar battı. Güçsüz bir şekilde, tek yapabildiğim çamurlu uçuşumda kayboluşunu izlemektir. At

En azından sadece çamur olduğunu umuyordum. O sırada Scott çoktan pikabın benim tarafıma doğru yürümüş ve orada durup artık mahvolmuş yepyeni ASICS'imi kaybetmeden ayağımı çıkarmaya çalışmamı izliyordu. Güzelim neon turuncu ve siyah ayakkabı bir köpek kakası yığınından ayırt edilemez hale gelmişti. Bakışlarım Scott'inkilerle buluşmak için yükseldi.

"Adımına dikkat et," dedi dudakları seğirerek. Ben cevap veremeden döndü ve kulübeye doğru yöneldi.

Yine de beni sinirlendirdiğini asla tahmin edemezsiniz. Neredeyse poker suratını icat etmiştim, sakın kayıtsızlığı o kadar zahmetsizce takınıyordum ki bu ikinci doğam haline gelmişti. Ve yıllar boyunca bana iyi hizmet etmişti. Ne de olsa en iyiler tarafından eğitilmiştim. Büyükannem ve büyükbabam.

Onların evinde büyürken güvenebileceğim birkaç şey vardı. İşlemediğim günahlar için sürekli ceza, katı kurallar ve Pazar günleri kilisede -haftada dayağın durduğu tek gün. Geri kalan her şey kasaba kütüphanesinde bulduğum kitaplarda okuduğum bir efsaneydi. Scott ve onun maskaralıkları bunun yanında ocuk oyuncağıydı. Eğer bu bir kararlılık ve disiplin yarışmasıysa, o kendi sınıfının çok üstünde dövüşüyordu. Onlu yaşlarımda ağır sıklet unvanını kazanmıştım.

Keskin bir soğuk beni ürperti, sıcaklık New York'ta olduğundan daha soğuktu. Paltomun yakasını kaldırırken Scott'ın fil köpekleriyle birlikte peşinden koşarak ilerleyişini izledim. Sonra giydiği diz boyu çamur botlarını fark ettim, kot pantolonunu düzgünce içine sokmuştu. Birkaç dakika sonra ikimiz de verandalı kulübenin önünde durduk. Scott yüzünde bir sırtışla. Bense kaşlarımın arasında bir kırışıklıkla.

"Evim güzel evim," dedi ve sırtım sertleşti.

Burası onun evi miydi? İmkansız. Scott kelimenin tam anlamıyla bir hedonistti. Rahatına düşkündü. O külüstür kamyoneti kullanması beni ilk başta şaşırtmıştı ama sonra koku ve köpekler bu duyguyu benden çalmıştı. Burası onun evi olamazdı. Olamazdı.

"Ne kadar... tuhaf."

Botlarının çamurunu basamakların kenarına vurarak geniş omzunun üzerinden baktı ve sııttı. Gamzeleri ve her şeyiyle tam bir sırtıştı. Düzgün saçlarının altında bile saklı kalmayı reddediyorlardı. Geldiğimden beri ilk kez eskiden tanıdığım Scott'a benziyordu. Başımı eğerek onun yerine sahte bir tane uzattım. Misilleme beyin fırtınasını daha sonra yapacaktım. Muhtemelen onu cinayetle suçlayacaktım. Düşünmeye değerdı. Ama evlilik cüzdanını imzalamadan önce olmazdı. Ve ben CEO seçilmeden önce değil.

"Ayakkabılarınızı şuraya bırakın." enesini, iterek açtığı n kapının yanında duran bakır çamur tepsisine doğru salladı. Kapı kilitli değildi ve neden kilitli olsun ki? Yüz mil yarıçapında inek pisliğı, yalnızlık ve vahşi yaşamdan başka bir şey yoktu.

Artık kahverengi olan spor ayakkabılarımı çıkardım ve çamurlu oraplarımı sıyırdım, içimde güçlü bir dehşet duygusuyla içeri girdim. Dış görünüşüne bakılırsa, kulübede ten fazla dolu oda olamazdı. Etrafıma bakındım; yanıldığımı anlamam sadece bir saniye sürdü. Sadece iki oda vardı; oturma alanı ve yolun karşısındaki tek kişilik yatak odası.

"Fazla bir şey değil ama rahat." Kolunu taştan odun şminesinden odanın karşı tarafında, birkaç adım ötede bulunan mutfağı doğru uzatarak işaret etti. Utanç verici bir şekilde, aklıma gelen ilk düşünce... *burası seks partilerini dzenlediğı yer mi?*

Çünkü ev küçüktü. Eski püskü ve küçük. Mobilyalar, hmm, bunu tanımlamanın en iyi yolu beli bir bekar olurdu. Bana niversite günlerimi hatırlattı. Deri kanepe . Köşedeki dört uyumsuz sandalyeli kare masa ikinci el gibi görünüyordu. Duvarı asılı duran dev düz ekran televizyon, bu on yıl içinde satın alınmış tek eşya gibi görünüyordu.

Bu çok garipti. Scott'a hiç benzemiyordu.

Oturma odasını boydan boya geçerek içeri girdi ve teknik olarak sadece birkaç metre olan diğerk taraftaki açık kapıdan içeri girdi. Büyük bir

isteksizce takip ettim. Yatak odası o kadar küçüktü ki iki kişi zar zor hareket edebiliyordu. Bu yatak odasında seks partisi olmaz. Fazla mobilya yoktu. Birkaç düğmesi eksik bir şifonyerin yanında hüzünlü bir tahta sandalye duruyordu. Kral boy yatakta ucuz lacivert bir yorgan ve iki topak yastık vardı. Thea bir keresinde onun İsveç'ten ithal edilmiş el yapımı elli bin dolarlık bir şiltede uyuduğunu söylemişti. Bu kesinlikle o yatak değildi. Yine de yatağı yapmıştı. Bu da bir şeydi.

"Peki, ben nerede uyuyacağım?" Bu soru sorulmak için yalvarıyordu çünkü asla ve asla aynı yatağı paylaşmayacaktık.

"Kanepede," diye önerdi. Kulağa tam olarak bir öneri gibi geliyordu. Gerçi yüz ifadesinden tercihinin Wyoming eyaleti dışında herhangi bir yer olacağı belliydi. "İstersen şişme yatağım var. Çamaşır makinesi/kurutma makinesi mutfakta," diye devam etti tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle. Bu bir abartı bile değildi. Çamaşır makinesi/kurutma makinesi ocağın hemen yanındaydı. Daha kötü yerlerde de yattığımı bilmiyordu.

"Peki bilgisayarımı nereye kurmalıyım? Yazıcıyı mı? Çalışma alanım?"

Günde en az bir kez tüm departman müdürleriyle video konferans yapıyor olacaktım. Frank, yönetim kurulu üyeleri ve yönetici ekibimden bahsetmiyorum bile.

Bir çalışma alanı nerede uyuduğumdan daha önemliydi.

"Masa." Omuz silkti ve kollarını şişkin göğüs kaslarının üzerinde kavuşturdu. Kendimi kaybedip çılgık atarak bu kulübeden kaçmamı bekliyorsa, sonsuza dek bekleyecekti. Başımı salladım ve onun yerine elektrik prizini kontrol etmeye gittim.

"Burada kablolu yayın ve WIFI durumu nedir? Telefonum çok az çekiyor."

"En iyisi değil."

"Teknik elemanımı buraya çağırıp baktırmamın bir sakıncası yok, değil mi? Şirketin işlerini tehlikeye atmak istemeyeceğinizi biliyorum," diye sordum neşeli bir gülümsemeyle.

Mavi gözleri bir parça kısıldı. "Keyfine bak."

"Gerek yok. Teknik elemanımı çağırayım." Daha fazla gülümseme. "Şimdi, sakıncası yoksa. Tuvaleti kullanmak istiyorum."

Omuzlarımız birbirine değerek yanından geçtiğimde Scott başıyla işaret etti ve kaşlarını çattı. Yanından geçer geçmez kokusunun izini yakaladım. Sandal ağacı, biraz bergamot... misk.

Bu, o sabah erkenden kapıyı açtığımda onun erkekliği tarafından taciz edildiğimde dikkatimi çeken kokunun aynısıydı. Ben geri çekilmeye fırsat bulamadan, her zaman yaptığı gibi kişisel alanıma girmişti. Hatıralarımın canlanması için bir koklama yetmişti. Oldukça gelişmiş bir koku alma duyusuyla lanetlenmişim ve tıpkı lavanta mumlarının ya da puro dumanının kokusuna tahammül edemediğim gibi -çünkü çocukluğumun anılarını çağırıştırıyordu- Scott'ın kokusu da yıllar önce karanlık bir vestiyerdeki çalıntı bir öpücüğün anılarını geri getirdi.

Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım ve yorgun ruhumun derinliklerinden yayılan bir iç çektim. Dalgınca banyoya göz gezdirdim. O da küçük ve sıkışık. Solmuş lacivert havlular, yontulmuş bir havlu askısına düzgünce asılmıştı. Lavabonun kenarında galon büyüklüğünde bir Listerine şişesi, bir bardak içinde diş fırçası ve diş macunuyla birlikte duruyordu.

Yine Scott'a yakışmayan şeyler.

Zenginliğe, lükse ve kendi rahatına her şeyden çok değer veren adam neredeydi? O mutlu-şanslı kaybeden neredeydi? Belki de İsa'yı bulmuştur diye düşündüm. Belki de açık alan ve temiz hava onu çılgına çevirmişti. Daha önce hiç kara kara düşünme eğilimi göstermemişti. İnsanların doğalarını değiştirebileceklerine inanmıyordum ama belki de Scott tüm kötü özelliklerini daha üretken ve (ne yazık ki) çok daha az cana yakın bir şeye kanalize etmişti.

Bakışlarım cilalanmış kıpkırmızı ayak parmaklarıma takıldı. Sağ ayağıma çamur ve ot parçaları yapışmıştı. Frank'e Scott'a katlanacağıma söz vermiştim. Bunu ne kadar süre yapabileceğimi henüz bilmiyordum.

"Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" Scott kamyoneti Four Seasons'ın garaj yoluna çeker çekmez sordu. Motoru kapattı ve gözlerimin içine bakmak için döndü. Beni kasıtlı olarak korkutmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, ona haberlerim var: İşe yaramıyordu.

Düşüncelerim New York'a geri döndü. Bunu yaparak ne kaybedecektim? Ne yazık ki hiçbir şey. Evimde beni bekleyen birkaç çeşni ve bir kavanoz kaju yağı dışında hiçbir şey yoktu. Ailem yoktu. Erkek arkadaşım yoktu. Josh yok. Sadece bir sürü yalnızlık. Ve Grinch Scott bile bir kavanoz kaju yağından daha iyi bir arkadaşı.

Bunu yapabilirdim. Kararlılığım gün boyunca daha da artmıştı. Scott'ın bu yeni huysuz, açık hava versiyonu, bir zamanlar olduğu yozlaşmış, sürekli sarhoş playboydan daha iyiydi. Bu değişimin nasıl ya da neden olduğu beni ilgilendirmiyordu. Değişim *çoğunlukla* kalıcı olduğu sürece -ki öyle olduğuna inanmak için iyi nedenlerim vardı- bu anlamaya bir şans vermeye hazırdım.

"Blackstone'un CEO'su olma fırsatı için seninle evlenmeye hazır mıyım?" Konuşurken kamyonetin karanlık kabininde daha da yoğunlaşan gece mavisi bakışlarını sabit tuttum. İş konusunda ciddi olduğumu görmesi gerekiyordu. Bu anlaşmayı sonuna kadar götürmeye istekli olduğumu. "Evet."

Ağır bir duraksamadan sonra Scott'ın gözleri tekrar ön camdan dışarı bakmaya başladı. "Kışın hava bazen sıfırın altına düşer."

"North Face ceket alacağım."

"Haftalarca."

"Kar pantolonu alacağım."

Çenesi titriyor, hayal kırıklığı yüzeye çıkıyordu. Bunu baskı altında yaptığı açıktı. Frank'in mirasını

Bu durumda basitçe bir çift olup satın alınmayı reddedebilirdi. Ama yapmadı. İşte buradaydık.

"Burada mahsur kalabilirsiniz. Hava durumu tahmin edilemez." "Video konferans yapacağım."

"Arazide yani. Bazen günlerce kasabaya inemiyorum. Nisan ayına kadar kar fırtınaları oluyor."

"Dondurulmuş sebze stoklayacağız."

Scott başparmaklarını sabırsızca direksiyona vurdu. "İstediğin olsun." Düpedüz umutsuz görünüyordu ve bu planı kabul ettiğimden beri ilk kez kendimi suçlu hissettim.

Ford'un motoru tekledi.

"Peki ya tatiller?" Ben araya girdim. Ayrılmaya kararlı görünüyordu ve ayrıntılar konuşulmamıştı. "Tatilleri ayrı geçiremeyiz. Şimdilik iki haftayı burada, iki haftayı da New York'ta geçireceğim ama senin de çaba göstermen gerekecek. Aksi takdirde kurul bunu anlayacaktır."

Neden özellikle bayramlardan bahsettiğimi bilmiyordum. On yedi yaşında dedemlerin evinden taşındığımdan beri hiçbir bayramı kutlamamıştım ve onların bayramları bile bir kutlama değildi, işlemediğim günahların kefareti ödemek için başka bir bahaneydi.

"Tatil mi?" Bu soru karşısında gerçekten kafası karışmış gibiydi. Yine de uzun sürmedi. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, tamamen farklı bir duyguya, daha az nötr bir duyguya yer açmak için temizlendi. Kızgınlık. "Bu düpedüz şantaj--" İnançsızlıkla başını salladı. "Bu saçmalığı yasal göstermek için seninle mümkün olduğunca az zaman geçirmeye hazırım, bir saniye bile fazla değil. Bırakalım sarsıntılı bir başlangıç yaptığımızı düşünsünler. Şöhretime bakılırsa bu çok da zor olmasa gerek."

İçimde her kelime beni geri çekerken, dışımda yüzeyde neredeyse hiç dalgalanma olmadı, yüzümdeki ve boynumdaki kızarıklık neyse ki pikabın kabinindeki gölgeler tarafından gizlendi.

"Bak, Scott... Eğer bunu gerçekten kaldıramıyorsan--"

"Ben halledebilirim," diye sertçe karşılık verdi.

Ona bir çıkış yolu vermiştim ve bu onu daha da öfkelenlendirmişti. İyi bir şey değil.

"Yılbaşında Manhattan'da olacağım," diye başladım yine rahatsız edici bir duraksamadan sonra. *Yeni yıl mı? Ne düşünüyordum ki?* Ağzım benden önce davranmıştı ve geri dönmek zor olacaktı. "Akşam yemeği için arkadaşımın evine gitmeden önce genellikle kokteyl içmek için ailene uğrarım." Bu tam olarak doğru değildi ama hayatımın ne kadar eksik olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Scott kamyonu **vites**e taktı ve rölantide çalıştırdı. "Manhattan'ı alabilirsin. Aileme selamımı söyle."

Ona anlayışla başımı salladıktan sonra kamyonetten indim ve uzaklaşmasını izledim. Onda tam olarak anlayamadığım bir burukluk vardı. Değişmişti ve bu tamamen iyi yönde değildi.

Bir dakika sonra otelin lobisinde yalınayak yürüyordum. Bir elimde mahvolmuş spor ayakkabılarım, diğer elimde cep telefonumu arıyordum. Bir çöp kutusunun yanından geçerken onları içine attım ve asansörlere doğru ilerledim.

"Miller?" Hücreme fısıldayarak seslendim.

"Tek ve biricik," diye cıvıldadı huysuz asistanım hiç duraksamadan. Miller son derece küstah biriydi. Aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistandı ve Miller Smith beş yıl önce işe başvurana kadar her üç ayda bir asistan değiştirdiğim için bu çok şey ifade ediyordu. Aynı zamanda arkadaşın en yakın olduğum kişiydi. İkimiz de bunu açıkça söylememiştik ama ikimiz de birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısının işle ilgili olmaktan ziyade kişisel olduğunu biliyorduk.

"Wyoming'deyim."

"Sonunda bir çift bacak büyüdü ve masasından kalkıp gitti. Aferin sana."

"Gerçekçi ol, Frank için buradayım."

Telefondan ağır bir iç çekiş süzüldü, ardından kuru bir "Tabii ki öylesin." cümlesi duyuldu.

"Daireme gitmeni, eşyalarımı toplamanı ve FedEx ile göndermeni, daha doğrusu bana getirmeni istiyorum."

"Sydney, tatildeyim... Miami'de. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" "Bu acil bir durum."

Bu kez telefonumda patlayan iç çekiş biraz daha dramatikti. "Hani demiştin ya, 'Miller, sen örnek bir çalışansın, tamamen vazgeçilmezsin. Bu nedenle, sonunda lanet olası bir tatile çıkmakla kalmayacaksın, ben senin kusursuz iş ahlakından yararlanırken bana yorulmadan hizmet ettiğin onca yıldan sonra, parasını bile ödeyeceğim. Bunu söylediğinde üye miydin?"

"Drama için zamanım yok. Bir SOS gönderiyorum." Tedirginliğini gizleme zahmetine katlanamıyordum. Sonunda bunu gerçekten yaptığımı, çok az tanıdığım bir adamla evlendiğimi anlamaya başlamıştım. Az tanıdığımın da hoşuma gitmediğinden bahsetmiyorum bile. Ve onun da benden kesinlikle hoşlanmadığını söylemeye gerek yok.

"Eğer ona New York'a dönmem gerektiğini söylersem Paul beni resmen boşar.

York."

"İşte bu yüzden size Jackson Hole'a iki birinci sınıf bilet ve Four Seasons'da üç gece konaklama teklif ediyorum."

"Hmm. Bilmiyorum..."

"Şu sizin sevdiğiniz şarap tadım şeylerinden bir tane de ben ekleyeceğim!" Asansör bekleyen yaşlı bir çift ters ters baktı.

"Ve bir çift masajı."

"Tamam." Azı dişlerim egzersiz yapıyordu.

"Tamamdır. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"İstedğim şeylerin listesini sana e-posta ile göndereceğim." "Acil durum nedir ki?"

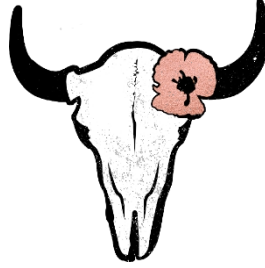
"Evleniyorum," dedim ona, gerçekçi bir şekilde, ardından anlamlı bir sessizlik anı geldi. Kurban gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Scott'a evliliği iptal etmesi için resmen meydan okuduğumda ne yaptığımı biliyordum: onun hayattan daha büyük olan egosuna yem atmak. Kaçırılmayacak kadar kolay ve lezzetliydi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Seni gördüğümde açıklayacağım."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM



SCOTT

"SABAHTAN BERİ SENİ ARİYORUM," DIYE BAĞIRDIM.

cevap verdi. Babamın aklını başına getirebilecek biri varsa o da Devyn'di.

"Şu anda elimde büyük bir kriz var, Scott. Çikolata parçacıklı ve çedar peynirli kayıp! Bekle... Fallon, kilere baktın mı? Tamam, aramaya devam et." Arka planda yeğenlerimin bağırışlarını duyabiliyordum.

"Chocolate Chip" ve "Cheddar Cheese "in kim ya da ne olduğunu bilmek istediğimden tam olarak emin değildim ama onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden bindiğim kısırağı durdurarak Ryan'a bensiz devam etmesini işaret ettim. Sığırların bir kısmını farklı bir meraya aktarıyorduk ve bu, kafanız oyunda değilse yapabileceğiniz türden bir iş değildi. Çalışanlarıma her zaman güvenliği öğütledim ve kendimi de aynı standarda tabi tuttum.

Attan inerek bir elimi eyere yasladım. " de tartışmam gereken bir kriz var."

"Evcil hayvan dükkanında çalışan küçük pislik sana sattığı hamsterların ikisinin de dişi olduğunu söylediğinde ve olmadıkları ortaya çıktığında ne olur biliyor musun? Buna cevap vermene gerek yok çünkü sana söyleyeceğim-

-

On sekiz ayrı kafeste on sekiz lanet hamster ile sonuçlanırsın. Sürekli temizlenmeleri gerekiyor Scott. *Sürekli*. Ve onları bir araya getirip daha fazla hamster doğurma riskini göze alamam. Bu yüzden, Cheddar Cheese ve Chocolate Chip şu anda kayıp ve muhtemelen beyinlerini beceriyorlar. *Gremlinler* filmi yaşıyorum ve bu çok korkunç."

Kıkırdarak telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım, dev şapkamı çıkardım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve tekrar taktım. "Neden onları evcil hayvan dükkanına geri vermiyorsun?"

"Onları almayacaklar!"

Her ne kadar içinde bulunduğu duruma sempati duyduğumu söylemek istesem de, benim durumum kesinlikle onunkinden daha ağır basıyordu. "Babamla konuştun mu?"

"Hayır. Neden? O iyi mi?"

"O iyi." Manzaraya, sığırlarımla dolu vadiye baktım ve gurur ruhumu doldurdu. Sahip olduğum her şeyi bu çiftliğe yatırmıştım, hisse senedi alım satımlarından kazandığım parayla. Kara geçmek yıllarımı almıştı ve ailemden tek kuruş almadan hepsini kendi başıma yapmıştım. "Evlenmem için bana şantaj yapmaya karar verdi, ama onun dışında iyi."

Devyn homurdandı. "Gerçekten mi? Kime?"

"Bana şantaj yapıldığını söylediğimde vereceğin tepki bu mu?"

"Evet. Seni kiminle evlendiriyor?"

İsteksizce cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Sydney Evans."

Sessiz bir kıkırdama olarak başlayan şey hızla güç kazandı. Kahkahalar arasında nefes nefese kaldı. Biraz dayanışma istemek çok mu fazlaydı?

"komik olan ne anlamıyorum."

"Senden nefret ediyor," dedi Devyn kahkahalar arasında zorlukla. "Bir dakika bekle, John'a mesaj atmam lazım. Gülmekten altına işeyecek."

"Ailedeki son akli başında kişiyi aradığımı sanıyordum. Seninle konuşmak güzeldi, Dev."

"Hadi ama küçük kardeşim. Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir. Bunu kendi başına yapacak değilsin ve Sydney'i severim. Sana iyi bile gelebilir."

Kendimi her zaman ilkeli bir adam olarak gördüm, bir pislik gibi davrandığım zamanlarda bile. Ve vücudumdaki tüm hücrelerimle kucakladığım birkaç kesin gerçek vardı. Bir: Ülkemi seviyordum. İki: Etsiz burgerler şeytanın yumurtasıydı. Üç: Çevre korunmalı ve muhafaza edilmeliydi. Ve dört: Sydney Evans ile evlenmek bana asla "iyi gelmeyecekti."

"Fare istilanla iyi şanslar, Dev. Seni seviyorum."



SYDNEY

Ertesi sabah saat 5'te bir mesaj geldi. Komodinin üstünden telefonu aldım ve ekrana baktım.

Scott: Vegas bugün. 4'e kadar hazır ol.

İki kez düşünmeme gerek kalmadan ona mesaj attım. Ya şimdi ya da asla. İçgüdüsel olarak, eğer oyalanırsam bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Ben: Hazır olacağım.

O akşam Blackstone uçağı Vegas'a indiğinde sinirden kuduruyordum ve nedenini anlamıyordum. Bu işi yapmamız için ısrar eden ben değil miydim? Ancak plan uygulamaya konulduğuna göre, içimde güçlü bir kaçma dürtüsü hissediyordum, hem de hızla. Kadınsı sezgilerim bu aldatmacanın bedelinin faydalarından çok daha ağır basacağını haykırıyordu

Beni en çok endişelendiren de buydu. Geçmişte beni nadiren hayal kırıklığına uğratmıştı. Scott'ın düşünceli halinin tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmış olması da yardımcı olmadı.

İkimiz de kendi dizüstü bilgisayarlarımızda çalışırken kısa uçak yolculuğu ürkütücü bir sessizlik içinde geçti. Uçak tırmanmayı bitirir bitirmez dizüstü bilgisayarını çıkardı ve yazmaya başladı. Dondum kaldım, onu izlemeyi bırakamadım, *lanet* olası suratımı bilgisayar ekranımın arkasına sakladım. Scott'ın gerçek bir iş yaptığına tanık olmak, vahşi bir at sürüsünün arasında tek boynuzlu bir at görmek gibiydi - inanılmaz olduğu kadar imkansızdı da.

"Kimseyi davet etmedin," dedim sonunda sessizliği bozarak. Artık dayanamıyordum ve dayak yememek için tüm duygusal tepkilerini kontrol etmeyi öğrenmiş birinden bunu duymak çok şey ifade ediyordu. "Yanımızda ailemizden ve arkadaşlarımızdan kimsenin olmamasının şüpheli görüneceğini düşünmüyor musun?"

Gözlerini MacBook Air'inin ekranından ayırmadan, şimdiye kadar duyduğum en kuru ses tonuyla, "Hayır, istemiyorum. Birbirimiz için o kadar ateşliyiz ki bekleyemedik."

Havadan sudan konuşmak hiç bana göre değildi. Boş sohbetlerde hiç başarılı olamamıştım. Genelde erkekler kendileri hakkında konuşmayı severdi ve ben de bunu teşvik ederdim. İş hayatında repertuarıma bağlı kaldım: eş, çocuklar ve son tatil hakkında sorular sordum. Spor muhabbetine bile girdim ama hoşuma gittiği için değil, sadece bir pazarlık taktiği olarak. Sorun şuydu ki, Scott'la bunların hiçbirini yapamazdım. Biz arkadaş ya da tanıdık değildik. İş ortağı bile değildik. Ona göre biz hasımdık ve bana da öyle davranıyor, düşmanlığını zorlukla bastırıyordu.

İç çekerek omzunun üzerinden küçük oval pencereden dışarı baktım. "Köpeklere kim bakıyor?"

"Drake," dedi başka bir açıklama yapmadan.

Bir kez daha kapandım, başka bir kelime söylemedim ve 'u 'u özelliklerini 'u 'da bir binasını 'da Kuala Lumpur'u Frank 'u kontrol etmeye geri döndüm.

satın almayı düşünüyorum. Sessizlik yapabilirim. Sessizliği herkesten daha iyi yapabilirim.

"Scott Blackstone. Rezervasyonum var," dedi nazlı bir gülümsemeye sahip güzel bir esmer olan resepsiyon görevlisine. Ekrandan başını kaldırıncaya, kadıncağızın gözleri büyüdü. Gülümsemesi de öyle ve binlerce güneşin yoğunluğuyla Scott' yöneldi.

Wynn'e girdiğimiz andan itibaren birkaç kişinin başını döndürmüştü. Yeni kaslarının hatlarını saran mükemmel dikilmiş lacivert takım elbisesi ve yüzündeki pahalı güneş gözlükleriyle nedenini anlayabiliyordum. Milyoner gibi görünüyordu ve kadınlar bundan hoşlanıyordu. Sadece bana göre değildi. Scott'ın annesinin rahminden çıktığında Instagram modeli düzeyindeki erkekse güzelliğıyle doktorları ve hemşireleri şaşkına çevirdiğinden hiç şüphem yoktu. Ama bana göre, bronzlaşmış, dağınık yüzü ve *arka yol gibi vücuduyla*, tırnaklarını parlattığı zamanlardan on kat daha çekiciydi.

"Evet, büyükelçinin süiti. Tekrar hoş geldiniz Bay Blackstone," diye cevap verdi resepsiyon görevlisi.

Elbette onu burada tanıyorlardı. Yine de onaylamadığımı kendime sakladım. Evli olsak da olmasak da Scott'ın zamanını nasıl geçirdiğı beni ilgilendirmezdi.

Resepsiyon görevlisi anahtar kartlarını mermer bankonun üzerinden kaydıldı ve bu sırada pek de tesadüfi olmayan bir şekilde onunla parmaklarını çarpıştırdı. Kadına attığı sert bakış gözümde kaçmadı. Yine de profesyonellikte böylesine önemsiz bir hata için orantısız görünüyordu. Yine de onu anlamaya çalışmaktan vazgeçmişim. O da babası kadar öngörülemezdi. Bu yüzden anahtarlardan birini bana uzatıp tek kelime etmeden kumarhaneye doğru yola çıktığında onu takip ettim. Tavırları *benden uzak dur* diye bağıırıyordu. Ben de öyle yaptım, geri çekildim.

"Scott," diye seslendim, o hiç aldırmadan ilerlerken ben yavaşlayarak durdum. Aslında beni unuttuğunu sanmışım. "Scott," diye daha yüksek sesle tekrarladım ve black jack masasında oynayan birkaç adam bizi izlemek için döndü. Durdu, döndü ve boş boş baktı. Düşmanlığı elle tutulur bir şeydi.

"Sonra görüşürüz..." Konuşmadığında ve göz temasını kesmediğinde devam ettim. "Yapmam gereken bazı işler var."

Bir elbise almak gibi. Bu hafta sonu yapılacaklar listemin başında evlenmek yoktu. Düğün için uygun bir elbise almamışım.

"Saat dokuzda Graceland Düğün Şapeli'nde buluşuyoruz. Geç kalmayın." Bu sözlerle arkasını döndü ve asansörlere yöneldi, arkasında bir sürü cevapsız soru ve yarın bu karardan pişmanlık duyup duymayacağımı düşünen müstakbel bir eş bıraktı.



Hangi cehennemde ?

Telefonumun ekranında 9:30 yazıyordu. Mesaj yok. Cevapsız arama yok. Mihrapta dururken, nikâhımı kıyması gereken Elvis'e endişeyle gülümsedim. *Sözde* derken, Scott beni terk edip ülkeden kaçmamış olsaydı demek istiyorum.

Düğün günümün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Josh'u asla bulamayacağım gerçeğiyle yüzleştüğimde, sonsuza dek mutlu olma fantezilerine aşırı düşkünlüğü bırakmışım. Binlerce dolar harcadıktan sonra, nereye gittiğini öğrenmeye altı yıl önce onu araması için eski bir NYPD dedektifini tuttuğum zamankinden daha yakın değildim. Ama yapmışım. İçime attım ve kabul ettim. Bol miktarda Ben and Jerry's ve Grey Goose'un yardımıyla kendimi derin ve karanlık bir çukurdan çıkarıp

O gitti. Yine de... her kızın zihninin bir köşesinde sakladığı, o günün nasıl olacağına dair bir hayali vardır ve bu o hayal değildi.

Sıkı bir gülümsemeyle ona "Beş dakika daha ve sonra bırakacağız," dedim. 50'lerin Elvis'ini umuyordum ama onun yerine 70'lerin Elvis'ini bulmuştum. Sadece benim şansım. Altın rengi pleather bir takım giymişti ve saçında kullandığı siyah boya şakağından aşağı damlamaya başlamış, boncuk boncuk ter döküyordu.

Elvis kötü bir Elvis taklidi yaparak, "Sen nasıl istersen tatlım," dedi. "Her şekilde paramı alırım."

Harika. Terk edildim ve bunun bedelini ödeyen benim.

Telefonuma tekrar baktım. 9:35. Scott kaçmıştı. Artık resmileşmişti.

Hayal kırıklığı beni çok etkiledi. Boş daireme dönme düşüncesi göğsümü ağrıttı. Bir de düşünmem gereken Frank vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Bacaklarımın etrafında dalgalanan şeffaf fildişi ipek şifonun katlarını yeniden düzenlerken, ona başarısız olduğumu nasıl açıklayacağım konusunda endişelendim - yapmak istediğim bir konuşma değildi.

Stella McCartney elbisesi boşa gidecekti. Aria'daki butiklerin önünden geçerken vitrinde görmüştüm ve beni durdurmuştu. Yüksek fırfırlı yakası tenimi parlatıyor ve dizlerimin altına kadar uzanan boyu yara izlerimi örtüyordu. Kendimi o ana kaptırmış ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak elbiseye üç bin dolar vermiştim çünkü büyük olasılıkla bu benim ilk ve tek düğünüm olacaktı. Bir elbise için heyecanlanmak aptalcaydı ama nadiren istediğim bir şeyi yeniden istemek iyi hissettiriyordu.

"İstemek günah işlemektir Sydney. Ve biz de boş durup şeytanın annenle babanı aldığı gibi seni de almasına izin vermeyeceğiz. Bu senin iyiliğin için."

Büyükbabamın sesini sanki on yedi yıl önce değil de dün son kez duymuşum gibi hâlâ hatırlayabiliyorum. Yıllarca, içimdeki "arzuyu" yenmiş olduğuna inandım. Ta ki Josh'la tanışana kadar. Kolay gülümsemeleri ve uzun özlem dolu bakışlarıyla, bir şeyi ya da birini yeniden istemek çok kolaydı.

Etrafıma bakındım, şapel her geçen dakika daha da perişan oluyordu, elimdeki buketin sapı ıslaktı, ucuz karanfillerin üzerindeki mavi gıda boyası avucumu boyuyordu. Ağlamak istiyordum. Muhtemelen herhangi bir konuda iyimser olmaya cüret ettiğim her seferinde gerçeklik bu eğilimi beşiğinde boğduğu içindi.

Gürültülü bir patlama birinin içeri girdiğini işaret ediyordu. Parlak kırmızı çift kapılar kapanırken başımı kaldırdım. Önlerinde uzun boylu, yalnız bir figür duruyordu. Aslında, geri sar, "durdu" büyük bir abartı, sallanmak daha doğru olur. Öne doğru tökezledi ve destek için sıranın arkasına tutundu. Saçları dağılmış, takım elbisesi kırıkmıştı. Son üç saattir neyin peşinde olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Müzik hemen başladı. *Can't Help Falling in Love'*, Elvisten başkası değildi. Kırmızı halıdan ağır ağır, dengesiz bir yürüyüşle inerek yaklaşmaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mihrapta durup isteksiz bir damadın sarhoş bir şekilde koridorda yürümesini bekleyen ilk gelin ben miydim? Muhtemelen hayır. Ama yine de yıkılmışım. Buna hakkım olmadığını kendimle tartıştım. Sonuçta bu bir iş anlaşmasıydı. Birbirimize söz vermemiştik. İkimiz de üçüncü bir kişiye, Frank'e söz vermiştik. Öyleyse neden üzgündüm? Scott'ın attığı her sallantılı adımda cevap kendini gösteriyordu.

Çünkü gerçekten de değiştiğine inanmaya başlamışım. Scott'ın ısrar ettiği tren enkazından daha iyi bir adam olduğuna, yani on üç yıl önce tanıştığım kişi olmadığına dair içimde bir umut embriyosu besliyordum ve bu dublör o konuda beslediğim tüm hayalleri silip süpürdü. Bir kez daha tökezledi.

Umut gerçek değildir ve parti fahişeleri yapacaktır.

Sonunda mihraba ulaştığında yanımda yerini aldı. İyi ve sarhoş olduğuna şüphe yoktu. Bir: Kokusunu alabiliyordum. İki: Bana verdiği aptalca, tek taraflı gülümseme yeterince kanıttı. Dişleri göz kamaştırıcı bir şekilde

Beyaz, öndeki ikisi diğerlerinden biraz daha uzun. Onda her zaman çekici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sadece onları koparmak istiyordum.

"Geç kaldın," dedim ona daha fazla saçmalamaya izin vermeyen bir ses tonuyla. Kendimi buna hazırlamış mıydım? Evet. Ve tüm sorumluluğu üzerime aldım. Ama yıllar içinde kazandığım özsaygının büyük bir kısmı ona haddini bildirmemi gerektiriyordu. Böyle bir emsal oluşturmamasına, beni ezip geçmesine izin veremezdim. Scott gibi bir adam için bu, bunu yapmaya devam etmek için bedava bir lisans olurdu ve önümüzdeki üç yılı zamanım değersizmiş gibi davranılarak geçirecek değildim.

"Öyle miyim? Hmm. Üzgünüm." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Kızgınlık hâlâ oradaydı. Belki çok miktarda alkolle yumuşamıştı ama yine de oradaydı.

Derme çatma bakana döndüm ve başımla başlaması için işaret ettim. Eğer Scott bir olay çıkmasını ya da nikâhı iptal etmemi bekliyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Elvis konuşmasını yaptı ve çok geçmeden yemin etme sırası Scott'a geldi, o da gülerek ve kapüşonlu bakışlarını dudaklarıma dikerek yeminini etti. Sonra sıra bana geldi.

Tam konuşacaktım ki içime garip bir şey doğdu. Evet, bu evlilik bir sahtekârlıktı. Evet, Blackstone Holding'i tehlikeye atmadan beni en kısa sürede boşayacaktı. Ama nedense bu yeminleri hafife almayı, Scott'ın yaptığı gibi şakayla karışık söylemeyi kendime yediremiyordum. Scott'a bakıp bana sahip olduğu sürece ona iyi bir eş olacağıma söz verirken, ona asla itiraf etmeyecek olsam da, kalbimde her kelimesinde ciddiydim.

Beni dikkatle izleyen Scott, takım elbise ceketinin iç cebinden küçük, imzalı, robin yumurtası mavisi bir kese çıkardı. Nefesimi tuttum ve âdetim olduğu üzere avucumu yukarı kaldırarak elimi uzattım. Asla renkli oje sürmez, yüzük takmaz, ellerimi asla göstermezdim. Soluk gümüş renkli kapak izleri hâlâ oradaydı, geçmişim parmaklarımin üzerine yazılmıştı. Lazerler çoğunu yok etmişti ama hepsini değil.

Elimi tutan Scott, kesenin içindekileri boşalttı.

Ağırlığı göz kamaştırıcı derecede mükemmel yuvarlak elmaslardan oluşan bir bant. Taşlar ışığı yakaladı ve havai fişekleri geri verdi. O kadar güzeldi ki kalbim durdu. Gözlerimi kaldırdığımda Scott'ın yüz ifadesini hiç görmediğim kadar ciddi, bakışlarını kırpmadan buldum. Ve o askıya alınmış anda, yaralarımı saklamayı tamamen unuttum. Yüzüğü taktım ve ona hayranlıkla baktım, kafamın içinde bir sahtekâr olduğumu, bunun bana ait olmadığını ve bana pahalıya mal olacağını haykıran sesi susturdum.

Gevşekti, parmağıma büyük geliyordu ve düşmesinden korkarak elimi yumruk yaptım.

Elvis bana otelin aceleyle satın aldığım sade altın yüzüğü uzattı. Scott gitmeden önce yüzük ölçüsünü sormama fırsat vermemişti, ben de tahmin etmiştim. Meğer yanlış tahmin etmişim.

Parmak eklemimi geçmeyi başaramayınca elimden aldı ve biraz fazla çaba sarf ederek (ve yüzü acı içinde kalarak) taktı. İkimiz de ona baktık. Parmak eklemi aşınmıştı. Halka kan akışını engelliyordu. Eğer bu bir işaret değilse, neyin işaret olduğunu bilmiyordum.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," diye haykırdı Elvis. "Gelini öpebilirsiniz."

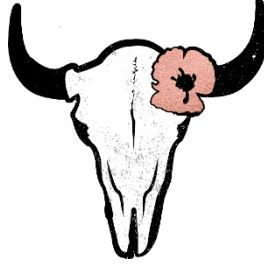
Scott hızlı hareket ederek ağzıma atladı ama ben daha hızlıydım. Bir zamanlar aramızda çılgın bir kimya vardı ve bunu hayal edip etmediğimi ya da haklı olup olmadığını öğrenmek için acele etmiyordum. Bu anlaşmada kimyaya yer yoktu.

Başımı çevirdiğimde, öpücük boynumun yan tarafına kondu, dudakları yumuşakça ileri geri fırçaladı. Saç çizgimden ayak parmak uçlarıma kadar tüylerim diken diken oldu. Zevkle iç geçirme dürtüsüne direnerek parmaklarımı pazularına geçirdim, takım elbisesinin ince yünü yumruklarımda buruşturdum. Artık onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğimden emin değildim. Hatırladığım kadar iyiydi ve dudaklarıma dokunmamıştı bile. Beklenmedik bir korku nöbeti yükseldi. Ya önümüzdeki üç yıl boyunca aramızdaki bu şeyle, bu *dikkat dağınıklığıyla* yaşamak zorunda kalırsam?

İşte o zaman kamera flaşı .

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM



SCOTT

WYNN'DEKİ SÜİT, GENİŞ BİR AİLE İÇİN YETERİNCE BÜYÜKTÜ.

on. İki ayrı yatak odası, aradaki ortak yaşam alanını çevreliyordu. O kadar büyüktü ki Sydney'in diğer odada yaptığı konuşmayı duyamamam gerekirdi. Ama yine de duyabiliyordum. Açıkça. Acı verici bir şekilde. Gözbebeklerimin arasında patlayan havai fişekler gibi.

"Bitti," dediğini çok net bir şekilde duydum.

Kiminle konuştuğu gizemli değil. Franklin'le. Sesleri bir suikastı tartışan iki gangster gibi geliyordu. Ki bu doğrudu. Babam zaten iki kez aramıştı ve ben de doğrudan sesli mesaja yönlendirmiştim. Uyuşukluğun etkisi nihayet geçmişti ve ona ağzının payını vermek için can atıyordum. Yine de onunla daha sonra hesaplaşacaktım. Şimdi uygulamam gereken bir savaş planım vardı.

"Burada kal... Ne kadar süre?" Sesi üzgün geliyordu. Güzeldi. Başına gelen her şeyi hak etmişti. "Hmm... evet..."

İnleyerek başımı ve akşamdan kalma halimi yastığın altına gömdüm. Kısa bir an için kızgınlığımı bir kenara bırakırsam, sesinin hoşuma gittiğini itiraf edebilirdim. Vücudu vardı, yumuşak bir törpü. Bir erkeğin aradığı, şafak vakti kulağında mırıldanırken duymak istediği türden bir .

yuvarlandı ve kendini bacaklarının arasına itti, kalçalarını salladı ve zevk diyarına doğru fırladı.

Ama şimdi değil. Kafamın üzerinde zıplıyormuş gibi hissederken olmaz.

"Evet... ama ben... evet, tamam... Wilson & Bosch teklifini inceledin mi? Tamam. Tamamdır. Hoşça kal, Frank."

Bacaklarıma dolanan çarşafları tekmeleyerek yataktan kalktım ve uzanabildiğim ilk giysiyi, halı kaplı zeminden takım elbisemin pantolonunu kaptım. Onları hak ettiklerinden daha büyük bir saldırganlıkla üzerime geçirdikten sonra yatak odasından dışarı çıktım.

Ve sert bir şekilde durdu.

Gri koşu taytı ve beyaz bir spor sütyeni giyen Sydney, avuçlarını cama dayamış, belinden öne doğru eğilmiş bir şekilde pencerenin önünde duruyordu. Tayt hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Spor sütyeni daha da kötüydü. Sırayla önce bir bacağını, sonra diğerini gerdi. Aletim kıpırdadı ve bu beni o kadar derinden sarstı ki rüya görmediğimden emin olmak için aşağıya baktım.

Daha birkaç gün önce onun hiçbir cinsel çekiciliği olmadığına karar vermemiş miydim? Yine de burada başım ağrıyor ve akşamdan kalmaydım, tamamen giyinik, vanilyalı sarışın karımı görünce sertleşiyordum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Bunu pantolonundaki destek ayağına söyle, salak.

Döndü ve beni içine çekerken yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra bakışları yavaşça alçaldı. Tahtayı fark ettiğine şüphe yoktu.

"Uyumaya çalışıyordum," diye mırıldandım.

Aklımın bir köşesinde haksızlık ettiğimi biliyordum. Akşamdan kalma olmama rağmen vücudumun ona tepki vermesi onun suçu değildi. Ne olursa olsun, yüzeye çıkan öfkeyi bastıramıyor gibiydim. "Yeni kayınpederinle maç sonrası analizi için öğlene kadar bekleyemedin mi?"

Kulağa garip geliyordu. Bu kadın -bu *yabancı*- benim karımdı. Bu bir kâbus değildi. Bir acı zonklaması elimi yukarı kaldırdı ve yüzümü buruşturmama neden oldu, parmağım altın bandın etrafında çiğ ve şişmişti. Tanrım, bir parmağım kangren olmadan önce onu çıkarmalıyım. Eğer bu bir işaret değilse, neyin işaret olduğunu bilmiyordum.

"Saat öğleden sonra üç..." Gözlerini kırıştırdı, yüzünde masum bir ifade vardı. Sesi de aynı şekilde boştu. Ter göğsünde parlıyor ve göğüslerinin arasından düz karnına doğru akıyordu. Bakışlarım orada, göğüslerinde takılı kaldı, motor becerilerim bir gün önce içtiğim çok pahalı viskinin etkisiyle gecikmeli bir tepki verdi.

"Koşudan yeni döndüm... Şimdiye kadar uyanmışsındır diye düşünmüştüm."

Bakışlarım vücudundan ayrılıp onunkilerle buluştu. Pas rengi gözleri bana sabitlenmişti. Arkasında bulutsuz bir gökyüzü, alçaktan süzülen bir güneşi sergiliyordu.

Bütün gün uyumuştum.

Bakışlarım, at kuyruğunu düzeltirken bana boş boş bakmaya devam eden Her Şeyi Bilen Küçük Hanım'a kaydı. Sakin tavrı beni deli ediyordu. Birinin onu sarsması gerekiyordu. Benden başka birinin.

"Sanırım uyuyakalmışım." Özür diler gibiydim. Benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? Umursamamalıyım. Umursamadım. Ayrıca, yıllardır uyuyakalmamıştım. New York'tan ayrıldığımdan beri. Genelde beşte kapıdan çıkmış olurdum. Mevsime bağlı olarak bazen daha erken. Ama tek görebildiğim gözlerindeki örtülü yargıydı.

"Öyle olmalı," diye sertçe karşılık verdi.

Klima açıldı ve bakışlarım onun göğüs uçlarına kaydı. Sert, mükemmel. Lanet olsun. Bu hızla bir soruna dönüşüyordu.

"Giyin. Bir saat içinde gidiyoruz."

Son üç gününü yüzünün soğuk ve sade güzelliğini gözlemleyerek geçirmemiş biri bunu kaçırabilirdi - yüzeydeki sakinliği kısa bir an için kıran hayal kırıklığı parıltısını. Ben . Çenesi

ve bakışları elinin üzerine düştü. Yüzüğümün takılı olduğu eline. Bu yüzden tekrar konuştuğunda şaşırmadım.

"Balayındaymışız gibi davranmamız gerekmez mi? En azından bir ya da iki günlüğüne?"

Yüzük çok büyüktü, çıkmaması için alt kısmına bir yara bandı sarılmıştı. Yüzükle oynadı, ileri geri çevirdi. Tiffany's'e girdiğimde bulabildiğim en ucuz yüzüğü almayı planlıyordum ve yanlış bir gurur duygusu beni vurduğunda basit bir gümüş yüzük almaya hazırdım. Satış elemanı, gümüşü kusursuz altı karatlık bantla değiştirmesini söylediğimde neredeyse çılgılık atacaktı. İşin daha da tuhafı, bileziği şimdi onun üzerinde görmek bende camdan aşağı atlama isteği uyandırmadı.

Omuz silkti, güneşte kızarmış omuzlarını gerdi. Göğsü dışarı fırladı. Bunu yapamazdım. Onun yakınında daha fazla zaman geçiremezdim. Akşamdan kalma olmak beni kızgın bir boğadan daha huysuz yapıyordu. Ya da belki de kötü bir mavi top vakasıydı. O da ruh halime yardımcı olmuyordu.

"Yapamam. Yapacak işlerim var."

Sonuç olarak, bu fare kapanından *kurtulmanın* tek yolu boşanmak istemesiydi. Aletim işin içine girene kadar ona hayatı zindan etmeyi planlamıştım. Cazibe aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu planın şimdi daha da güçlendirilmesi gerekiyordu çünkü önümüzdeki üç yıl boyunca bir yarı penisle dolaşmaya hiç niyetim yoktu.

"Wyoming'e geri dönmüş gibi yapabiliriz." Bununla birlikte arkamı döndüm ve odama doğru yürüdüm. Eve gitmem gerekiyordu. Ama daha çok, bu sahte evliliğin izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşmam gerekiyordu.



SYDNEY

Jackson Hole'a döndüğümüzde havada soğukluk vardı ve bunun nedeni sadece biz Vegas'tayken şehre bir kar fırtınasının girmiş olması değildi. Scott beni dışlamıştı. Uçak yolculuğu boyunca tek bir kelime bile etmemiştik. Koyu renk havacı gözlükleriyle saatlerce pencereden dışarı bakıp düşüncelere dalmıştı. Uçak indiğinde, bırakın üç yılı, bu evliliği bir hafta bile sürdürebileceğinden emin değildim.

Evlilik yeminimizi ettikten ve vücudumu ateşe veren bir öpücükten sonra, kuru bir kahkaha atarak, "Balayı süitine geri dön, karıcığım," demişti. Kolunu boynuma dolamışken, bir şekilde onu ağırlığının altında ezilmeden otele geri götürmeyi başarmıştım. Onu katımızdaki sonsuz koridorda sürüklerken, egzersiz rutininin bir parçası olarak beni deadlift yapmaya zorladığı için antrenörüme zihinsel olarak teşekkür ettim.

Havaalanında bıraktığımız pis kokulu kamyonetin sürücü koltuğundaki sessiz adama baktım, profili affetmiyordu. Bir gece önce olanları hiç hatırlamıyor gibiydi. Onu yatak odasına geri götürdükten sonra, ben aceleyle çıkamadan soyunmaya başlamıştı. Ve evet, belki de olması gerekenden biraz daha yavaş hareket ettim. Ama tişörtünü yırtıp koyu renk kıllarla kaplı göğsünün kesik kaslarını ve kalça kemiklerine bitişik, bilinmeyen yerleri işaret eden bir V'yi ortaya çıkarınca pusulam bozuldu. Artık hangi yönün yukarı, aşağı, sol ya da sağ olduğunu söyleyemiyordum. Kapısını kapatmadan önce gördüğüm son görüntü, o mübarek çıplak çelik topuzlarıydı. İnsan böyle kaslara sahip olmak için ne yaptığını merak ediyordu.

Kulübenin ön kapısının diğer tarafından parke zemin üzerindeki pençe sesleri ve köpek viyaklamaları duyuluyordu. Scott kapıyı iterek açtı ve yan duvarı işaret etti. "Şişme yatak dolabın içinde. Çarşaflar ve havlular da."

Ne centilmen ama.

Filler etrafımızda dans ederken neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Scott onları selamlamak için neredeyse dört ayak üzerine kalktı. Filler için tek bir kelime bile etmedi.

ama köpekler için altı yaşında bir çocuk gibi oynuyordu. Bu beni rahatsız etti.

"Yarın beni şehre bırakabilir misin?" Araba konusunda ne yapacağımı bulana kadar onun merhametine kalmaktan nefret ederek konuşmaya cesaret ettim. Normalde birine güvenmek zorunda kalmak kurdeşen dökmeme neden olurdu ama artık iyiydim ve sıkışmıştım. Frank'in hikâyeye inandırıcılık kazandırmak için bir süre daha kalmamı isteyeceğini tahmin etmemiştim. "Eşyalarım gelmeden önce birkaç şey almam gerekiyor."

İlk işim bir çift Hunter bot almak oldu. Eski buzdolabına doğru yürüdüm ve açtım. Birkaç şişe su ve ketçap. İkinci işim bakkaliyeydi.

"Kamyonu al. Adamlarımdan biri beni alacak." Bütün öğleden sonra söylediğinden daha fazlasını söylemişti. "Önce sen banyoya git." Bana bir kez daha bakmadan yatak odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Evliliğe hoş geldin.



SCOTT

"Tanrı aşkına parmağına ne oldu?" Laurel arkamdan bir yerden seslendi.

Ofise girdiğini duymamıştım, söz konusu parmağı incelemekle meşguldüm. Saatler geçtikçe daha kötü görünüyordu. Elimizi uzatmak üzere olduğum kahve cezvesine doğru döndüm ve sol elimi kaldırdım. Görünüşe bakılırsa, o lanet olası şeyi bir an önce çıkarmazsam, ameliyatla aldırman gerekecekti.

"Orada öylece durma Laurel, şunu çıkarmama yardım et."

Bana hızlıca başını salladı. "Bekle, ben hallederim." Bir dakika sonra elinde büyük bir vazelin kavanozuyla döndü, parmağıma bir parça vazelin sürdü ve yüzük kayana kadar ileri geri çevirdi.

"Masanızın çekmecesinde neden bundan bir küvet olduğunu bilmek istemiyorum ama teşekkür ederim." Elimi esnetirken rahatlayarak inledim. "Sen bir meleksin."

"Zam istediğimde bunu unutma," diye karşılık verdi.

Cezveyi kapıldığı gibi iki fincan doldurdu ve kendi kahvesini içerken beni eleştirel bir gözle inceledi. Hoşuma gitmemişti.

"Ee... nasıl gitti?"

"Ben evliyim," dedim ve bir kâğıt havluyla fazla vazelinini silerken omuz silktim. En ufak bir sahte coşku bile . "Gitti."

"Onunla ne zaman tanışacağım?"

Yapabildiğim en iyi şey kayıtsız bir homurdanmaydı. Sydney'in zaten çok fazla olan hayatıma daha fazla dahil olmasını istemiyordum. Sanki bir işaretmiş gibi, yüzüğümü takan kadın Lazy S'in ofislerinin kapısından içeri girdi, üzerinde bir çift koşu taytı vardı - bu sefer siyah - ve Vegas'tan almış olmalı çünkü kalbinin üzerinde Wynn logosu vardı.

Başını çevirdi, at kuyruğu sallanıyordu ve beni görünce gülümsedi. Ani bir gülümsemeydi ve gözlerine kadar uzanıyordu, onu yaklaşık on yaş genç gösteriyordu ve zihnimde onu sürekli suçladığım gergin kaltağın tam tersiydi. O kararsız gülümseme göğsümü yumrukladı. Bu da doğal olarak yüzümün kötü kabuklu deniz ürünleri yemişim gibi görünmesine neden oldu.

"Günaydın," dedi ikimize birden hitap ederek.

Laurel cıvıl cıvıl bir sesle, "Sen Sydney olmalısın," diye bağırdı ve yeni karımın elini sıkmak için beni toz içinde bıraktı. Benimle konuşurken sesi hiç cıvıl cıvıl çıkmazdı. Laurel'le davranışlarını düzeltmesi için konuşmayı aklıma not ettim.

Odayı geçip masama oturdum ve masaüstü bilgisayarımın ekranının arkasından Laurel'in elini sıkkan Sydney'i inceledim. *Lanet* olsun. Karımın güzel olduğunu geç de olsa fark ettim. Karma yüzüme gülüyor ve en iyi planlarımı altüst ediyordu.

Sabahın dördünde gizlice dışarı çıktığımda onu kontrol etmişim. Üç battaniyenin altına gömülmüş, yerdeki şişme yatakta mışıl mışıl uyuyordu ve köpekler iki parantez gibi etrafını sarmıştı. Hayatım boyunca onun gibi kadınlarla birlikte olmuşum. Zengin, şımartılmış, ne pahasına olursa olsun istediklerini elde etmeye alışmış. Buz prensesinin şimdiye kadar küçük çantasını hazırlayıp koşarak otele gitmiş olacağından emindim. Ya da daha iyisi, New York'a geri dönerdi. Yine de burada, ofisimdeydi, alanımı işgal ediyordu, tüm bunlardan rahatsız olmamıştı.

İki kadın konuşurken birbirlerine gülümsediler. Sonra Sydney yan döndü ve neredeyse dilimi yutuyordum. Deri. Teni görebiliyordum. Taytının yanlarından şeffaf bir kumaş şeridi uzanıyordu.

Tanrı aşkına, çocuklar bunu gördü mü?

Genel bir kural olarak, bir kadın söz konusu olduğunda hiçbir şeyi kaçırmazlardı, özellikle de tesiste transparan taytlarla dolaşan güzel bir kadını. Eğer burada zaman geçirecekse, açık kıyafetlerle etrafta dolaşıp adamlarımın dikkatini dağıtmasına izin veremezdim. Çiftçilik tehlikeli bir işti. Bir çift uzun seksi bacak ve mavi şeritli bir kalça yüzünden dikkatleri dağılırsa birileri ölebilirdi.

Aletim kıpırdandı ve yüksek sesle küfretme isteğimi geri çektim.

"Bu da ne?" diye yüksek sesle söylemeye zorladı beni gerileyen bir Y kromozomu. İki kadın da dönüp bana baktı. Laurel ters ters bakarken Sydney'in alnı kırıştı, ses tonum açıkça onun dengesini bozmuştu. Ne yazık ki, sadece kısa bir an için. Bir süre sonra şaşkınlığını üzerinden attı ve bana düz bir bakış fırlattı.

"Ne giyiyorsun?" Açıkladım.

"Tayt... ve bir polar," dedi, yavaşça telaffuz ederek - sanki beni bir aptal olarak görüyormuş gibi.

"*Pantolonun* transparan. Tenini görebiliyorum. Onları burada giyemezsin." Kot pantolonum giderek daha rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Bu New York modası Scott," diye araya girdi Laurel, onunla tanıştıktan bir dakika sonra kendini karımın avukatı olarak atamıştı. "Yoksa çoktan unuttun mu?" Sonra Sydney'e dönerek. "Bunlar gerçekten çok şirin."

Eşim gülümseyerek, "Şehirden döndüğümde sana bir çift getirebilirim," dedi. Bundan hoşlanmadım.

"Oh hayır, tatlım. Bunları giymek için uzun bacakların olmalı ve ben ancak 1.80 boyundayım."

"Scott, o yaşlı güneş orospusu boğa..." Ryan kapıdan içeri girdi ve odanın ortasında duran Sydney'i görünce kısa bir süre durdu, gözlerini kırpmadan onu değerlendirirken sesi sessizliğe gömüldü.

İş eldivenlerini çıkarıp elini uzattı. "Ryan Sutter. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Blackstone." Son cümleyi sesinde alaycı bir tonla ve tek taraflı bir sırıtişla söylemişti. Bundan hoşlanmadım, öfkem alevlendi.

Sydney gülümseyerek onun elini sıktı. "Bana Sydney de." Bu da hoşuma gitmemişti.

Ryan'ın gülümsemesi daha da büyüdü, sağ tarafı sol tarafını yansıtmak için kalktı. "Yapacağım."

"Ryan--" Sonunda havladım çünkü bu saçmalıkların hiçbirisi hoşuma gitmiyordu.

Ryan'ın dikkati isteksizce bana döndü. "Tiny bize yine sorun çıkarıyor. Üremek istemiyor ve genç boğaların kadınlara yaklaşmasına izin vermiyor. Onu dışarı çıkarmalıyım."

"Onu dışarı çıkarmak mı?" Sydney aniden konuştu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

O bakış, buraya ait olmamasının tüm nedenlerini çağırıyordu. Neden bana ait olmadığını. "Babydoll, bak. Burası Woketopia değil. Hayvanların etik olarak uyutulması bir sorunsu, çalışan bir sığır çiftliğinde yaşamaktan hoşlanmayacaksın."

Sessizlik. Laurel ve Ryan bana kaşlarını çattı. Sydney sadece baktı. Mikro saldırganlığıma belli belirsiz bir tepki bile vermedi. Acaba

biraz daha nazikçe söyleyebilir miydim? Belki de. Ama sabrım tükenmek üzereydi; bunun başlıca nedeni ereksiyonumdu ve günün ortasında ereksiyon olamayacak kadar yaşlıyım.

Ryan Sydney'e sempatik bir gülümseme verdi. "Onu tek daha küçük bir otlağa koymayı kastetmiştim. Sorun şu ki, tek başına kaldığında başa çıkmak zorlaşıyor. Çoğu erkek gibi huysuzlaşıyor." En iyi arkadaşım bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Ama bu noktada başka seçeneğimiz yok. Genç boğalardan birini oldukça kötü yaraladı."

"Üreyip üremeyeceğini görmek için ona bir hafta daha verelim," dedim. "Eğer doğurmazsa, ondan kurtulmamız gerekecek." Başımı eğdim ve envanter tablolarını kontrol ediyormuş gibi yapmaya geri döndüm. Karıma bakmaya devam edersem kendimi utandıracaktım. Bu arada Ryan kendine bir fincan kahve doldurmak için odayı geçti.

Laurel'in, "Pete ve ben bu hafta seni akşam yemeğine davet etmek isteriz," diye gevelediğini duydum. "Yarın akşam Scott?"

Bilgisayar ekranından başımı kaldırdığımda iki kadının da beni izlediğini gördüm. "Yarın olmaz."

Laurel'in yüzü buruştu. "Çarşamba o zaman."

Dudaklarımı sıkıca bastırarak çenemin altını kaşıdım. "Bilmiyorum. Görmem gerekecek."

Laurel bir kez daha, "Cuma," dedi, dudakları incelmışti. "Sana haber veririm."

Bakışlarım Sydney'e kaydı. Laurel ve ben kavga ederken o her zamanki boş ifadesini takınmıştı.

"Sydney--" Laurel bana karşı sabırsızlığı kritik seviyeye ulaştığında başladı. "Neden Cuma günü öğle yemeğine çıkmıyoruz? Sana şehri gezdirebilirim. İster misin?"

Sydney'in yüzüne rahatlama yayıldı ve göğsümde rahatsız edici bir his belirdi.

"Bu harika olur. Seninle burada buluşalım mı?" dedi.

Laurel neşeyle, "Bana uyar," diye cevap verdi. Bu kadar neşelenecek ne vardı ki? "Yolculuk bize birbirimizi tanımak için zaman kazandıracak."

Lanet olsun. Buna bir son vermeliydim. "O gün yem teslimatımız yok muydu?"

Laurel bana, küçük Pete yaramazlık ve ona dayak atılmasını gerektirecek çizgiyi aşmak üzereyken yüzünde beliren ifadenin aynıyla baktı. Küçük Pete on yaşındaydı.

"Hayır, Scott. Perşembe günü geliyor. Ve sana şimdiden söyleyeyim, Cuma günü öğle yemeğini uzatıyorum."

Biz başka bir laf atamadan Sydney öne çıktı. "Aslında su ısıtıcısının bozulduğunu haber vermek için buradayım."

Bu konuda çok öfkeli olmasını beklerdim. Onun yerine kayıtsız kaldı.

"Bu sabah soğuk bir duş almak zorunda kaldım," diye ekledi, en ufak bir üzüntüsü bile yoktu.

Fırın hakkında bir şey söylemedi. Onu da bozmuştum. Ve zar zor uyudum. Birincisi, yatak tartışmasız gezegendeki en kötü yataktı. İkincisi, dün gece ilk ciddi soğuşumuzu yaşadık. Evimde duş almak için erkenden sıvışmışım ama o fark etmeden önce buna ne kadar dayanabilirdim ki? Bu plan şimdiden geri tepmeye başlamıştı ve ben daha birinci günümdeydim.

Ryan'a, "Drake'i su ısıtıcısını kontrol etmesi için kulübeye gönder," dedim. "Kulübe mi?" Ryan şaşkınlıkla karışık bir sesle yineledi.

"Evet, kulübe. Ona gidip kontrol etmesini söyle." Ses tonum daha fazla soru sormamamı söylüyordu. Yüzüm de öyle.

Sydney kapıya yöneldi. "Market alışverişine gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi?"

Sonra bana o malt viski rengindeki bakışlarıyla vurdu, zayıf bir adamın sarhoş olup ikna edebileceği türden. İyi ki o adam ben değildim.

"Hayır." Jan, hizmetçim, tüm yiyecek alışverişini yaptı. Nereden başlayacağımı bilemezdim.

"Tamam, aklınıza bir şey gelirse bana mesaj atın." Laurel ve Ryan'a "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra dışarı çıktı.

Sessizlik uzun sürmedi.

"Ondan hoşlandım!" Laurel her zamanki gibi atladı, yüzü sanki bir kumar makinesinde üç elmas vurmuş gibi aydınlandı. Fikrinin istenip istenmemesi önemli değildi. "Gerçekten çok tatlı ve güzel." İnceleyen, şaşı bir bakış bana doğru geldi. "Onun çok güzel olduğu hakkında hiçbir şey söylemedin."

Ryan bir lokma çöreğin ağzından, "Muhteşem bir kız," diye tükürdü. Kanepeye çökerek özlemle nefes verdi. Bu ona ters bir bakış kazandırdı. "Ne? Öyle. Ve aynı fikirde değilmişsin gibi davranma. İkiniz evli olmasaydınız, onun peşinden koşardınız."

Ve bu kafaya bir tekme değil miydi? Çünkü Ryan haklıydı. Evliliğe zorlanmamış olsaydım belki Sydney'le çıkabilirdim. Bu çekimi keşfedebilirdim. Ama bu tartışmalı bir konuydu. Bana yapılan bu haksızlıkta babamın suç ortağıydı.

"O kadın bir köpekbalığı," dedim onlara kesin bir dille. "Babam onun tanıdığı en iyi hukukçu olduğunu söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? O usta bir manipülatör. Sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Lanet olsun, sen Tiny'den de betersin." Ryan bana acıdığını belli eden bir ifadeyle başını salladı. O acımaya devam edebilirdi, ben de saygınlığımı koruyabilirdim. "Eğer onu istemiyorsan, seve seve elinden alırım. Beni istediği kadar manipüle edebilir."

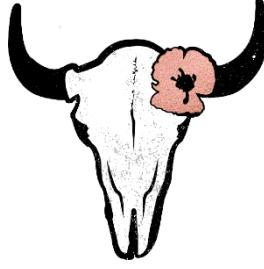
Bir başka rahatsız edici his. Bu kez tüylerim diken diken oldu ama tepkimi kontrol altına aldım. Karıma karşı en ufak bir sahiplenme duygusu hissettiğimi gösteren herhangi bir kanıt, sadece daha fazla alay edilmesine neden olacaktı. "Bunu tutmayacağız. Onu geldiği yere geri gönderiyorum."

"Tanrı aşkına, o bir kurtarma köpeği değil." Laurel bana ters ters bakmaya devam ediyordu. "Ne bilmek istemiyorum," diye girdi Ryan. "Sende kalsın beni bundan kurtar."

Masamdaki telefonu kaldırıp kız kardeşimin numarasını çevirdim. Telefon çalarken bir elimi ahizenin üzerine koydum ve Laurel'e sert bir bakış fırlattım. "Bağlanma."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

KASABANIN İÇİNDEN GEÇERKEN, ÜNLÜ GEYİK BOYNUZU KEMERİNİ GEÇERKEN

Markete giderken vitrindeki bir renk cümbüşü gözüme çarptı. Jackson Hole ile ilgili bir şey sınırlarımı zorluyordu. Manhattan'dayken hayatım dakikası dakikasına planlanmıştı. Büyük sorumlulukları olan Blackstone'daki pozisyonum bunu gerektiriyordu. Boş zamanlarım bile dakikası dakikasına planlanmıştı. Egzersiz, faturalar, market alışverişi. Başka bir şeye pek yer yoktu. Ama bir kez olsun, hem yabancı hem de tanıdık gelen bu yerde, sürüklenme, kendimi kaptırma isteğimi görmezden gelmedim. Sadece olmak için.

Kamyoneti park ettim ve E. Broadway'deki sanat galerilerinin vitrinlerine bakarak etrafta dolaşım. Gözlerim renkli büyük ölçekli soyut resimlere, klasik kovboy kültürünün izlenimci tasvirlerine, heykellere ve elle üflenmiş avizelere takıldı.

Eski dostlarım suçluluk ve utanç beni takip ediyordu. Burnumu taşa dayamadığım her an ortaya çıkacaklarına güvenilebilirdim. Hiç şüpheliydim. Bu kadar erken yaşta sizi iyi hissettiren her şeyin doğası gereği kötü olduğuna inanmak üzere eğitilmiş olmanın kökünü tamamen imkansızdı. Bir saç telini düzeltmek kadar kolaydı.

kemik eğrilmişti. Düzeltmek için yapılacak herhangi bir girişimin başarılı olması pek mümkün değildi ve denemeyle birlikte çok fazla acı çekilecekti.

"İçeri gelip daha yakından bakmak ister misiniz?" dedi ellili yaşlarının ortalarında, gür kırmızı sakallı ve ela gözlerinde mutlu bir pırıltı olan bir adam bana. Galerilerden birinin kapısında durmuş, elleri haki pantolonunun ceplerinde, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Ya sahibi ya da müdürü olduğunu tahmin ettim.

Gözlerim tekrar vitrindeki sürrealist tabloya kayd. Büyüktü, tüm vitrini kaplıyordu. Arka plan parlak mücevher tonlarında boyanmış bir dizi sahneden oluşuyordu - bir orman manzarası, bir şehir, bir plaj ve daha fazlası. Ancak ortadaki çıplak kadın figürü -renklerin arasında asılı duran- gri tonlarında boyanmıştı. Kollarımdaki deri tüylerim diken diken oldu. Görüntü evime çok yakındı.

Pensilvanya'dan ayrıldığım güne kadar hayatımın büyük bir kısmı zevke benzer her şeyin bulunduğu bir kara delikti. Büyükannemin pişirdiği yemekler kasıtlı olarak yavan ve tatsızdı. Baharatsız haşlanmış tavuk. Çeşnisiz beyaz pirinç. Büyükbabamın yerel bir araba galerisi olduğu için daha iyisini alabilecek durumda olmamıza rağmen yerel süpermarketten sadece kimsenin istemediği sığır eti parçalarını almaya özen gösterirdi. Sonra onu ayakkabı derisi kadar sert olana kadar pişirir ve sanki Michelin yemeği gibi gülümseyerek servis ederdi.

"*Dürüstlükten zevk al Sydney,*" tekrar tekrar söylerdi. Çoğu zaman dayak yememek için yutkunurdum.

Peki ya kıyafetler? Büyükannemin bana aldıkları, eğer öyle bir şey varsa, bir Amiş moda kataloğundan alınmış olabilirdi. Beyaz uzun kollu bluzlar ve siyah pantolonlar. Kış için yün, yaz için pamuk. Baldırları saran elbiseler. Oldukça uzak bir kasabada yaşıyordum. Lisem nispeten küçüktü ve popüler kültürün en ileri noktasında değildi. Ancak bazı çocukların okula geyik avı kıyafetleriyle geldiği bir kasabada bile "tuhaf olanlardan biri" olarak göze çarpıyordum.

"Gelin yakından bakın," diye ısrar etti.

"Hayır... Ben..." Şöyle bir baktım ve kapı aralığındaki adamın sabırlı bakışlarıyla karşılaştım. "Çok güzel ama ben... ben onunla ne yapacağımı bilemem." Uzaklaşmak, rutinin güvenliğine geri dönmek için duyduğum acil ihtiyaç, daha konuşmamı bitirmeden ayaklarımı hareket ettirdi.

Öğleden sonra geç saatlerde kulübeye döndüm ve hemen ikimiz için akşam yemeği hazırlamaya başladım. Bir çeşit barış teklifi diyelim. Scott'a bu evliliğin bazı avantajları olduğunu göstermeye kararlıyım.

Bu yüzden anlaşılmadık. Bu yüzden kin tuttu. Daha kötülerıyla de uğraşmıştım. Çok daha kötülerıyla. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Üç yıl ne ki?

Büyükannem ve büyükbabamın evinden taşınır taşınmaz, yemekle ilgili her şeye kuduz bir ilgi duymaya başladım. Uzun süre iyi şeylerden mahrum kaldıktan sonra, yemek yapılacağını öğrenmeyi kendime görev edindim, YouTube videoları izleyerek ve yemek kitapları okuyarak kendime öğrettim. Midemden çok damağımla ilgili olduğu için, ev arkadaşlarımla ve komşularımla elimden almaktan mutluluk duydukları yiyeceklerle sonuçlandı. Blackstone'da tam zamanlı olarak çalışmaya başladığımda, yemek pişirmek benim mutlu yerim, beynimi kapatmanın ve dürtülerimle hareket etmenin güvenli bir yolu, Frank'in beslediği şirket kültürünün tüm stresinden arınma yolum haline gelmişti.

"İnsanlar birbirleriyle karşı karşıya geldiklerinde en iyi hallerini sergilerler Sydney. Ya mükemmelleşirler ya da bozulurlar." Frank'in sözleri aynen böyleydi. Aynı fikirde değildim ama elli yaşına geldiğinde küresel bir imparatorluk kurmuş olan bir adamla tartışacak değildim.

Evimin tatlılar ve unlu mamullerle dolup taşması dışında -fırıncılık açık ara en sevdiğim şeydi- çok az dezavantajı vardı.

Scott akşamın erken saatlerinde yeni duş almış bir şekilde içeri girdi. Açıkçası ilk başta biraz yan gözle baktım. O zaman ofiste duş almasının mantıklı olacağını düşündüm, değil mi? Düşünüyorum da

Sıcak bir yaz gününde sığırları çalıştırırken aldığı kokular beni neredeyse öğürtüyordu.

Islak saçları geriye taranmıştı ve günah kadar siyahtı. Gözleri, güçlü elmacık kemikleri üzerindeki taze bir renk lekesine karşı şaşırtıcı bir koyu maviydi. Düz bakışları duvara yaslanmış küçük masaya kaydı. Birbiriyle uyumsuz tabak ve çatal-bıçaklardan oluşan iki tabak takımının üzerine. Süpermarketten aldığım gök mavisi asterler masanın ortasındaki cam kola şişesinin içinden filizlenmişti. Karlar arkayı karıştırmama yetecek kadar erimişti ve onu bir yığın atığın arasında bulmuştum: paslanmış kırmızı bir el arabası, yıpranmış ahşap bir saksı, kürekler ve eski tavuk telleri. Ayrıca bitişikteki küçük bir kulübede nispeten yeni bir dört tekerlekli araç keşfettim.

Hayali kocam kaşlarını çatı. Bu hiç iyi görünmüyordu.

"Yemek yaptım. Umarım risotto seversin." Kabakları jülyen doğramak için özel bir özen göstermişim. Hatta bir tutam hindistan cevizi bile eklemişim; bu benim özgürce yaptığım bir şeydi. Yıllarca yemek kitaplarını takip ettikten sonra, nihayet favori tariflerime kendi kişisel dokunuşlarımı yapmaya başlamışım. Çoğu insan için önemsiz olan bu şey, bu kız kadar yapısal biri için büyük bir olaydı.

O konuşmadan ya da daha doğrusu reddedemeden, kenarları yontulmuş kaselerden birini doldurdum ve ona uzattım. Scott sevgiyle yavaş yavaş pişirdiğim kabaklı risottoya şöyle bir baktı, çatalını sapladı, ağzına attı ve "Bir şey eksik" dedi. Ardından yatak odasına yürüdü ve on dakika sonra, sanki kendisi için özel olarak yapılmış gibi kıcını saran koyu renk bir kot pantolon ve bronzluğunu ortaya çıkaran beyaz bir elbise gömleği giymiş olarak çıktı - şüphesiz bu, ilçedeki tüm kadınların bacaklarını ayırarak geriye düşmesini sağlamak içindi. Karısı hariç hepsi.

Midem bulandı.

Göz temasından kaçınarak, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi.

Evleneli bir gün olmuştu ve beni terk etmeye başlamıştı bile. "Bu iyi bir fikir mi?" Yükselen endişemi gizlemek için umutsuz bir çabayla sesimi alçaltarak sordum. Eğer basın bunu öğrenirse, bizi hemen sahtekâr ilan ederlerdi. "Yani... teknik olarak balayı aşamasında olmamız gerekiyordu."

Çivit mavisî gözleri, içinde en ufak bir pişmanlık kırıntısı olmayan kahverengi gözlerimle buluştu. "Muhtemelen hayır." Omuz silkti ve cüzdanını kot pantolonunun arka cebine sıkıştırdı. "Yine de kötü fikirlerimle tanınırım." Tezgâhtan tozlu mavi pikabın anahtarlarını kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. Ama işi bitmemişti. Hayır. Eşikten adımını atmadan hemen önce bana son bir tekme atmayı ihmal etmedi. "Bekleme."

Kapı kapanırken, palyaçoların bu civarda yaygın olup olmadığını merak ettim.



SYDNEY

Bana beklemememi söylemişti ve ben de beklemedim. Ne ilk gece, ne ikinci gece, ne de üçüncü gece ve bu böyle devam etti. Bir kez daha, onun büyük kıllı hayvanlarının arasında sıkışmış bir halde, ölü gibi uyudum ve New York'la günlük video toplantılarımı yapmaya hazır bir şekilde erkenden uyandım. Köpekler leş gibi kokuyordu - Amazon sipariş ettiğim kuru köpek şampuanını gönderir göndermez bu durum düzeltilecekti. Şişme yatak orantısızdı. Çarşaf lar cızırtılıydı. Yine de daha iyi bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyorum. Kokularına rağmen, özellikle de *garip bir* şekilde Doritos gibi kokan ayaklarına rağmen, Romeo ve Juliet'e bile hayrandım. Kısmen sahip tek arkadaş onlar olduğu için, kısmen de en tatlı şapşallar oldukları için.

Sonuç olarak, sessizliğin tadını çıkarmaya başlamıştım. Durgunluk. Bu, dayaklara karşı bir koruma olarak kullanmayı öğrendiğim zorlama türden bir şey değildi, daha ziyade

Ruhun arzuladığı türden. Jackson Hole bir şekilde eksenimi yeniden ayarlamıştı. Burada, kendimin alternatif bir versiyonuydum, altmış saniyeden daha uzun süre rahatlayabilen, senaryosuz bir versiyon.

"Seni etkilemesine izin verme. O sadece huysuz bir adam." Laurel'in ses tonu gerçekten sempatikti. "Kötü bir niyeti yok."

Öğle yemeği randevumuzun olduğu gündü ve o sabah çok erken kalkmışım. Bunu *yine* soğuk bir duş takip etti. Fırın da tamir edilmemişti. Ve her zaman olduğu gibi, uyandığımda Scott çoktan gitmişti, bu yüzden ona bunu sormadım. Daha da kötüsü, mesajlarım genellikle cevapsız kalıyordu.

Wyoming'in bana ne faydası olduysa, beni yavaşlattı. Scott'a ise tam tersini yaptı: Kışının altında bir ateş yaktı. İş ahlakı on kat artmıştı. Gizliden gizliye, bu beni büyülüyordu. Eski Scott'tan geriye neredeyse hiçbir iz kalmamıştı... geceleri fahişelik yapması dışında.

Tamamen dolu kiraz kırmızısı pikabın sürücü koltuğunda oturan kadına baktım. Mükemmel bakımlı, nane yeşili kısa tırnakları Lennon Stella'nın *Bitch şarkısı* eşliğinde direksiyona vuruyordu. Laurel iri göğüslü, kısa dik sarı saçlı, minyon bir kadındı. Küçük, keskin yüz hatları, ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin etmeme rağmen ona kız gibi bir görünüm veren belirgin çilek sarısı çillerle kaplıydı, gözlerinin yanındaki ince çizgiler yaşının tek kanıtıydı.

Düşüncelerim Scott'a, bir gece önce olanlara geri döndü. Laurel'in iddia ettiği şey tam olarak doğru değildi. Birincisi, kesinlikle bir şey demek istemişti. İkincisi, Scott "huysuz bir adam" değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Jackson Hole'a taşınana kadar da öyle değildi.

"Eskiden hiç öyle değildi."

"Babası yüzünden çok sinirli. Erkek egosunu bilirsiniz--" Bana bakarak sırtıttı. "Bu narin bir yaratık, dikkatle kullanılması gerekiyor. Ona yanlış şekilde bakarsan yumuşar."

"Ego hakkında mı konuşuyoruz?"

"Çoğunlukla."

Scott'ın anne babasının evlilik yıldönümü için Rainbow Room'da düzenlenen siyah kravatlı partiye boktan bir sırtışıyla, kolları iki jilet gibi ince modelin boynuna dolanmış, smokin gömleği pantolonundan sıyrılmış ve gömleğin altına kırmızı ruj bulaşmış bir şekilde girdiği bir görüntü gözlerimin önünden geçti. Laurel patronunu sandığı kadar iyi tanımıyordu. Egosu sağlıklı olmaktan çok daha fazlasıydı. Bu da doğal olarak Laurel'in seks partilerinden haberi olup olmadığını merak etmeme yol açtı. İfadesine bakılırsa pek olası değildi.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu yuvarlak gri gözlerinde süper bir hafiye pırıltısıyla. Tavır ya da yüz ifadesindeki en küçük değişikliği bile okuma yeteneğim, ya öğrenip evrimleştiğiniz ya da sopanın ucundaki sonuçlarla yüzleştiğiniz bir evde ince ayarlanmıştı. Yani evet, Laurel'in hiç şansı yoktu.

"On yıldan fazla oldu. Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan beri Frank -Bay Blackstone- için çalışıyorum. Ondan önce de onun için staj yaptım."

"Onunla tanıştığında böyle biri değil miydi?" Laurel'in şüpheciliği peri yüzüne yansımıştı.

"Hayır. Eskiden partinin neşesiydi."

Bu Laurel için yeni bir haber gibiydi. Yabancı bir sadakat duygusu ağzımdan daha fazla sır dökülmesini engelledi. Scott geçmişini geçmişte bırakmak istiyorsa, ben kim oluyordum da onun planlarını bozuyordum. Birinin bunu bana yapmasını kesinlikle hoş karşılamazdım.

"Scott. Scott Blackstone--bir parti hayvanı mı?" Ses tonunu renklendiren şaşkın şüphe içimden yavaşça bir gülümseme çıkardı.

"Evet."

İç çekerek derinden, Laurel durdu davul çalma onu Tırnaklar üzerinde direksiyon simidi.

"Gerçek konuşma mı?"

"Elbette," dedim ama içgüdüsel olarak korkuluklar yukarı kalktı. Miller dışında yakın bir arkadaşlığım yoktu. Yetişkin hayatımın çoğunu

Rekabet etmek, kurnazlık yapmak ve genel olarak insan doğasının gerçekte ne olduğunu görmek: bencil ve kendine hizmet eden. Bu yüzden birine güvenmek benim için çok zordu.

"Scott'la olan anlaşmanızı biliyorum. Bana ve Ryan'a söyledi."

Scott onlara güveniyorsa ben de güvenebilirim diye düşündüm. "O halde bunu kendimize saklamamızın önemli olduğunu biliyorsun."

"Scott bana ve Pete'e karşı çok iyiydi. Önceki sahibi devasa bir pislikti. Hepimizin maaşını kesti ve parayı cebine koydu. Kumar alışkanlığı. Bu yüzden satmak zorunda kaldı, Tanrı'ya şükür--" Laurel ellerini kaldırarak kısa bir süre direksiyondan çekmesini işaret etti. "Scott'a ihanet edecek bir şey asla yapmam." Bakışları benimle yol arasında gidip geliyordu. "İyi bir karakter yargıcı olduğum için kendimle gurur duyuyorum ve onun için iyi olacağını söyleyebilirim. Konu kadınlara gelince o çocuğun hiçbir şeyden haberi yok. Kendini akıllı sanıyor ama değil."

Oğlan mı? Laurel'in geçen gün ofiste Scott'a nasıl davrandığını hatırlayınca içimden gelen gülümseme isteğini bastırdım.

"Bu sadece iş... Eninde sonunda boşanacağız."

"Misty ile sıradan bir şey olduğunu düşünüyordu ama ona nasıl baktığını gördüm--" Laurel tek bir kelime bile duymamış gibi beni görmezden gelmeye devam etti. Öte yandan ben Laurel'i mükemmel bir şekilde duymuştum.

"Misty?" Kiskandığımdan değil, tabii ki kıskanmıyordum, öyle bir ilişkimiz yoktu. Yine de Scott'ın biriyle birlikte olduğu haberi her şeye rağmen içimi sızlattı.

"Bir süre önce çıktığı biri." Laurel gizlice bir kez daha baktı. "Dediğim gibi, ciddi bir şey değil."



Pazartesi günü Miller geldi. Lazy S'in ofisinin önünde buluşacaktık. Yolunuzu bilmiyorsanız kulübeyi bulmak imkansızdı.

ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistanı ve en iyi arkadaşına en yakın şeyi vahşi hayata kaptırmak istemiyordum. Yine de bu konuda endişelenmemeliydim. Miller her zamanki acımasızlığıyla, kiraladığı tam yüklü bir kamyonetle çiftliğe sağ salım varmıştı.

O gün güneş tam tepedeydi, hava Aralık ayına göre oldukça sıcaktı. Toz mavisini Ford'a yaslanmış kahvemi yudumlarken, kolunu gümüş rengi bir pikabın açık camından dışarı sarkıtmış, köşeli yüz hatları hınzır bir sırıtışla düzenlenmiş bir şekilde yanaştı.

"Mega-butç gibi mi görünüyorum ne?"

Miller pek de çetin ceviz sayılmazdı. Dalgalı kestane rengi saçları ve ela gözleriyle yakışıklılığın daha zarif tarafındaydı. Gezegendeki yirmi dokuz yıl geçirmiş olmasına rağmen tiki bir öğrenci derneği çocuğu havası vardı.

"Çok maço," dedim alaycı bir sırıtışla. "Burberry koleksiyonundan ekose puffer ceketinle bile."

Miller benim için çalışmaya başladığında, onu birden fazla kez sekreterimle flört ederken yakaladım. Ve iki muhasebeciyle. Ve bir avukat yardımcısıyla. Hepsi kadındı. Bu yüzden onun eşcinsel olduğu hiç aklıma gelmedi. Ta ki Miller -tipik Miller tarzıyla- aşk hayatı hakkında açıkça konuşmaya başlayana kadar. Bunun, Pittsburgh'un özellikle zor bir bölgesinde gey olarak büyümenin bir ürünü olduğunu söylemişti; burada göz önünde saklanmaz ve kafanızın arkasında gözler büyütmezseniz başınıza bir dünya bela açabilirdiniz.

Göz önünde saklanmak bir etki yaratmıştı. Bazıları güzelliğinin, bazıları mizahının, bazıları da çirkin davranışlarının arkasına saklanıyordu. Ben çocukluğumun bir ürünü olan kendime uyguladığım sıkı kontrolün arkasına saklandım, Miller ise onun Amerikan erkeği rutininin arkasına. Belki Scott da saklanıyordu.

Araçtan atlayan Miller park yerini ve yan taraftaki ahırları taradı. Öğle yemeği vaktiydi ve bir grup çiftlik çalışanı bir piknik masasında oturmuş karınlarını doyuruyorlardı, ilgileri yeni Bayan Blackstone ve misafirine odaklanmıştı.

Kollarını kavuşturmuş, yanımdaki Ford'a yaslanmıştı. "Ciddi *bir keşke nasıl quitchu yapılacağını bilseydim* havası alıyorum."

Seyahat kupamın kenarından gülümseyerek at sırtındaki iri bir figürün yaklaşmasını izlerken Miller bizi izleyen adamlara nazlı bir bakış fırlattı.

"Kalp kırmaktan nefret ediyorum ama ben mutlu bir evliliğim var." "Paul nasıl?"

"*Brokeback* dağı manzaralı odamızdaki jakuzinin keyfini çıkarıyoruz." Dikkati bir anda değişti. "Tamam, nerede o?"

Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Scott tırısla ahıra geldiğinden beri dikkatim asistanım ve kocam arasında bölünmüştü. Başımla otoparkın karşısındaki geyik derisi atın üzerindeki adamı işaret ettim. "Uzun boylu olan soluk attan iniyor."

Scott belli ki yetenekli bir biniciydi, hayvanı sanki ikinci doğasıymış gibi idare ediyordu ve bunda beni hem şaşırtan hem de etkileyen bir şey vardı.

Bir zamanlar tanıdığım adam neredeydi? Öğleden önce yataktan çıkmayan adam. Dışarıda olmaktan anladığı Blackstone yatında güneşlenmek olan adam. Bu da bana sarhoş düğün fiyaskosunun bir anormallik olup olmadığını merak ettirdi.

Miller kocamı inceleyerek, "Sana oral seks yapmasına izin vermelisin," dedi.

Yüzümü buruşturarak kahvemden bir yudum daha aldım. "Birlikte yatmıyoruz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onunla evliyim."

"Bazen çok heteronormatif oluyorsun."

Kıs kıs gülerek ona dedim ki, "Muhtemelen hepsi yutturmaca zaten. Muhtemelen yatakta berbattır."

Bana *evet, doğru--gerçekçi* ol diyen bir bakış attı. "Bu ağız bir karpuzu kamışla bile emebilir. Taşaklarım üzerine bahse girerim ki bu abartı değil."

Neredeyse rostomu yerken boğuluyordum. "Miller..."

Öksürük nöbeti yavaşça yatışana kadar sırtımı sıvazladı. "Güven bana, ben bu konuda uzmanım."

"Sahte kocamla yatmıyorum." Arkadaşıma bu hileyi açıklamıştım çünkü Miller'ın bu yalana inanmasına imkân yoktu. Beni onun kadar iyi tanıdığı için, bir yabancıya aşık olduğuma ve bir hafta ya da on hafta içinde evlenmek gibi düşüncesizce bir şey yaptığıma asla inanmazdı. Bu benim karakterime o kadar aykırı olurdu ki akıl almazdı. "Bu yapılacak en aptalca şey olurdu."

Scott'ın sert vücudunun benimkinin üzerinde hareket ettiği bir görüntü zihnimde canlandı ve yutkundum, elim otomatik olarak boğazıma gitti. "Onunla evlenmekten bile daha kötü."

Scott atının eyerini çıkarırken ben de onu kontrol ettim. Kot pantolonunun yumuşak kumaşının altındaki sert kasları nasıl sardığını inceledim. Termal gömleğinin omuzlarını ve kalçalarını nasıl çektiğini. Kendimi onun vücudundan uzaktan zevk alırken ilk kez yakalamıyordum. Adam bir hurdalık köpeğinden pire gibi feromon saçıyordu. Kocam için uygunsuz bir şehvet vakasına yakalanmam şaşırtıcı mıydı? Sonuçta ben de bir insandım.

Dün gece özellikle utanç verici bir örnekti. Düşündükçe bile yüzüm kızarıyor. Geç saatlere kadar bir sözleşme revizyonu üzerinde çalışıyordum ve uyanık kalmam gerektiğinden gece yarısı soğuk bir duş almaya karar verdim. Su ısıtıcı hala arızalıyken başka seçeneğim yoktu.

Banyonun kapısını açtığımda Scott'ı - geceleri yaptığı erkek kediciliğinden yeni gelmiş gibi görünüyordu - iç çamaşırı dışında çıplak bir şekilde koridorda buldum. İlk başta ikimiz de ne yapacağımızı bilemeden donup kalmıştık. Sonra bakışları yavaşça alçaldı ve sanki bu onun hakkıymış gibi, sanki bana dokunmak istiyormuş gibi gözleri banyo havlunun saklayamadığı her santimetrekarelik açıkta kalan tenime dikildi. Benim de durumum pek iyi değildi. O meşgulken

bakışlarımı onun belinin üzerinde tutmaya çalışırken neredeyse göz kaslarım çekiliyordu.

Aramızdaki bu istenmeyen cinsel gerilim, bir tonluk bir Angus boğasının tüm inceliğine sahipti ve bu nedenle yakında ortalığı kırıp dökmeye başlayacağından emindim.

"Ayrıca..." Sırtındaki kas ağının esnemesini izledim. "Benden hoşlandığı kadar..." Scott dönüp park halindeki mavi pikaba yaslandığımızı fark ettiğinde sesim kesildi - ve bundan hiç de memnun görünmüyordu.

Sert bakışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde yüzümden üzerimdeki kırmızı koşu taytına doğru kaydı. Bu hararetli muayene şüphesiz beni korkutmak içindi. Bu konuda başarısız oldu (yani, gerçekten mi?) ama ne yazık ki vücudumu yavaş yavaş yakmak gibi istenmeyen bir sonucu oldu.

Miller'ın nefesinin altından "Merhaba baba," diye mırıldandığını duydum. Bacaklarımın arasında zonklayan ihtiyaç tamamlarına ve kulaklarımda hızla akan kana rağmen duydum. O benim tipim bile değildi, Tanrı aşkına! Onun gibi erkekleri -duygu ve içgüdülerle hareket edenleri- her zaman güvenli bir mesafede tutmuşumdur. Onlar değişken ve öngörülemez olma eğilimindeydiler ve benim hayatımda bu BS'ye yer yoktu. Çocukluğum birbirini ardına gelen öngörülemez anlarla geçti. Bu yüzden her zaman yumuşak başlı, mantığın ve aklın yönettiği erkeklere ilgi duymuştum. Konuşabildiğin erkeklere. Josh gibi tatlı, nazik ve alçakgönüllü erkeklere. Bunların hiçbiri şu anda bana ters ters bakan adamı tarif etmiyordu.

Scott çiftlik çalışanlarına ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler söyledi. Hepsi birden aval aval bakacak başka bir şey buldular, bu yüzden bunun ne olabileceğini tahmin etmek çok zor değildi. Sonra park alanını geçerek doğruca bize doğru ilerlemeye başladı. Gevşek adımları sanki ayaklarının altındaki her şeyi sahiplenmiş gibi zemini yalayıp yutuyordu ve Scott'ın durumunda bu çoğu zaman doğruydı,

Bu da bunu yapmayan bizler için tamamen göz devirmeye değer bir deneyim haline getirdi.

"Kıyafetiniz hakkında konuşmamış mıydık?"

Taytım sanki onu kişisel olarak rencide etmek için giymişim gibi baktı. Bir gün bunu yapacaktım, bir cinayeti onun üzerine yıkacaktım, hatta belki bir soygunu. Neden aramızdaki her konuşma bir düelloya meydan okuma gibi geliyordu?

"İki dakika boyunca tam bir baş belası olmaktan kurtulup biraz nefes alabilirseniz" -elimle işaret ettim- "bu Miller, asistanım."

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum." Çenesini salladı, onaylamayan ifadesi bana dönmeden önce Miller'a şöyle bir baktı. Yüzüne vuran bir güneş ışığı yüzünün sert açılarını vurguluyor, kirpikleri gölge yapıyordu. Yakışıklı bir baş belasıydı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"O zevk bana ait," diye karşılık verdi Miller ve yanağımın içini ısırđım çünkü bu ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordum. Alaycılık Scott'ın da dikkatini çekti ve Miller'ı daha yakından inceledi. Scott tekrar ona döndü ve arkadaşımı açıkça değerlendirdi. Bu kez Miller'ın dikkatini çekmeyi amaçlayan bir ifadeyle.

"Ne zamandır şehirdesin?"

Miller Smith'in IQ'su 148'di ve insanları okuma yeteneği vardı. Asistanım olarak hayatını boşa harcıyordu ve ben de bunu ona sık sık söylüyordum. Yıllar boyunca ona Scott hakkında anlattığım iğrenç hikayelere rağmen, Scott'ın hafife alınacak biri olmadığını biliyordu.

"Sadece birkaç gün. Kocamın işe dönmesi gerekiyor."

Scott'ın saldırganlığını sihirli bir şekilde soğukkanlı bir kabullenişe dönüştürmek için tek bir kelime yetti. Başka bir şey söylemeden dikkati bana döndü.

"Giysileriniz adamlarımın dikkatini dağıtıyor. Bu onlar için tehlikeli. Bunları giyme" -işaret parmağıyla taytımı gösterdi- "bir daha buralarda dolaşma."

Onun davranışlarını görmezden tek yoldu. Beni etkilediğine dair herhangi bir işaret sadece daha teşvik ederdi. "Kasabaya gidiyoruz. Bir çekyat almam gerekiyor. Almamıza yardım edebileceğini umuyordum." Hiçbir şey. Ondan düz bir bakıştan başka bir şey almadım. "Belki... bir noktada?" Sırıttı. "Eğer bir yük hayvanı arıyorsanız, başka bir yere bakın, Babydoll. Ben sert bir sürücüyüm ve senin sonun siyah ve mavi olacak."

Başka birinden gelseydi gülerdim. Ama bu Scott'tı. Ciddi olabilirdi. "Yani bir ahmak olduğunu tamamen kabul ediyorsun?"

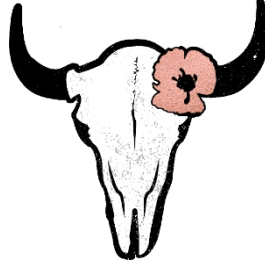
Miller'a "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sonra yanımızdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve ofiste kayboldu. Bu karmaşık durumdaki tek müttefikime bir göz attım.

"Rüya gibi değil mi?"

"Kesinlikle seni becermesine izin vermelisin."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

SONRAKI İKİ GÜN BOYUNCA MILLER VE BEN HİÇ DURMADAN ÇALIŞTIK. ASLINDA, BEN Manhattan'daki ofisimde 7/24 emrime amade olan iki sekreter, iki telefon, sayısız dosya, bir dizüstü bilgisayar ve bir masaüstü bilgisayar, faks, yazıcılar ve tarayıcıları alıp hepsini Fortune 500 şirketinin uydu ofisi olarak hizmet vermektense hobi amaçlı reçel yapmaya daha uygun olan, güvenilirmez bir ikinci el eşya dükkânı masasının üzerine inşa edilmiş mini bir ev ofisine sığdırmak zorunda kaldım. Her şeye rağmen başardık. Ayrıca yeni nevresimler, tencereler, tavalar ve meşhur çekyatımızı da satın aldık.

Ancak yaşam koşullarıyla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyordu. Sonsuza dek oturma odasında uyumaya devam edemezdim. Sorun şu ki, Scott'ı onunla bir şey konuşacak kadar uzun süre sıkıştırıramamıştım. Bu konudan en son bahsettiğimde omuz silkmişti.

"Burası benim yaşadığım yer," demişti. Konuşma bitmiştir.

Bu, arazide dolaşırken gördüğüm bizonlardan biriyle anlaşmaya çalışmak gibiydi.

Miller'ın şehirdeki son gününde öğle yemeği için Four Seasons'taki Handle Bar'a gitmeye karar verdik. İçeri girdim, etrafa bir göz attım ve gördüğüm şey yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Scott koyu renk kot pantolon, lacivert spor ceket ve altında beyaz bir gömlekle barda oturuyordu. Onu flanel ve yıpranmış Levi's dışında bir şeyle gördüğüm tek zaman, gece dışarı çıkıp kim bilir kiminle ne yaptığı zamanlardı. Ama en kötü yanı bu bile değildi. İçime derin bir hayal kırıklığı duygusunun yerleşmesine neden olan şey bu değildi.

Siyah saçları ve kalp şeklinde yüzüyle çekici bir kadın olan barmene genişçe gülümsüyordu. Gözlerine kadar ulaşan, yanlarını kırıştıran ve gamzelerini ortaya çıkaran içten bir gülümsemeydi bu. Tanıdığım bir gülümsemeydi çünkü kız kardeşinin düğününde beni vestiyerde öpmeden hemen önce bana verdiği gülümsemenin aynısıydı.

Yanıma gelen Miller etrafına bakındı. "Syd, ne..." Bakışları benim bakışlarımı odanın diğer ucundaki bara doğru takip edince sesi kesildi. Tek kelime etmeden sağa döndüm, ters yönde hostes standına doğru yürüdüm ve Miller da onu takip etti. Doğrudan barı görecektir şekilde oturduk ve yemeğin geri kalanında üzerimize kara bir bulut çöktü.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" Miller sonunda bozdu. İkimiz de odadaki fili, barda oturup seksi barmenle gülüşen fili tartışmamak için elimizden geleni yapmıştık. Çünkü öyleydi. O benim olmadığım her şeydi: neşeli, seksi, sınır tanımayan.

Miller omzunun üzerinden, kahkahadan titreyen omuzlarına bakılırsa eğleniyor gibi görünen yeni kocama . "Hiçbir iş, zorba bir sikik oğlan tarafından aşağılanmaya değmez."

Arkadaşıma bir kez baktım ve bu tartışmadan kaçış olmadığını anladım.

Ve bir yalan burada işe yaramayacaktı. Miller çok anlayışlıydı. "Şirket cümlesi mi yoksa gerçek cevap mı?" Miller konuşmayınca nefes verdim ve devam ettim: "Seninle tanışmadan önce nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Paul?"

"Mmm," dedi başını sallayarak. "Hayatımda bir boşluk vardı."

"Her zaman böyle hissettim... her zaman." Gergin bir şekilde ellerimi masanın üstüne koydum, kıpırdanmamak için sık sık kullandığım eski bir numaraydı bu. "Başka türlü nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ve sanırım denemek istedim."

Masanın öbür ucuna uzanarak, yüzüm kadar düz ve hareketsiz duran elimi sıktı. "O pislikten çok daha iyisini yapabilirsin."

Kafamı kaldırdım ve Scott'ı omzunun üzerinden bizi izlerken yakaladım. Bira şişesini bana doğru eğdi ve arkasını döndü. Olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmıyordu.

"Ben de çok daha kötüsünü yapabildim."



SCOTT

Çiftlik çalışanları için tuttuğum boktan Ford'un camını indirdim. Tanrım, yepyeni Ram 1500'ümü özlemiştim. Evimi de özledim. Ve yatağımı da özlediğimden emindim. Ona verdiğim acıdan daha fazlasını kendime veriyor olabileceğim gerçeğiyle yüzleşme zamanı gelmişti. Isıtıcı ya da sıcak su eksikliği onu göndermemişti. Uyku düzeni de öyle. Ya da benim tavrım. O kazanıyordu, kendime isteksizce itiraf etmek zorunda kaldım. Sydney Evans benden daha dayanıklı biriydi. Sydney Blackstone demek istemiştim. Kahretsin, bu hâlâ kulağa garip geliyor.

Bir fırtına yaklaşıyordu ve bu sadece mecazi bir fırtına değildi. Havada bir ısırık vardı ve öğleden sonra gökyüzündeki tunç grisi kadar berraktı.

Kendimi kötü hissettim. Üzülmemeliydim. Ona hiçbir şey borçlu olmadığım konusunda kendimle tartıştım. Sıfır. Zilch. Yine de Misty ile iyi vakit geçirirken yakalandığım için içimi kemiren bir utanç duygusuna engel olamıyordum.

En büyük müşterilerimden biriyle yaptığım toplantı fazla mesai gerektiriyordu. Geçen kış birkaç bin büyükbaş hayvanı dondurucu soğuklarda kaybetmiştik ve ben de

fiyatları yükseltmek için. Müşteriyi ikna etmek gerekiyordu. Toplantıdan sonra hızlıca bir şeyler atıştırmak için Handle Bar'a uğradım ve Misty öğle vardiyasında çalışıyordu. Tamamen tesadüf. O asla öğle yemeğinde çalışmazdı. Aramızda kesinlikle hiçbir şey olmamasına rağmen -ki bir daha da olmayacaktı- bu yine de biraz... yanlış hissettirdi.

Ama büyük ihtimalle Sydney kiminle arkadaşlık ettiğimi umursamıyordu. Hatırladığım kadarıyla ücretsiz bir gizlilik sözleşmesi bile hazırlamayı teklif etmişti. Bunun üzerine düşünmek beni cidden kızdırdı. Açık evlilik fikrinin beni kızdıracağı kimin aklına gelirdi ki? Ben düşünmezdim. Sanırım hayat böyle bir şey. Öğrenmeyi asla bırakmıyorsun.

Meğer sandığımdan çok daha geleneksel biriymişim, suç tamamen ailemin omuzlarındaymış. Onlarla pek çok konuda aynı fikirde değildim ama evlilikleri hayran olunacak bir şeydi. Onlar bir takımdı, suç ortaklarıydı, birbirlerine her şeyden ve herkesten daha sadıktılar. Çocuklarına bile. Artık evli bir adamdım ve bunun kendi seçimim olup olmaması önemli değildi. Kendimi iliklerime kadar evli hissediyordum. Karımı aldatma düşüncesi midemi bulandırıyor. Onun beni aldatma düşüncesi bende bir şeyleri, özellikle de diğer adamın kafatasını kırma isteği uyandırıyor.

Uzakta bir renk parıltısı gözüme çarptı. Görüntü keskinleşerek tanıdık bir çift kırmızı koşu taytına dönüştü ve ayağım gaz pedalına daha ağır bastı, tanıdık olmayan bir *mülkiyet* hissi yükseldi. Anladım.

Onu geçtikten sonra U dönüşü yaptım ve yanından geçtim, o kulaklıklarını takmış koşarken pikap da hızını kesmedi. Camı indirerek biraz bekledim, beni kasıtlı olarak görmezden geleceğine karar verdim ve görmezden gelinmekten hoşlanmadığıma karar verdim. "Lütfen müziğin sesini kısabilir misin?" Cevap vermedi. Varlığını kabul etmeyi reddetti. Tempolu koşusu da ritmini bozmadı. İlginç. Belki de o benim ile aşağı kadar değildi. önerdiği gibi ders dışı aktiviteler. Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. "Ne yapıyorsun?" Tekrar denedim. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Evet, kızgındı. Memnuniyet sıcaklığa katıldı. Ruh halim belirgin bir şekilde düzeldi. "Rutin olarak parktan çıkan siyah ya da boz ayılardan herhangi biri için öğle yemeği olmaya çalışıyorum. Etrafta hâlâ yatmamış birkaç tane var."

Sydney olduğu yerde durdu ve kulaklıklarını çıkardı, ben de paslı Ford'un frenine bastım. Alnında boncuk boncuk biriken teri siyah ceketinin koluyla sildi ve başını eğerek yüzümü inceledi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, babydoll. Evli değilim. Evlenmeyi ne kadar istemiyorsam, dul kalmayı o kadar az istiyorum." Bütün bunları düz bir suratla söyledi. Zaten kızarmış olan yüzü pancar kırmızısına döndü.

"Bana öyle seslenmeyi keser *misin--tatlı fındık!*"

Tatlı fındık mı? İçimden bir kıkırdama koptu. Birisi sonunda soğukkanlılığını kaybetmişti ve bunun tam zamanıydı. Yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. Bu onu şaşırtmış olmalıydı çünkü onunki bir anlığına karardı ama sadece bir anlığına çünkü hemen ardından gözlerindeki yıldızları silkeledi ve yerini öldürücü bir bakış aldı. "Yaptığın şeyi hemen bırak."

"Ne yapıyorum ben?" Sırıtişım otomatik olarak daha da büyüdü. "Senin zihinsel savaşın bende işe yaramayacak."

"Hiçbir fikrim yok--"

"Bir bakmışsın regl olmuşsun, bir bakmışsın gamzelerin ve o *lanet* kirpiklerinle beni etkilemeye çalışıyorsun."

Bu gerçekten kafamı karıştırdı. Kirpiklerin herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı? "Tekrar söylüyorum, ben--"

"Çok adaletsiz!" Daireler çizerek yürürken kollarını savurdu.

Bu çok eğlenceliydi. Umduğumdan bile daha fazla ve onu daha sık sakinleştirmek için çabalarımı iki katına çıkarmaya yemin ettim. Yine atıp tutmaya başladığında neden kirpiklerime takıldığını anlamaya çalışıyordum.

"Hayatım boyunca bunun için çalıştım ve bunu benim için mahvetmene izin vermeyeceğim!" Şimdi gerçekten çok kızgındı. Yeni Bayan Blackstone sinirlendiğinde vahşileşiyordu. "Ben senin hayranlarından biri değilim Scott. Ben *palyaço* değilim! Ben birinci sınıf bir müzakereci ve çok iyi bir avukatım!"

Palyaço mu? Sydney'i düşüneceğim son şey bir palyaço olurdu. Ancak onun kan emici bir avukat olduğunu hatırlatması eğlenceme gölge düşürdü.

"Hatırlatma bana."

"Görünüşe göre, yapmak zorundayım!" Volta atmayı bıraktı, baktı. "Biliyor musun, sana karşı sabırlı olmaktan bıktım."

Sarı atkuyruğunu ileri geri sallayarak sert bir koşuyla yola çıkışını izlerken, çaresizlik hissi eğlencemi silip süpürdü. O Blackstone'un bir sonraki CEO'su olabilirdi ama burada uzman olan bendim. Onu güvende tutmak benim işimdi ve benim gözetimimdeyken kendine zarar verirse lanetlenirdim. Yetkinin bende olduğunu ve bunu yapacak kişinin de ben olduğumu ona açıkça belirtmem gerekiyordu. Kamyonete geri atladım, caddede hızla ilerledim ve önünü kestim.

"Git buradan, Scott." Bir an sonra kollarımdaydı. "Sen--ahhhh!! İndir beni!" Onu bir yem çuvalı gibi omzumun üzerinden çekerek yolcu tarafına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve onu yavaşça bank koltuğuna yerleştirdim.

"Şaka yapmıyordum." O bana ters ters bakarken kaçışını engellemek için vücudumu yolcu kapısı ile açık yol arasına sıkıştırdım. "Eğer burada başına bir şey gelirse, kimse seni kurtarmaya gelmeyecek." Ve bunda ciddiydim. Doğa Ana acımasızdı ve saygı duyulması gerekiyordu. Burada kibirli bir tavır sizi öldürebilirdi.

Koltuğunda doğruldu ve ön camdan dışarı baktı, yüzü pürüzsüzdü, çenesindeki hafif gerginlik öfke nöbetinin tek göstergesiydi. "Beni kabine geri götür lütfen."

En sevdiği buz heykeli taklidini yapmaya geri dönmüştü. Öyle olsun. Kapısını çarparak kapattım ve kamyonetin direksiyonuna geçtim. Haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum ama yine de bir kez daha kötü adam olarak suçlandığım hissinden kurtulamıyordum. Yine de son zamanlardaki davranışlarımın telafî edilmesi gerekiyordu.

"Alacakaranlıkta koşmayın. Ayılar o saatlerde daha aktif olurlar ve yaşadığımız sıcak dönemle birlikte daha fazlası geç saatlerde kış uykusuna yatar. Sabahın geç saatleri daha güvenlidir. Telefonunuz olmadan koşmayın, müziğin sesini kısık tutun ve yanınızda *her zaman* ayı spreyi bulundurun."

Bacaklarının üzerinden uzandım, torpido gözünü açtım ve kolum istemeden Sydney'in kalçasının üst kısmına değdi. Nefesini sertçe verdi ve bacaklarını yana çekti. Gerçi tepkisini fark edemeyeceğim kadar hızlı değildi. Kısa bir süre, bana karşı inandığı kadar bağışık olmadığı ihtimalini düşündüm.

"Beni sıkıştırıyorsun."

Belki de değildir. Hüsnükuruntu. Buz prensesinin bana cinsel olarak ilgi duyma olasılığı, benim çiftlik çalışanlarından biri olan Kocaayak Jojo'ya duyduğum kadar yüksekti. Jojo'ya Koca Ayak denmesinin sebebi cüssesi değil, vücudundaki kılların çokluğuydu. Yani evet, sıfır şans.

"Misty sadece bir arkadaş," diye başladım. Daha önce hiç karım olmadığını ya da neredeyse yirmi yıldır kız arkadaşım olmadığını düşünürsek yapabileceğim en iyi şey buydu. Belli belirsiz tanıdık bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Hangi şarkı bu?"

"*Palyaçoları gönderin* ve zekama hakaret etmeyin."

"Gerçek bu."

"Kesinlikle ."

"Bazen yattığım kadınların arkadaşlığından hoşlanıyorum - geçmiş zaman."

Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim. En azından bu şekilde. Sanki ona sopa göstermeye çalışıyordum. Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda yanlış olduğunu biliyordum,

Ama yine de onun yanındayken kendimi kontrol edemiyordum. O ne kadar soğuk ve kontrollü olursa ben de o kadar kendimi kaybediyordum.

Sprey kutusunu kaptığım gibi ona uzattım. "Sakın yenme."

Bu neden müstehcen geldi?

Bu kadın beni oyundan düşürmekte ustaydı. O günlerde kendimi zor tanıyordum. New York'tan ayrıldığımda, değişiklik yapmaya, daha iyi bir insan olmaya yemin ettim. Daha iyi bir adam. Yine de son zamanlarda rutin olarak bir pislik gibi davranıyordum. Karıma yan gözle baktım. Şansım varsa fark etmemişti, muhtemelen umurunda da değildi. İş için buradaydı.

Torpedo gözünü kapattıktan sonra ıssız yola doğru bir U dönüşü yaptım.

"Seni bu hale getiren ne Scott? Daha önce hiç acımasız değildin."

Gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadım. İşte bu teori gitti.



SYDNEY

"Bu da ne böyle?"

Kanepede yediğim yoğurttan başımı kaldırdım, tüylü yoldaşlarım yanımda oturuyordu ve Scott'ın tuttuğu çerçeveli tabloyu incelerken masumca başımı eğdim. Gökkuşağı rengindeki örme şapkamı aşağıya doğru çekiştirerek iç geçirdim. Miller'ın bana düğün hediyesi olarak gönderdiği şapka ve parmaksız eldivenler olmasaydı (arsız herif) dişlerim takırdıyor olacaktı.

"Sana bir soru sordum. Yatak odama ne oldu?" İntikam dekorasyonu. Öyle bir şey var. Araştırın.

Kısacası, bıkmıştım ve artık buna katlanamayacaktım. Beni bir kez değil (Handle Bar'daki sahnede) iki kez aşağılamıştı (beni malıymışım gibi kaldırıp kamyonu atarak). Artık . Gece kaçamakları. Soğuk. Yalnızlık. Ben

çatlamaya yakındı. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ve ben de yaptım. Derimin altına mı girmek istiyordu? Ben de onun derisinin altına girebilirdim. Onun derisi giymek için en sevdiğim şey olacaktı ve bunu kötü anlamda söylememiştim.

"Buraya biraz çeki düzen vereyim dedim." Kaşığı yaladım. Bir sürü kirpik.

Yüzündeki ifadeye şaşkınlık demek ona haksızlık etmek olur. Bir an için kafasının patlayacağını sandım. Kahkahalar atmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Teşekkürler, Amazon Prime.

"Bu iğrenç palyaço resimlerini yatak odama asmanın 'evi güzelleştirmek' olarak nitelendirilebileceğini mi düşündün? Bana kabuslar mı gördürmeye çalışıyorsun?"

Gözlerim çıplak göğsüne takıldı, kot pantolonu aşağıya sarkıyordu. İç çektim. Vücudu bedenime oyunlar oynuyordu. Soğuğa rağmen kırık borular gibi fişkırıyordum. Başka bir insan bedeninin dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendimi gerçekten kaybetmeden önce.

"Eee?"

Gece 1'i biraz geçe içeri girdi ve beni kanepede otururken görünce iki kez baktı - tamamen uyanıktı. Beklemeye özen gösterdim çünkü tepkisini kendi gözlerimle görmeliydim.

"Beğenmediniz mi? Bunlar orijinal... Şili'deki yetim çocuklar tarafından boyandılar."

Yalan. Çin'den gelen süslü baskılardı. Çok çirkin ve ürkütücüydüler. Sanırım palyaçolardan birinin dişleri vardı.

"It" filmini izledin mi Sydney? Çünkü ben izledim. Hayır, onlardan hoşlanmıyorum. Palyaçoları sevmem."

"Couldafooledme."

"Ne?"

"Özür dilerim dedim. Odanın biraz... sıkıcı görüldüğünü ve biraz neşeye ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Gözleri kısıldı. Yatak odasına doğru yürüdü ve üç tabloyu da çukurlarının altına doldurarak geri döndü. Sonra ön kapıya gitti, açtı ve her birini gecenin derin karanlığına fırlattı. Ön kapı çarparak kapandı.

"Çöp atmamalısın. Bu yeni başlayanlar için çevrecilik gibi bir şey dostum."

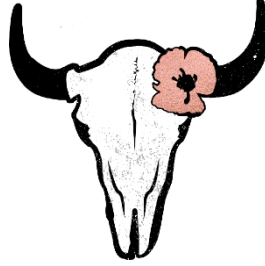
"Daha fazla süsleme yapma!" Yatak odasına geri . "Burası benim de evim!"

Elinde gümüş bir resim çerçevesiyle dışarı çıktı. Rengi yükselmiş, çenesi titriyordu. "Komodinimin üzerinde neden bir eşek resmi var?"

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Omuz silktim, masumca. "Atları seviyorsun... ve inekleri."

Gözlerini kırıştırdı, mutfaktaki çöp tenekesine doğru yürüdü ve çıplak ayağını pedala vurdu. Üstü açıldı ve çerçeveyi içine attı. Yatak odasına geri döndü. Kapı çarparak kapandı. O gece yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım. Birkaç gün sonra, işler kızıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM



SYDNEY

"BU SAÇMALIK!"

Romeo havladı ve yanımdaki kanepeye tırmandı. Gözlerim son yarım saattir bakmakta olduğum MacBook Air'in sözleşmesinden ayrılıp tüylü arkadaşşıma kaydđ.

"Kabul ediyorsun, değil mi?" Kalın yün beremi kulaklarımın üzerine çekerek dostuma sordum. Fırın *sözde* çalışıyor olsa da kulübe *yine* buz gibiydi. Aksini iddia ettim. Hatta şöminede ateş yakmayı bile denedim. Evet, o da pek iyi gitmemişti. Neredeyse bizi boğarak öldürüyordum.

"*Poldark*'ı izlemek ister misin?"

Juliet havladı ve yanıma tırmanıp koca poposunu kalçama yasladı. "Bunu binlerce kez izlediğimizi biliyorum ama izleyecek başka bir şey yok." Juliet'in kulakları dikildi. "Bana öyle bakma. *Demelza* önce hile yaptığı için salon izni aldı. Hem de bir çocuk babası olarak. Çünkü erkekler köpektir, alınma." Havlamaya benzer bir ses daha, bu seferki odadaki tek erkekten geldi. "Ne? *İspanyolca bilmediğimi biliyorsun* Romeo."

Hayatımın geldiği nokta buydu. Önümüzdeki üç yıl boyunca, bu benim için tipik bir Cumartesi gecesi olacaktı. Ve bunu kendime ben yapmıştım.

Sözde kocam bir kez daha beni terk etmiş ve kamyoneti de yanında götürmüştü. Aklım sık sık olduğu gibi Scott'a gidiyordu. Misty için özür dilemişti. Bir anlamda. Ve özellikle "geçmiş zaman" demişti. Bunun artık onunla yatmadığı anlamına geldiğini tahmin ettim ama ya gerisi?

Düğün gecemiz hariç, Vegas'tan döndüğümüzden beri her gece dışarıdaydı. Tam yirmi gün. Bu süre içinde on kitap okumuştum. Bu iyi bir oran değildi ve evliliğimin durumu hakkında çok şey söylüyordu. Bırakın üç kitabı, yıl sonuna kadar bile bitiremeyeceğimize bahse girilebilirdi. E-okuyucumun da başaramayacağından bahsetmiyorum bile. Aşırı kullanımdan kendiliğinden yanmaya hazırdı. Kaçınılmaz olarak alev alacak ve beni diri diri yakacaktı.

E-Okuyucu Tarafından Öldürülen Kadın! Manşetlerde öyle yazıyordu. *Ve Yalnızlık*. Ama bu kısmı atarlardı çünkü kimse herkesin en azından biraz yalnız olduğunun hatırlatılmasını istemezdi.

Ofisteki iki haftalık görevim için yarın Manhattan'a geri dönüyordum, parlak oniks renkli Blackstone jeti havaalanında beni bekliyordu. Ve ne yazık ki bu bir rahatlamaydı. Evlenmişim, hayatımı değiştirmişim, soğuk duşlara ve sıcağa katlanmışım, kovboydan dönme huysuz milyoner bir playboyun öngörülemeyen ruh hali değişimlerine katlanmışım ve yine de hiçbir şey değişmemişti. Hiç olmadığım kadar yalnızdım, ben yokken umutsuzca özleyeceğim iki kılıklı hayvanı hariç. Efendilerini o kadar da değil.

Romeo koca kafasını kucağıma yerleştirirken Juliet de beni tekmeledi. "Kızım, o sevimsiz ayaklarınla beni tekmelemeyi kes." Romeo'nun tel tel tüylerini okşadım ve bebek pudrasının kokusunu içime çektim. "Kuru şampuan, bir modern çağ mucizesi."

Evet, bu kötüydü. Ancak Manhattan'a, Frank beni bu çılgın plana ikna etmeden önceki hayatıma dönmenin daha kötü olacağına dair içimde bir şüphe vardı. Çünkü neye geri ? A

steril bir daire ve birkaç şişe çeşni. Pek de sıcak bir karşılama sayılmaz. Yine de, bu çok daha iyi değildi. Kabin ateşi gerçek bir şey.

Kulübedeki dört tekerlekli aracın gözlerimin önünden geçti.

"*İste ve alacaksın, Sydney.*" Büyükanne, Tanrı'dan bana biraz merhamet etmesini ve sopayı esirgemesini istediğim birkaç kez beni dinlemediğini söylemek dilimin ucundaydı. Yine de hiç yapmadım, tahta kaşığın parmak eklemlerime bir kez daha vurmasını göze alamadım.

Scott'ın beni daha fazla dışlamasına izin vermeyecektim. O kızgındı. Anladım. Mesaj alındı. Ona kurallar dayatıyor değildim. Ona izin verdim. Sempatı duymaya çalıştım. Hatta ona hobilerinin peşinden gitmesi için yeşil ışık bile yakmıştım. Ya da geceleri kulübeden kaçtığında her ne yapıyorsa. Bunu istemedi. İyi! Kötü adam olarak resmedilmekten bıkmıştım. Sebeplerim belirsiz olabilirdi - bunu iş için yaptığımı düşünüyordu, ki bu sadece kısmen doğrudu. Bu arada onun motivasyonu tamamen paraydı. Gerçek kötü adam kimdi? Ve o dışarıda gezip tozarken ben neden burada kapalı kalmalıyım?

Kanepeden atladım. Yirmi dakika sonra, siyah dar kot pantolon, dar siyah kaşmir kazak, üzerine kuş tüyü kapitone yelek ve motosiklet botlarımı giymiş, görevdeki bir kadın gibi kulübeye doğru yola çıktım. Gerçekten de Yale Hukuk Fakültesi'nden birincilikle mezun olmuştum. Avrupa'yı sırt çantamla gezdiğim o yaz bir Vespa kullanmıştım. ATV sürmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Kollardan bir çift gözlük sarkıyordu. Onları taktım, araca bindim ve kontak anahtarını çevirdim, o dörtlüyü orospum yapmaya hazır ve istekliydim.

Bir buçuk saat sonra.

Bilin diye söylüyorum, ATV'ye binmek gerçekten çok zor. Otuz dakikalık rahat bir araba yolculuğu, arazi aracında bacaklarımın arasında kesintisiz bir şekilde titreyen rahatsız edici bir doksan dakika oldu. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen neden *off-road* olarak etiketlendiğini ve nerede olması gerektiğini anladım.

kaldı. İlk on dakika eğlenceliydi. Ondan sonrası hızla yokuş aşağı gitti. Ciddi bir yanlış hesaplama yaptığımı fark ettiğimde yolu yarılamıştım bile. O zamana kadar geri dönmek için çok geçti.

Milyon Dolarlık Kovboy Barı nihayet görüldüğünde dizlerimin üzerine çökmeye ve on yıllardır ilk kez Tanrı'ya şükretmeye hazırdım. İki çamurlu kamyonetin arasına park ettim, cehennemden gelen araçtan indim ve tökezledim, kığım donmuş kaldırıma çarptı, sessiz bir çığlık dudaklarımı şekillendirdi.

Bir çift kovboy yanımdan geçti ve adımlarını kesmeden merakla beni inceledi. "Yardıma ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

"Hayır. Sadece takılıyorum, ama ilginiz için teşekkürler." El salladım ve bara doğru yürüdüler.

Kirli gözlükleri çıkarıp bir kenara attım. Tüm bu pisliklerin arasından zar zor görebiliyordum. Aslında her tarafım pislik içindeydi. Giysilerim. Saçlarım. Şimdiye kadar bu gezinti tam bir felaket olmuştu. Ancak hiçbir şey, ne dört tekerlekli bir araç, ne de çamur banyosu, eğlenmeme engel olamazdı. Bu yüzden hayat karmakarışık olduğunda her zaman yaptığım şeyi yaptım - kendimi toparladım, tozumu aldım ve yola devam ettim.

İçeride, bar duvardan duvara insanlarla doluydu. Tyler Rich'in *Leave Her Wild* şarkısı geniş bir odaya yayılıyordu. Dekor vahşi batının Hollywood'la buluşması gibiydi, kalabalık da aynı derecede eklektikti. Yerlilerin çoğu klasik western kıyafetleri giymişti - kareli gömlekler, aletli kemerler ve ütülenmiş Wranglers. Los Angeles ve New York'tan gelen yabancılar ise tasarımcıların elinden çıkma kıyafetleriyle kolayca fark edilebiliyordu.

Barda boş bir yer buldum ve tabureye yerleşirken rahat bir nefes aldım. İnsanların arasında olmak bile iyi hissettiriyordu. Barmen, benim yaşlarımda, zeytin tenli, koyu renk gözlü ve çok fazla kırılmış gibi görünen bir burnu olan çekici bir adam yanıma geldi ve önüme üzerinde bar logosu olan bir peçete koydu.

"Size ne ikram edebilirim hanımefendi?"

O tatlı ses tonuyla hanımefendi diye hitap edilmesinin iç gıcıklayıcı bir yanı olduğu söylenmeliydi. Kocaman gülümsemenin de zararı yoktu.

"Bu gerginliği mümkün olduğunca çabuk atmak için ne önerirsiniz?"

Çekici barmen başıyla onayladı. "Bende tam aradığınız şey var." Şişeleri kapmaya başladı. Bu sırada yanımdaki taburede oturan, kan çanağı mavi gözleri ve kırmızı yanaklarıyla iri yarı bir kızıl saçlı olan adam selamlamak için çenesini eğdi ve bir yandan da hiç çekinmeden beni süzdü. Bir şişe Budweiser'ı dudaklarına götürüp yudumlarken bakışları elmas alyansımın üzerinde durakladı.

"Randy--" dedi selamlaşırken. "Ne zamandır evlisin?" Sıkıca gülümseyerek ona verebileceğim tek dürüst cevabı verdim. " olmadı."

Burada seninle oturacak kadar, diye düşündüm kendi kendime.

Alternatif bir gerçeklikte, ellerini benden ya da mahrem yerlerimden uzak tutamayan gerçek bir kocam vardı ve harika arkadaşlarımız vardı ve eğlenceli tatiller yapıyorduk. Bunda öyle değil. Bu gerçeklikte kocam beni içermeyen seks partileri yapıyordu. Başkalarının mahrem yerlerine dokunuyordu.

Her neyse. Randy'nin cennette sorun olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Bir saat sonra, Randy'nin üç boşanmasının da ayrıntılı bir dökümünü aldıktan sonra, kulübeden çıktığıma pişman olmaya başlamıştım.

"Ben danışmanlığa giderdim...." Randy mırıldandı, ifadesi tamamen şaşkına dönmüştü. "Bana biraz şans verseydi giderdim..." Geçir. "...ama o yapmadı, *ilgi alanlarını paylaşan* birine ihtiyacı olduğunu söyledi..." Havadan alıntı yaptı. "Belki de benimle evlenmeye karar vermeden önce *lanet olası ilgisinin* iki katına çıktığını *paylaşabilirdi...*" Geçir. "Kaltak."

Biri omzuma dokundu. Sağıma baktığımda bir kovboyun bana baktığını gördüm. Hem de öyle sıradan bir kovboy değil, hayır, kötü ve yalnız bir kadının kederini içinde boğabileceği türden bir kovboydu bu. Teoride yani. Kötü ve yalnız bir eşi oynama fantezilerine kapılabilirdim, ama gerçek hayatta asla kimseye ihanet edemezdim - üzerimde hak iddia etmeyen ve beni istemeyen bir adama bile.

Prensipler serseridir. Onlardan uzak durun çocuklar.

İnanılmaz güzellikteki kovboyun yüzünü gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kanatlı kara kaşların altındaki eğik yeşil gözler, derin bir bronzluk, elması kurdele şeklinde kesebilecek bir çene ve günah işlemek için yapılmış bir ağız. Bu adamın yüzünün nasıl olup da Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda yer almadığı bir muammaydı. O da gençti. Yirmili yaşların başındaydı, taze yüzüne ve uzun sırık gibi yapısına bakarak tahmin ettim. Bakışlarım vücudunda gezinirken, kareli gömlekler ve aletli kemerler hakkında düşündüğüm tüm aşağılayıcı sözleri geri aldım.

İnanılmaz güzellikteki kovboy telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı. Sonra bana ekranı gösterdi.

Su ısıtıcı nasıl çalışıyor?

Korkuluklar . "Su ısıtıcımı nereden biliyorsun?" Tekrar yazdı.

Ben Drake Wayland.

Drake. Tanıdık gelen nadir bir isim. Sonra Scott'ın bir Drake'ten bahsettiğini hatırladım.

"Evet! Aman Tanrım, tamir ettiğin için çok teşekkür ederim." Ben konuşurken ağzıma baktı, bu da beni düşündürdü... "Sağır mısın?"

Başını salladı, sonra yazdı.

Dudak okuyabiliyorum. Tekrar bozulursa diye numaramı almalısın.

Ve sonra gülümsedi, hınzır bir gülümseme. Bir ya da iki kadını mahvedebilecek bir gülümseme.



SCOTT

"Zaten yolun sonuna geldim ve evleneli sadece üç hafta oldu." Elimdeki viski bardağından başımı kaldırıp dikkati dağılmış bir halde omzumun üzerinden bakan Ryan'a baktım. Evde oturup maç izlemekten ve karımı düşünmekten bıkmıştım. Düzeltiyorum: Karıma ne yapmak istediğimi düşünmekten. Bu yüzden Ry'ı bira içmeye çağırmıştım ve Ry evlat edindiği küçük kardeşi yanında olmadan nadiren bir yere giderdi. "Ben gidiyorum. Drake nerede?" Telefonumu kontrol ettim. Saat yeterince geç miydi? Sydney yatmış mıydı? Onu yine yarı çıplak dolaşırken görme riskini göze alamazdım. Onu görme riskini göze alamazdım.

Ryan dalgın dalgın, "Ateşli bir sarışını tavlamaya çalışıyorum, sanırım," diye cevap verdi.

"Güzel. Onu eve bırakabilir." Macallan 12'nin sonuncusunu da içtim ve bardağı masanın üzerine ittim. İşte o zaman Ryan bana hoşuma gitmeyen bir bakış attı.

"Siz evinizde takılırken Sydney ne yapıyordu?"

"Çalışıyorum. Dünyayı ele geçirmek için planlar yapıyorum..." Omuz silktim. "Aynada buz prensesi ifadesini mükemmelleştiriyor."

Yemek kitapları okumak ve hiç denemeden sikimi sertleştirmenin yeni yollarını bulmak, diye ekledim zihnimden. Ryan'ın tüketimi için değildi. Sahte karıma karşı yumuşadığımı kimsenin bilmesine gerek yoktu. Kalbim, diğer her şeyim çelik gibi sertti.

"Köpeklerle çok konuşuyor." Köpeklere imrenmem garip miydi? Muhtemelen.

"Üşüdüğünü sanmıyorum."

"Evet, belki karıma karşı bir şeyler hissetmeyi bırakabilirsin."

"Elimde değil." Ryan bira şişesini dudaklarına götürdü ve kısa bir süre durdu. "Hiç düşündün mü, belki de sen bir erkek olduğun için sana soğuk davranıyordur."

sikini ona verdin mi?"

"Hayır. Yapmadım."

Bu bir yalandı. Sydney inanmak istediğimin yarısı kadar bile kötü değildi. Kabinin temiz olması ve havaya sinen beş yıldızlı bir restorana layık yemek kokusu dışında, orada olduğunu bilemezdim. Şey, bu ve sürekli ereksiyon. Bunu unutamam. On üç yaşından beri yaşadığım en kötü mavi top vakası.

Bunu da çok uzun zamandır sevişmemiş olmama bağlıyordum. Yine de bunu aramaya isteksiz hissediyordum - bu duyguyu incelemeye hazır değildim çünkü vanilya karımın benim için bunu yapan tek kadın olduğu fikrini eğlendirmek söz konusu değildi. Bu beni mahvederdi ve istediğim şekilde de olmazdı.

Fazla uyumadığımı söylememe gerek yok sanırım. Her gece zor uyuyordum. Her sabah o şekilde uyandım. Otuz sekiz yaşında, yetişkin bir adamdım. Vergilerimi zamanında ödüyordum. İğrenç geçmişimde mankenler ve film yıldızlarıyla yatmışım, hatta bir keresinde gerçek bir prensesle bile. Ve kendi kamaramda bile otuz bir çekemiyordum çünkü duvarın diğer tarafındaki *sahte karımın* beni duymasını istemiyordum. Üç hafta geçmişti ve bu düzen çoktan sürdürülemez hale gelmişti.

Ayrıca, dekorasyon becerilerinin berbat olduğu söylenmeliydi, ancak ona karşı kötü bir zevk tutamazdım. O kadar önemsiz değildim.

"Dışarı çıkmadığına emin misin?" Ryan'ın düz ifadesine bakılırsa bir şeyler dönüyordu.

"Sydney? Dışarı mı?" İçimden kuru bir kahkaha yükseldi. "Hayır. İstese bile kamyon bende."

Ryan başını salladı, ağzı seğiriyordu. "Yani istese de... diyelim ki bir bara gidemez miydi?"

Bu sorgulama tarzından hoşlanmamıştım. Sahte olsun ya da olmasın, Sydney benim karımdı, *benim karımdı*, benim adımı taşıyor, benim yüzüğümü takıyordu ve kimsenin onun hakkında kötü konuşmasını hoş karşılamıyordum. En iyi arkadaşımın bile.

"Hayır."

"Bu arada Drake'i buldum." Ryan sandalyesini iki ayağı üzerine yatırdı ve birasından bir yudum daha aldı.

"Evet?" Boynumu sağa sola çevirerek odayı taradım. "Küçük dolandırıcı nerede?" Çocuğu severdim ama Drake Kovboy Kazanova lakabını iyi bir nedenden dolayı kazanmıştı.

"Barda, karınla konuşuyordun."

Başım tam zamanında döndü ve Sydney'i yirmi bir yaşındaki çiftlik çalışanıma bakarken yakaladım.

Ne oluyor lan?

Sonuçlarını, nasıl görünüp görünmeyeceğini bir an bile düşünmeden ayağa ve saldırdım. Buraya nasıl gelmişti? Ve ben bu gizemi düşünmekle meşgulken, ben evimde, kanepede oturmuş maç izlerken o başka neler yapıyordu?

Drake geldiğimi Sydney'den önce gördü. Sonunda arkasında durduğumu fark ettiğinde, bar taburesinin üzerinde döndü. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve alışkın olmadığım bir sevinç duygusu göğsüme çarparak beni kısa süreliğine etkisiz hale getirdi. Yıllardır kara bulutların altında yaşadığım için kendimi iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum ve bu kadın nadir görülen gün ışığı gülümsemesiyle bana neyi kaçırdığımı hatırlattı.

Sorun şuydu ki, bana neredeyse hiç gülümsemedi. Diğer herkese sık sık ve gelişigüzel gülümserdi ama kocasına gülümsemezdi. Çok sonraları bundan hem hoşlandığımı hem de ödümü kopardığını itiraf edecektim. Çünkü o gülümsemelerin tadını çıkarmak, onları biriktirmek istiyordum. Ancak o anda korku beni bir pislik gibi davranmaya itti.

"Hey, bakın sonunda kiminle tanıştım." Başını, kanaryayı yemiş kedi gibi gülümseyen ve parmaklarını yalayarak temizleyen Drake'e doğru eğdi.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Git kendi karını bul, imzaladım.

Drake geri imzaladı, *evlenmek için çok gencim. Hala yulaflarımı ekiyorum.*

Ben de hemen "*O zaman git başkasının karısına ek onları, seni küçük pislik*" diye cevap verdim.

Drake güldü.

"Ne diyor bu?" Drake'in dikkati benim üzerimdeyken Sydney Drake'e sordu. "Scott, ona ne diyorsun?" Drake'in odağı tekrar Sydney'e döndü. Kızın elini dudaklarına götürerek parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurdu ve Sydney'in yüzü güldü.

Çiftlikteki eğitimli erkek avcısı tarafından oyuna getirilişini izlemek kanımı kaynattı. Ben daha ayıramadan Drake elini bıraktı ve uzaklaştı.

"Buraya nasıl geldin?" Ona doğru dönerek havladım. Olması gerekenden çok daha sert çıkmıştı ama sürprizleri sevmezdim ve Sydney'i dışarıda eğlenirken bulmak kesinlikle tatsız bir sürprizdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Tekrar gülümsedi. Bayan Blackstone botokslu güzeller gibi değil, tüm yüzüyle gülümsüyordu. Sırıltısı kulaktan kulağa uzanıyordu, dişleri düzgün ve beyazdı ve gözleri hilal ayına dönüşmüştü. Bunu tekrar ve sık sık görmek istiyordum -belli ki bana yönelikti- ve onun daha fazla gülümsemesini sağlamaya karar verdim.

"Sana bir soru sordum."

Belki de bunu yapmanın yolu bu değildi çünkü gülümsemesi duraksadı. Sonra bir kahkaha patlattı. İşte o zaman kafama dank etti. Gülümsemeler, kıkırdamalar. Sarhoştı.

Tony'yi barın arkasında görünce ona işaret ettim. "Karıma hizmet ettin mi?"

Tony şaşırılmış görünüyordu. Şaşırmalıydı. Yeni medeni durumumu ilan etmemiştim.

"Ah, evet, dostum," diye temkinli bir şekilde itiraf etti Tony, derin kahverengi gözleri ben ve Syd arasında gidip geliyordu.

"Ona tam olarak ne servis ettiniz?"

"Tony--" Sydney araya girdi. "Onu dinleme. O benim patronum değil. Aslına bakarsan..." Biraz daha kıkırdadı. "...aslına bakarsanız, onun patronu benim." Bana parlak bir sırıtma daha yöneltti. "Teknik olarak öyleyim, Scott. Ya da olacağım."

Gölüşü bulaşıcıydı. Onu uzak tutma yeminimi bozdu ve kendimi neredeyse gülümserken buldum.

"Üç Long Island Ice Tea," diye yanıtladı Tony.

"Çok lezzetliydim. Teşekkürler, Tony."

Tony karıma gülümserken, etli bir el onunla beni ayıran küçük boşluğa kaydı. "Ben Randy. Tanıştığımıza memnun oldum." Uzanan ele ters ters baktım. Sonra elin bağlı olduğu adama baktım çünkü... bu da ne, ciddi? El geri çekildi.

Sydney yanındaki bar taburesinde oturan adama doğru kayıtsız bir başparmak salladı. "Bu Randy. Üç kez boşandı." Üç ince parmağını yüzüme doğru kaldırdı. Yavaşça avucuma aldım, indirdim ve görüş alanımdan çıktıklarında bırakmadım. Ona dokunmak iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Sıcak kahverengi gözleri benimkileri tutarken yüzündeki mizah eriyip gitti. Korumasız. Ciddiydi. Orada gördüğüm kırılmalık içimi açtı. Konuşmadan önce dudakları biraz büzüldü.

"Boşanmak istemiyorum, Scott... bir kez bile."

Nefes nefese kaldığım bir anda, aynı anda ona benden istediği her şeyi vermek ve önemsemiği her şeyi elinden almak istedim. Onun savunmasız kalabileceğini düşünmüyordum ve bu konuda bir şeyler beni çağırıyordu. Bu da beni kızdırdı. Çünkü bunun neyle ilgili olduğunu unutmamıştım. Bir terfi. O dünya çapında bir manipölátördü ve ben kimsenin hedefi değildim.

"Burada yalnız mısınız?" diye sordu sakın bir sesle.

Başımı salladım ve görmeme izin verdiği tüm duygularını gizledi. İma ettiğim şeyi yanlış yorumlamıştı -kadın bir arkadaşım olduğunu- ve ben

onu düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. daha iyiydi. İkimiz için de.

"Bayan Blackstone," diye mırıldandı Ryan. Omzumun üstünden baktığımda Ryan'ın benim için hoşgörölü bir sırıtış takındığını gördüm. Ruh halim bir kez daha altüst oldu. "Seni görmek her zaman güzel."

"Bay Sutter," diye karşılık verdi sarhoş karım Ryan yaklaşıırken. "Ben de öyle."

Kızgınlığımın büyük kısmını en iyi arkadaşıma yönelttim. "Bitirdin mi? Sarhoş ve onu eve götürmem gerekiyor."

Ryan'ın elleri havaya kalktı. "Sadece havalanacağımızı söylemek istedim. Yarın görüşürüz." Sydney'e göz kırptı ve gitti.

Sydney'nin dikkati tekrar benim üzerimdeydi ve bu hoşuma gidiyordu. Uzanıp saçından bir şey kopardım ve inceledim. Kir. Bu da beni kıyafetlerinin geri kalanını incelemeye itti. Atletik bacaklarını saran dar siyah kot pantolonu da kirle kaplıydı. Hiç düşünmeden kalçasının iç kısmındaki kiri temizledim ve nefesinin kesildiğini duydum. Gözlerimiz buluştu ve gerginlik arttı. Kendi başına bir hayatı var gibiydi.

Aramızda bir çekim olacağını tahmin etmemiştim. Evet, yıllar önce ona karşı bir arzu hissetmişim. Ama o zamanlar bunu herhangi bir kadın için söyleyebilirdim. Bu, aramızda her ne oluyorsa, farklıydı. Artık hareketlerimi taşaklarım yerine beynim kontrol ediyordu. Bu yüzden hayatımı altüst ettiği için hor görmem gereken bir kadına karşı gösterdiğim güçlü içgüdüsel tepkiyi anlayamıyordum.

"Seni eve götürüyorum."

İtiraz etmedi. Kolayca itaat ederek tabureden kaydı ve Tony'ye el salladı. Elini elime alarak, Randy tekrar başlamadan önce onu bardan dışarı sürükledim. İki dakika sonra çamurla kaplı ATV aracımın önünde duruyorduk.

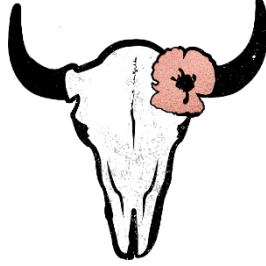
"Bunun içinde mi?" Sormak zorundaydım. Muhakeme yeteneğinden etkilenmeli miydim yoksa endişelenmeli miydim emin değildim. "Buraya böyle mi geldin?"

Kendisiyle gurur duyarak bana tekrar gülümsedi. "Buraya böyle geldim."

Lanet olsun, sarhoşken çok tatlıydı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM



SCOTT

ÇİFTLİĞE DÖNÜŞ YOLCULUĞU FAZLA AÇIDAN İŞKENCE GIBİYDİ.

Birincisi ve en önemlisi, kot pantolonum biraz dar gelmeye başlamıştı. İkincisi, sarsılmıştım. Yolda ilerledikçe onun gece gezintisini ve ben kendimi tebrik etmekle meşgulken başına gelebilecek milyonlarca korkunç şeyi düşündüm. Ve bunları düşündükçe ruh halim daha da kötüleşti.

"Yaptığın şey tehlikeli ve aptalcaydı." Kurnazlık yapacak kadar içimde yoktu. Ve evet, ne zamandan beri annem gibi konuşmaya başlamıştım? "Kullanabileceğin başka bir pikabım var. Bu arazide yürümeni, koşmanı ya da herhangi bir şeye binmeni istemiyorum." Gözleri kapalıydı, dudaklarını yumuşak bir gülümseme şekillendiriyordu. "Syd? Beni duyuyor musun?"

"Son birkaç haftadır endişeli görünmüyordun." Camı indirdi ve başını arkaya yatırdı, soğuk Aralık havası saçlarını her yöne savuruyordu.

Jackson Hole'a saçının bir teli bile yerinde olmadan gelen kadın neredeydi? Buz prensesi nereye gitmişti? Rahat ve kaygısız görünüyordu. Buraya aitmiş gibi görünüyordu. Onu evliliğin iptali için yalvaracak kadar mutsuz etmek için her şeyi yaptım ama o . Her

Onu mümkün olduğunca rahatsız etmek için yaptığım girişimler yüzüme patlamıştı. Onu vazgeçmeye ikna etmeye çalışmak işe yaramamıştı. Tek başardığım onun hayatını tehlikeye atmak oldu. Utanç üzerime çöktü ve boğulana kadar başımı altında tuttu.

"Bu geceden önce hiç ATV'ye bindiniz mi?"

"Hayır... bu gece bir ilkti. Sonunda can sıkıntısı kotamı doldurdum. Ama rahat ol, yarın gidiyorum. Birkaç haftalığına elinizden kurtuluyorum."

New York'a dönme vaktinin geldiğini fark etmemiştim. Muhtemelen iyi bir şeydi. Aramızda büyüyen tüm sıcak duyguları bir dondurucuya koyup soğutmamız gerekiyordu. En azından ben istiyordum. Belki döndüğünde bir uzlaşma yolu bulabilirdik. Ondan etkilenmem onun suçu değildi.

"Bak--"

"Sorun değil Scott," diye araya girmekte gecikmedi. "Sana sosyal hayatına karışmayacağımı söylemiştim ve bunda ciddiydim." Belli belirsiz tanıdık bir şarkı mırıldanmaya başladı. Biraz zamanımı aldı ama nakaratı duyunca bunun *Tears of a Clown* olduğunu anladım.

"Yine mırıldanıyorsun."

"Öyle mi?"

Kadının palyaçolara karşı garip bir takıntısı vardı.

Ona bir kez daha baktım. Ford'un bank koltuğuna oturmuş, uzun bacaklarını ayırmış, yüzünü geriye doğru eğmiş, parmaklarıyla kapı koluna dokunuyordu. Klasik bir güzelliği yoktu ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Dudakları dolgun değildi, burnunun köprüsü biraz genişti ve çenesinde yumuşak bir yarık vardı. Yine de tüm bunlar bir araya geldiğinde onu güzelden de öte yapıyordu. O kadar çekiciydi ki, başka neleri kaçırdığımı keşfetmek durup bakmak istememe neden oldu.

Yüzünü bana döndü ve yüzüne tembel, memnun bir gülümseme yayıldı.

Onu öpmek istiyordum. Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok öpmek istememişim ve on üç yaşından beri kadınları öptüğüm için bu çok şey ifade ediyordu. Ama yapamazdım çünkü onunla evliydim. Çünkü bu durum

şeyler. Bu mantıksız saçmalık beni sonsuza kadar rahatsız etti ama işte oradaydı, bana artık bir yetişkin olduğumu ve artık aletimin istek ve ihtiyaçlarına göre karar vermediğimi hatırlatıyordu. Tüm bunları, giydiğim kot pantolon hızla büyüyen ereksiyonumu boğarken kendime söyledim.

"Evim evim güzel evim," diye mırıldandı, hışırtılı sesine mizah karışmıştı.

Kabin aniden . Park ettim ve motoru kapattım. Gecenin köründe, ıssızlığın ortasında, kabindeki her ses on kat artmış gibiydi. Nefes alış verişlerimizin birbirine karışan sesi, radyodan gelen Maren Morris'in sesinin yumuşak uğultusu. Gerilim geri gelmişti ve hızla tırmanıyordu, özlem dolu bakışlar da öyle. Bir şeylerin olması gerekiyordu.

"Unut gitsin. Seks yapmayacağız. Bu kötü bir fikir." Dudaklarım iki kez düşünmeden kelimeleri oluşturdu.

Sert bir şekilde dik oturdu. "Seks hakkında kim bir şey söyledi?"

"Gözlerin, Günişığı. Sanki vücudundaki her giysiyi yavaşça soymamı, ayak bileklerinden tatlı amına kadar uzanan bir yolu öpmemi ve mükemmel göğüslerine tapmamı istiyormuşsun gibi bana bakmaya devam ediyorsun." Sertçe nefes aldı, göğsü inip kalkıyordu. "O zaman, eğer kibarca sorarsan ve *sadece* kibarca sorarsan... seni beceririm."

Boğazının soluk derisi ay ışığını yakaladı, yutkunurken tendonları hareket ediyordu. Bana karşı ilk düşündüğüm kadar bağışık değilmiş. Güzel. Neden karşılıksız şehvetten acı çeken tek kişi ben olayım ki? Tanrı biliyor ya, ben acı çekiyordum. Kendini kontrol altına almak, bana olan tepkisini bastırmak için verdiği mücadeleyi izledim.

"Senin hiç zoru oynadığını hatırlamıyorum. Aslında tam tersi." Yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu bir davet mi?"

Gözlerini devirdi. "Benim tipim değilsin."

"O da ne? Zar zor yasal mı?" Sydney'in Drake kadar genç bir erkekten hoşlanıyor olma ihtimali, içimde iki dörde bir kırma isteğı uyandırdı.

Dudakları küstah bir kıvrımla yukarı kalktı. "Sprey bronzluktan daha derin."

Yıllardır hiç bu kadar tahrik olmamıştım ya da tartışırken bu kadar eğlenmemiştim ve bunun bitmesini istemiyordum. Yatağa yalnız girmek istemiyordum. Duvarın diğer tarafındaki köpeklerle konuşmasını dinlemek istemiyordum. Onu çıplak hayal etmek istemiyordum. Onu çıplak *hissetmek* istiyordum. Altımda. Üstümde. Ona dokunabildiğim sürece her yolu denerdim.

"İkinci kez seni sert bir şekilde götürürdüm..." Ağzım yine kendi kendine çalışmaya başladı. "Arkadan. Sana sert ve derin bir şekilde batardım ve omzunun kıvrımında ısırık izleri bırakırdım. Kiminle evlendiğini unutup, yediğin kaba pislemeyeceğini bilemeyecek kadar genç bir çiftlik sahibiyle ilgili düşünceler beslemeye başlarsan diye kışını birkaç kez tokatlardım."

Burun delikleri alevlendi ve dudakları aralandı, alttaki dudak dilinin dışarı fırladığı yerden parlıyordu. İçimden ilkel bir heyecan geçti. Bu gerçekleşecekti ve belki, sadece belki, bu tehlikeli dürtüyü sistemimden atacaktım. O zaman bu sıkıntıyı arkamızda bırakıp iş ortakları olarak yolumuza devam edebilirdik.

"Egonun sağduyunun önüne geçtiği son seferde neler olduğunu hatırlayan tek kişi ben miyim?" diye cevap verdi, sesi kısıktı, törpü o kadar belirgindi ki taşaklarımda hissettim. Bunu beni çıldırtmak için bilerek mi yapıyor diye merak ettim.

"Sanırım ikimiz de o gece ne olduğunu biliyoruz. Kendini kandırmayı bırak."

Yıllar önce onu kalçalarımınla vestiyerin duvarına sıkıştırdığımda bana nasıl yumuşak ve istekli baktığı aklıma geldi. İtiraf etmekten utansa da utanmasa da, o gece benim onu istediğim kadar o da beni istemişti. Onu izliyordum, zamanımı bekliyordum ve dans pistinden çıkıp tuvalete gittiğinde hamlemi yaptım.

O zaman beni itmemişti, hayır dememişti ya da herhangi bir reddetme hareketi yapmamıştı çünkü o da bütün gece beni izlemişti. Onu nazıkçe öptüm, o beni öptü. Sonra ona Shelley diye seslendim ve dizleri yukarı kalktı,

Gelecekteki çocuklarımı zar zor özlüyordum. Basit bir gurur incinmesi vakasıydı. Kabul etmediği şey buydu.

"Bu seni şaşırtabilir Scott -kendinle ilgili düşüncelerinin ne kadar çarpık olduğunun farkındayım- ama Disneyland'den daha fazla gezintiye çıkan hiçbir erkekle seks yapmakla ilgilenmiyorum."

İstediği kadar numara yapsın, boğazının kenarındaki zonklayan nabız aksini söylüyordu. "Günüşığı..." Yüzümde bir gülümseme belirdi. "...bu size yolculuğun ne kadar eğlenceli olduğunu anlatmalı."

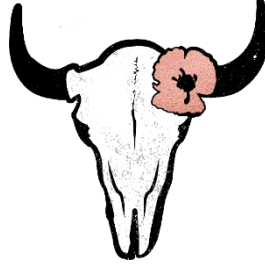
Eğilmeme, onu kendime çekmeme ve öpmeme saniyeler kalmıştı, ta ki o gezintileri, Disneyland'ı ve benim onun tipi olmadığımı unutana kadar. Ta ki beni bu evliliğe sürüklediği için ona kızgın olduğumu ve onu ciğerlerimdeki bir sonraki nefesten daha çok istediğimi unutana kadar.

Sonra çok fazla içtiğini hatırladım.

Kötü bir alıcı pişmanlığı vakasıyla uyanabilirdi ve önümüzdeki üç yıl boyunca küskün bir eşle yaşama riskini alacak kadar aptal ya da azgın değildim. Özellikle de yaşamak için tartışan biriyle.

Geri çekilerek koltuğumda doğruldum, dikkatim ön camdan ay ışığının aydınlattığı manzaraya döndü. "İçeri gir Sydney... Fikrimi değiştirmeden git."

ONBİRİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

ERTESİ SABAH, ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISIYLA UYANDIM.

Yirmi galon su ve kendimi küçük düşürmeye ne kadar yaklaştığıma dair belli belirsiz bir fikir. Üç Long Island Ice Tea beni yere sermişti. Arkasına yaslanıp içeri girmemi emrettiğinde eğilip onu öpmeme saniyeler kalmıştı. *Emretti*. Ne kadar aşağılayıcı. Altımdaki zemini çekip çıkarmış, sıcak sözleri ve uzun bakışlarıyla beni arzunun, isteğin ve ihtiyacın içine yüzüstü bırakmış, sonra da beni öylece bırakıp gitmişti. Yine yalnız. Yine yalnız!

Ford'un kapısını kapatır kapatmaz motor çalıştı ve bilinmeyen bir yere doğru yola çıktı. Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Nerede ya da kiminle uyuduğu umurumda olmamalıydı ama yine de umurumdaydı.

Ama bir zamanlar birinin dediği gibi, *eğer bu yanlışsa, haklı olmak istemedim*.

Gözümü açtığımda nefesimin kitlesel olduğunu gördüm. Havada asılı duran küçük beyaz puflar, fırının yine bozulduğunun kanıtıydı. Telefonumu ararken, her ikisi de şişme yataкта yanımda uyumaktan çekyatta benimle uyumaya terfi etmiş köpeklerden birinin altında buldum.

Ekranda 6:30 yazıyordu ve sessizliğe bakılırsa Scott şüphesiz çoktan gitmişti. Her sabah beni uyandırmadan evden çıkmayı nasıl başardığı bir muammaydı. Sonra şüphe çirkin kafasını kaldırdı ve kaşlarımın arasına vurdu. Belki de eve gelmemiştir.

Bir ürperti tüm vücudumu sarstı ve bana bacaklarımın ne kadar ağırlı olduğunu hatırlattı. Şimdi kaloriferin çalışmasının zamanı değildi. Scott'ın Noel tatilini soğuk bir kulübede tek başına geçirmek zorunda kalacağını düşünmek bana hiç de iyi gelmiyordu. O tam bir pislik olabilirdi ama ben geçmişte bir başkası acı çekerken boş duramayacak kadar çok acı çekmiştim. Laurel'le bu konuyu konuşmak için aklıma bir not aldım. Neyse ki Drake bana numarasını vermişti, ben de bir mesaj attım.

Fırın yine bozuldu. Lütfen yardım edin. Donuyorum. Donmuş emoji suratı.

On beş dakika sonra, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kapı çaldı. Aceleyle siyah taytımı giydim, sütyen giymeden kalın beyaz bir kazak giydim, omuzlarıma birkaç battaniye örttüm ve kapıya yöneldim. Drake verandada, sabahın keskin ışığında, bir gece önce barın karamsar loşluğunda ne kadar güzel ve seksi görünüyorsa o kadar güzel ve seksi duruyordu. Daha da iyisi, elinde büyük bir İngiliz anahtarı tutuyordu. Hazırlıklı gelmişti.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim!" Onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki neredeyse çığlık atacaktım. "Ev yapımı balkabaklı keklerim ve taze demlenmiş kahvem var." Kekleri dün, o talihsiz ATV yolculuğundan önce pişirmiştım. Tezgâhın üzerindeki tepsiye hızlıca bir göz attığımda birkaç tanesinin çoktan kaybolduğunu gördüm. Eve biri gelmişti. Göğsüm ısındı.

Drake başıyla onayladı ve ödemeyi daha sonra alacağını işaret etti. Sonra geri çekilerek kulübeye bitişik barakada bulunan fırın ve su ısıtıcısını işaret etti.

"Drake," dedim, görüş alanından çıkmadan önce koluna dokunarak. Bana dönerek yumuşak bakışlarını ağızma dikti. "Scott'ı gördün mü?"

Gerçekçi olalım, Scott resmen kazanmıştı. Bu şekilde yaşamaya devam edemezdim. Beni alt etmesinden nefret ediyordum ama rahatım gururumdan daha önemliydi. İşim kritikti ve bu koşullar altında performans gösteremezdim. Daha fazla değil. Kesinlikle üç yıl boyunca değil. Bugün ayrılıyordum ve döndüğümde yaşam düzenimin değişmesi gerektiği konusunda onu uyarmam gerekiyordu. Şehirde bir yer kiralamaya bile razıydım, o da benimle kalabilirdi.

Drake'in şaşkın ve sorgulayan bakışları çok sevimliydi. Ancak ben bunun ne anlama geldiğini araştıramayacak kadar üşümüş ve akşamdan kalmaydım. Drake kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı.

Onun evinde

Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp. Kafama bir boğa da düşebilirdi. Her zaman yaptığım gibi tepkimi kontrol etmek için elimden geleni yaparak nefesimi ölçmeye çalıştım. Kendimle de gurur duyuyordum çünkü Yellowstone gayzeri gibi patlamak üzereydim. Yine de boynumdan yukarı çıkıp yüzümü kaplayan sıcaklığı durduramadım.

Zihnim Scott'ın onca yıl önceki fotoğraflarına gitti. İçgüdülerim doğrudu. Bu kulübe onun tarzı değildi. Başından beri bana gaz veriyordu. Ya hasta olacaktım ya da cinayet işleyecektim. Henüz hangisi olduğundan emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

"Doğru," dedim nefes nefese. Düşüncelerim bir döngü halindeyken kelimeyi çıkarmak zordu. Bu döngü halkın tüketimi için uygun değildi.

"Oraya tekrar nasıl gidebilirim?" diye sordum. Yazdı.

Tepenin üzerindeki toprak yolu takip edin, kavaklardan sağına dönün ve yukarı çıkmaya devam edin. Kaçıramazsınız.

Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Teşekkür ederim."

Drake çenesini eğdi ve kulübenin yan tarafına doğru yürüdü. Gözden kaybolduğu anda gülümsemem kayboldu ve hemen harekete geçtim. Omuzlarıma doladığım battaniyeler uçtu ve mor Hunter botlarımı giydim. Sonra Romeo ve Juliet peşimden gelirken doğrudan kulübeye doğru yürüdüm. Dün orada bir dağ bisikleti görmüştüm.

Bisiklete binerek sadık kürk arkadaşlarıma baktım. "Hadi gidip bir şeyleri mahvedelim."

Yirmi dakika sonra.

Evi muhteşemdi. Kabaca tahminim on bin metre kare civarındaydı. Doğal taş, cam ve yüksek cilalı ahşap. Büyüleyici manzaranın içinde büyüyen canlı bir şey gibi görünüyordu. Yine de tam olarak takdir edemiyordum. En azından henüz. Çok, çok, *çok* sonra anlayacaktım. Ancak şu anda ciğerlerim yanmış gibi hissediyordum, kalçalarım ve baldırlarım yanıyordu ve hâlâ pasta yapmam gereken bir adam vardı.

Oflayıp puflayarak, devasa bir ahşap ve taş çıkıntıyla örtülü ön kapıya kadar pedal çevirdim ve bisikleti garaj yoluna bıraktım. Ciddi bir acı içinde tökezledim, ciğerlerim dörtlülerimden daha çok yanıyordu. Orta büyüklükte bir taş alıp avucumda tırttım ve ciddi bir hasar verebilecek kadar büyük olduğuna karar verdim. Sonra da tüm gücümle devasa tavandan tabana pencerelerinden birine doğru fırlattım ve içi boş bir memnuniyetle çığlık attım. Tam ortasına çarptı, güm diye bir ses çıkardı ve bir çizik bile bırakmadan yere düştü. Bu da tabii ki tekrar çığlık atma isteği uyandırdı.

Adrenalin ve adalet açlığı bacaklarımı harekete geçirdi. Merdivenlerden ön kapıya doğru sürünerek çıktım, başparmağımı kapı ziline bastırdım ve diğer taraftan bir kadın sesi duyulana kadar bırakmadım.

"Geliyorum, lanet olsun!"

Eğer bu bir palyaço olsaydı, onu kesinlikle öldürecektim.

Ön kapı açıldığında karşımızda bir manken özentisi değil ama yine de çok uzun boylu bir kadın vardı. Ancak bu kadın yelpazenin Rubenesque ucundaydı. Kısa kızıl saçları, geniş omuzları ve deniz salyangozu mavisinin ilginç bir tonu olan gözleriyle orta yaşlı bir kadındı. Köpekler milyonlarca kez yapmış gibi yanımdan geçip eve girdiler ve kan basıncım aya kadar yükseldi.

Cezayir menekşesi mavisini, yatak başım, aşırı yorgunluktan kızarmış yüzüm, vahşi gözlü ifadem gibi karmakarışık görünümümü inceledi ve parlak pembe dudakları kıvrıldı.

"Kimsin sen?" Tersledim çünkü-- görgü kuralları mı? Evet, onları kulübede bırakmıştım.

"Sen de kimsin tatlım?" diye karşılık verdi uzun boylu kadın. Yine de eğlenerek gülümsedi ve benden kesinlikle daha tatlı bir ton kullandı. Yine de, bir erkek çocuğunun soğuk duşlarına ve ruh hali değişimlerine maruz kalmamıştı.

"Ben Scott'ın karısıyım." Kadının etrafına bakmaya çalıştım ama nafile. Uzun Kızıl yoluma çıkmaya devam ediyordu. "Nerede bu iki zamanlı orospu çocuğu?"

"Ahhh, evet, yeni eş." Red mükemmel manikürlü elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Jan, Scott'ın ev müdürüyüm."

Scott'ın trans bir kadını işe alarak kazandığı puanlar, bana çektiği onca saçmalık için kırdığım puanların yanında solda sıfır kalırdı.

Hızlı bir tokalaşmadan sonra yaklaştım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Onu şimdi görmem gerekiyor." Jan kapı aralığından kımıldamayınca, ben de kırmaya çalıştım. "Jan, değil mi? Scott bana *yalan söylediği* için üç haftadır sıcak suyu ve ısısı olmayan bir kulübede yaşıyorum. Beni kulübenin kendi evi olduğuna inandırdı, burası değil" -şu anda içinde bulunduğumuz malikâneyi işaret ettim- "burası."

Jan parlak mavi gözlerini kırıştırdı. "Ana süitte. Koridorun sonunda sağda. Çizmelerini çıkar. Halılara kan bulaştırmayın lütfen. Onlar Tibet halısı." Jan kenara çekildi.

Jan ve ben çok iyi anlaşıyorduk.

Çamurlu Hunter botlarımı tekmeleyerek yatak odasına doğru ilerledim ve kapıyı çalmadan içeri daldım. Pahalı tasarım mobilyalar dışında boştu. Sade koyu ahşap, gri ve bej tonlarındaki doğal malzemelerle yumuşatılmıştı. İthal Frette nevresimler ve Scandia kaz tüyü yorganla kaplı kocaman bir yatak.

Hakkında çok şey duyduğum meşhur Hästens yatağı da unutmayalım-- işte oradaydı, benimle dalga geçiyordu. Tüm o soğuk geceler, ısınmak için köpeklerin yanına sığınmak. Tüm o soğuk duşlar.

İronik bir şekilde, kafamda dönen çarklara çomak sokan şey akan düşün sesiydi. Odayı geçerek banyo kapısını sonuna kadar açtım... ve anında pişman oldum.

Isıtmalı taş zemine (Isıtmalı zemin!) sahip çok büyük bir banyonun diğer ucunda, Scott duşta durmuş şampuanlı başını yıkıyordu. Su, kas ve kemikten oluşan karmaşık bir goblenin üzerinden akıyordu. Üzerinde bir santim bile yağ yoktu. İtiraf etmekten utanıyorum ama dikkatim doğrudan yasak olana yöneldi. Penisi düzgün siyah saçlarının arasında kalın ve uzun bir şekilde duruyordu, ta ki benim ciddi incelemem altında sertleşmeye başlayana kadar.

"İyice baktın mı?" dedi sesinde fazlasıyla alaycı bir tonla.

Bakışlarım onun daralmış çivit rengi gözlerine ulaşana kadar tırmandı. Dudakları kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Eğer erkek olsaydım, dişlerini dökerdim!"

Suyu kapattı ve duştan çıktı. Hiç düşünmeden ona doğru koştum, yüzüne kapandım. Oops, kötü fikir. Geri çekilmek zorunda kaldım ya da ıslak göğsüne yapışmayı göze aldım. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım bu o kadar da kötü bir fikir olmazdı.

Bir adım öne çıkarak, aramızda birkaç santim mesafe olan kancada asılı havluya uzanırken kişisel alanımı işgal etti. Kirpikleri suyla boncuk boncuk, dudakları nemli, bakışları... bela dolu.

"Eğer erkek olsaydın, eşcinsel olurum." Sırıttı, gözleri şehvetle parlayarak kızarmış yüzümü ve kablolu kazağıma batan göğüs uçlarımı inceledi. Kollarım otomatik olarak çaprazlaştı.

"Eğer eşcinsel olsaydın, senden gerçekten hoşlanabilirdim!"

"Eğer eşcinsel olsaydım, bunu yapmaya kalkışmazdım--" Havluyu bırakarak yüzümü tuttu, nazikçe ama sıkıca ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Benden hoşlanıyormuş gibi öptü beni. Öpmesi gereken benmişim gibi öptü.

Orada durup ona izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum, öfkem ah, şey, bir dizi farklı duygu tarafından nötralize edilmişti - hiçbirleriyle gurur duymuyordum.

Suyla ıslanmıştı, vücudunu benimkine bastırdı, kalçaları beni tezgahın kenarına sabitledi ve ona karşı eridim, dudaklarımı ayırmasına ve dilini ağzıma sokmasına izin verdim çünkü onunla ilgili her şey o kadar iyi hissettirdi ki sevinç gözyaşları dökmek istedim. Hatırladığım kadar iyiydi. Aslında daha da iyiydi. Direnmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Kendimi daha fazla tutamayarak ellerim yavaşça kalktı ve inecek bir yer aradı. Köprücük kemiğinin sıcak ve nemli teninden güçlü omuzlarının kıvrımlarına doğru kaydılar ve sonunda pazularının üzerinde durdular. Aramızda sıkışmış olan ereksiyonu, şimdi tam gaz, uyluğumun iç kısmına doğru itti. Bir eli kazağımın eteğinin altına daldı. Geniş parmak uçları sert meme uçlarımın üzerinde gezindi ve ben daha fazlası için yalvarırcasına parmak uçlarımın üzerine çıktım.

Eğer biraz sola hareket edersem--

"İstedğin bu mu?"

Kalçalarını benimkilere doğru salladı ve o neredeyse tüm vücudum titremeye başladı. Beynimin uzak bir köşesinde bunu biliyordum.

olmamalıydı. Bu bir delilikti ve onu parçalara ayırıp vücut parçalarını sebze bahçesine saklamak için daha çok uğraşmalıydım. Dudakları bu kadar yumuşakken, elleri göğüslerimi bu kadar şefkatle okşarken ve kalın, sert boyu bacaklarımın arasına doğru açıyla bastırırken kendimi bunu yapmaya zorlayamıyordum. Onun içimde olmasından başka bir şey düşünemiyordum.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, açlıktan ölmek üzere olan bir adama en sevdiği yemeği vermişim gibi iç geçirdi. "Bunu yapmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin..." Popomun yanaklarından tutup beni kaldırdı ve öpücüğünün şiddetli hazzını bir an bile bozmadan mermer tezgâhın üzerine yerleştirdi. Kendimi tamamen kaptırdığımı ve onu durduracak durumda olmadığımı hissettiğinde eldivenleri çıkardı.

Tam tatlı yerime bastırdı -ne demek istediğini yanlış anlamış olma ihtimalime karşı- ve en başta neden geldiğimi tamamen unuttum, bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olmasının tüm nedenlerinden bahsetmiyorum bile.

"Bunu en başından beri yapmalıydık. O yatak sırtımı mahvediyordu..." diye kulağıma inledi. Bu da soğuk bir duşa eşdeğerti. Yani...wtf?

Gerçeklik, içinde yüzdüğümüz şehvet balonunu patlatmak için geri geldi. Sertleşerek göğsünü ittim ve tezgahı atlardım.

"Sydney--" dedi yüzündeki arzuyu silkeleyerek. Bakışları tetikte ve tereddütsüzdü. Bir adım öne çıktı ve ben otomatik olarak iki adım daha geri çekildim.

Zor nefes alarak birbirimize baktık. "Olgunlaşmamış ve bencil olduğumu biliyordum ama bu kadar... bu *kadar* karanlık biri olduğumu *hiç* ama *hiç* düşünmemiştim."

Omuzları düştü ve kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Özür dilemeye en fazla bu kadar yaklaşabilmişim, bir dereceye kadar pişmanlık duyduğunu gösteriyordu ama beni yatıştırmaya yetecek kadar değil. Yine de yanılıyor olabilirdim. Beni zaten birçok kez kandırmıştı ve ona bir fırsat daha vermeyecektim.

"Syd, bekle--"

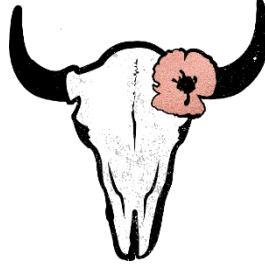
"Geri çekilmen için sana her türlü şansı verdim..." Başımı tiksintiyle salladım. "Kimsin sen Scott?"

Her şeyi geri çekmesini izledim - arzuyu, pişmanlığı. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı, yüz hatları nötr hale geldi. "Evlenmek için şantaj yaptığın adam."

Banyodan çıktım, vadiye bakan evden çıkarken Jan'a veda ettim ve iki saat sonra Blackstone jeti havalandığında bir daha arkama bakmadım.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM



SCOTT

"BİR HAMBURGERE NE DERSİN?" LAUREL MASASININ ARKASINDAN BAĞIRDI.

Onu zar zor duydum. Ofisimdeki masaüstü bilgisayar ekranına körlemesine bakmakla ve karımı düşünmekle çok meşguldüm. En azından onun hâlâ karım olduğunu umuyordum. Boşanma evraklarını dolduruyor olabilirdi. Bakışlarım masamın üzerinde duran iPhone'a kaydı. Ona bir özür borçluydum. Elime aldım ve bıraktım. Son zamanlarda bunu çok yapıyordum.

"Scott! Burger?"

On gündür uyumamıştım. On gün bana lanet olası bir sonsuzluk gibi gelmişti. Pişmanlık taşımak için ağır bir yükü. Neredeyse altında boğuluyordum. Üstelik evim çok sessizdi, taze pişmiş kek gibi kokmuyordu ve uzun bir günün sonunda evde beni bekleyen kimse yoktu. Jan bile bana soğuk davranıyordu. Sonuncusu hiç mantıklı gelmedi ve en kısa zamanda bunun nedenini öğrenmek için aklıma bir not aldım.

Noel ve Yeni Yıl ondan tek bir kelime bile almadan gelip geçmişti. Bir mesaj bile gelmedi. Noel'i nerede ya da kiminle geçirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu beni rahatsız ediyor, sürekli vicdanımı sızlatıyordu; Jimbo'nun Blackstone uçağının güvenli bir şekilde havalandığını söylemek için aradığı anda başlayan huzursuzluğa eşlik eden bir duyguydu bu.

Onu baltalamak çok saçma bir şeydi. Biraz mesafe koyduğumda, bunun ne olduğunu görebiliyordum: önemsiz ve çocukça. Çünkü hayatım kötü yönde değişmiş miydi? Hayır, değişmemişti. Egom darbe almıştı ve kalıcı bir hasara uğramadan çok fazla dayanabilirdi. Ve o haklıydı. Bana seçenek sunulmamış gibi değildi. Babamı geri çevirebilirdim, araziye satmasına izin verebilirdim. Ama yapmadım. Bunun yerine, hıncımı bunu hak etmeyen tek kişiden çıkardım.

"Scott! Sağır mısın? Öğle yemeğinde ne istersin?"

Banyoda olanlar için özür dilemeye hiç niyetim yoktu. Kesinlikle hayır. O ana kendini kaptıran tek kişi ben değildim. Aramızda her ne yaşandıysa kesinlikle karşılıklıydı. Geriye dönüp baktığımda, bu bir sürpriz olmamalıydı. Yıllar önce Devyn'in düğününden beri en başından beri böyleydi. Şimdi daha da mantıklı geliyordu. Sürekli birbirlerine karşı mücadele eden iki sert insandık. Er ya da geç bir kıvılcıma neden olacaktık. Tek umudum alev almamaktı. İsteddiği kadar inkâr etsin, bu büyüklükte bir kimya sık sık ortaya çıkmıyordu ve keşfedilmeyi hak ediyordu. Keşke onu buna ikna edebilseydim.

Parmağım **mesajlar** simgesinin üzerinde gezindi.

"Yemin ederim, bilmesem ona özlem duyduğunu söyledim," diye araya girdi Laurel'in sesi. Bu benim başımı kaldırmama neden oldu. Ona her zamanki *aklını mı kaçırdın* bakışımı attım ve her zamanki gibi bu onu devam etmesi için cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Aman Tanrım, öyle mi?" Laurel'in kaşlarının arasında bir çukur oluştu. "Sanırım öylesin."

Ryan şapkasını sehpanın üzerine bırakıp kanepeye uzanırken, "Onun için yanıp tutuşuyor," dedi. İçeri girdiğini bile duymamıştım. Ben içimdeki sahiplenme duygusunu bastırmaya çalışırken o Sydney'in pişirdiği son kekleri ağzına tıktırdı. "Kahretsin, çok iyi pişiriyor," diye mırıldandı lanet olası çöreğimin ağzında.

On iki yaşındaki kızlar özlem duyardı. Ben *özlem* duymadım. "Özlem duyduğum tek şey biraz sessizlik ve kendi işine bakan çalışanlar." Yüzünü işaret ettim. "Ve bunlar benim içindi."

"Kim diyor?"

"Bana diyor."

Ryan sırtarak Laurel'ın yüzüne döndü. "Kesinlikle onun için yanıp tutuşuyor." "İkinizin benim için endişelenmekten başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?

aşk hayatı? Belki gerçek bir iş gibi?"

"Buna aşk hayatı demen çok ilginç," diye Laurel.

"Bunu ben de fark ettim," diye ekledi Ryan.

Olanlar yüzünden uykularımın kaçması, New York'a giden bir sonraki uçağa binmeyi düşünecek kadar kötü hissetmem yetmiyormuş gibi, bir de arkadaşlarımdan fırça yemek zorunda kaldım.

"Biri öğle yemeğini almaya mı gidiyor?"

Özlem duymuyordum. Yani... belki de... başka türlü ifade edemem ama karımı özlüyordum. Onun yüzünü görmeyi özledim. Ona dokunamasam da geceleri duvarın hemen ötesinde, orada olduğunu bilmeyi özledim. Bu, durumun özellikle sorunlu bir yönüydü. Kurtulmaya çalıştığım karımı özlemiştim. Tanrı'nın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı, ama işte oradaydı.

Cep telefonum çaldı. Yıldız Savaşları'nın ana teması çalışıyordu. Sydney'e davranış şeklimden dolayı kıcımların tekmeleneceğinden hiç şüphem yoktu ve bunu hak etmiştim.

"Hey, baba."

"İkinci zilde. Gururum okşandı. Kısa keseceğim. Gelecek hafta sonu emekliliğimi duyurmak ve düğününü kutlamak için bir parti veriyorum. Tüm yönetim kurulu orada olacak ve sen de orada olacaksın-- söylememe gerek yok, en iyi davranışlarınla. Halk Kütüphanesi'nde. Akşam sekizde. Geç kalmayın."

Normal şartlar altında tartışırdım, bu da her zaman isteksiz de olsa teslimiyetle sonuçlanırdı. Bu sefer zahmet etmedim. Sydney'i görmem gerekiyordu, onu görmek istiyordum ve Franklin bana mükemmel bir fırsat sunmuştu.

Kapak. Gerçi bunu ona asla itiraf etmezdim. Yaşlı adamı seviyor olmam, aramızda sürekli bir üstünlük mücadelesi olmadığı anlamına gelmiyordu. Beni bu anlaşılmaya zorladığı için ona hâlâ kızgındım ve yenilgiyi kabul etmeye hazır değildim. En azından henüz.

"Orada olacağım."

Yıllar sonra ilk kez bu kelimeler dudaklarımda iyi hissettirdi.



SYDNEY

"BLT mi hindi mi?"

Bryant Park'taki banktan başımı kaldırdığımda Frank'in uzun lacivert kaşmir paltosunun içinde her zamanki gibi zarif bir şekilde başımda dikildiğini gördüm. Hava pek sıcak olmasa da dışarı çıkmam, biraz temiz hava almam gerekiyordu. Wyoming beni şımartmıştı ve bütün gün içeride kapalı kalmak neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. New York'a döneli iki hafta olmuştu ve yetiştirmem gereken onca iş ve tatil arasında tek bir özel sohbetimiz bile olmamıştı. Ve buna çok ihtiyacımız vardı.

Yağlı kâğıda sarılmış iki sandviç uzattı.

"Hindili sandviç," diye gülümseyerek cevap verdim. Frank yanıma oturarak uzun bacak bacak üstüne attı ve sandviçi bana uzattı.

"Tanrıya şükür--" Kendininkini açtı ve inleyerek ısırdı. "BLT dersin ne yapacağımı bilemedim."

"Bunu istediğini biliyordum." Yan gözle ona bakarken gülümsemem daha da büyüdü. "Ee... döndüğünden beri pek konuşmadın. Nasıl geçti?"

Bu konuşmanın dikkatle ele alınması gerekiyordu. İyi ya da kötü Scott bir Blackstone'du ve hep öyle kalacaktı ve Frank ailesini her şeyden çok seviyordu. Sıfırdan kurduğu şirketten bile daha çok. Scott ne düşünürse düşünsün.

Sakinleşmek için zamanım vardı. Yeniden toparlanmak için. Scott'ın eninde sonunda yola geleceğine, belki de bu *işi başarabileceğimize* inanmak aptalca bir hayaldi. Ama gerçekliğin de kanıtladığı gibi, insanlar değişmiyor.

Örnek olarak, bir Noel'i daha Çin yemeği yiyerek ve *It's A Wonderful Life* izleyerek geçirdim. Yeni yılı pizza yiyerek ve *Wedding Crashers*'ı izleyerek geçirdim. Son on yıldır üst üste yaptığım gibi. İnsanlar değişmedi. Yine de bir kız hayal kurabilirdi.

"Harika değil." İçimi çektim. "Benimle dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor. Hem de ben ona vazgeçme fırsatı verdikten sonra." Utandım, yüzüm buruştu. "Beni beş yüz metrekairelik köhne bir kulübenin evi olduğuna inandırdı."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Ve sen buna kandın mı?"

"Umm, evet." Sandviçini yerken Frank'in omuzları neşeyle sarsıldı. "Daha yeni üç hafta boyunca sıcak su ve ısıtıcı olmadan yaşadım Frank. Hiç komik değil." Yine de yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluşuyordu. "O bir pislik."

"Onunla evlenirken bunu biliyordun."

"Değişmesini umuyordum... bazı anlarda dürüst davranıyor," diye homurdandım. "Scott'ın imza atabildiğini biliyor muydun?"

Frank beni incelemek için döndü. "Oğlum işaret dilini biliyor mu?" Başımı salladım. "Çalışanlarından biri sağır ve işaret diliyle konuşuyor."

Scott'ın beni şaşırttığı anlar oldu - olumlu anlamda. Belki de bu yüzden umudumu bu kadar uzun süre canlı tutabildim. Onun için çalışan herkese davranış şekli. Koruduğu topraklara olan sevgisi. Köpekleri. Sonra o totem direğinin en altında olduğumu hatırladım.

"Çiftlik nasıl?" Son sandviç parçasını da ağzına tıktıktan sonra kâğıdı topladı ve bankın birkaç adım ötesindeki çöp kutusuna attı. Havadan başka bir şey yoktu.

"İyi atış."

"Jordan'la bir iki kez basketbol oynadık." Frank bana göz kırptı. İddiasından şüphe etmedim. Bunu kanıtlamak için ofisinde resimleri vardı.

"Sığır yetiştiriciliği hakkında fazla bilgim yok ama yardımcısı ve çiftlik müdürüyle konuştuklarımdan anladığım kadarıyla kâr marjı her yıl artıyor. İşini iyi yapıyor, sıkı çalışıyor."

Frank'in yüzü değişti. O hafif eğlence eriyip gitmiş, yerini hüzn almıştı. Birdenbire yorgun görünmeye başlamıştı.

"Çok seviyor Frank," dedim elimden geldiğince nazikçe. Bu haberden dolayı cesaretinin kırıldığı belliydi. Frank'in müsrif oğlunun geri dönmesini umduğuna dair şüphelerim doğrulanmıştı. "Ve bu ona yakışıyor. Aynı bile görünmüyor."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde önüne bakıyordu.

"Ona hasta olduğunu söylemedin," dedim, ellerim kucagımda, kıpırdamadan. "Ondan sakladığım için kendimi doğru hissetmiyorum. Yalan gibi geliyor... Sanki onu kandırıyormuşum gibi." Geçen her gün beni daha çok rahatsız ediyordu. Böyle bir bilgiyi saklamak doğru değildi. Ve içgüdülerim bana bunun eninde sonunda patlayacağını söylüyordu, büyük olasılıkla da yüzüme patlayacaktı.

Bu, Frank'i içinde bulunduğu durumdan çıkarmış gibi görünüyordu. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Ona söylediğimde her şey değişecek." "Zamana ihtiyacım var "ı anlamamıştım ama ölmek üzere olan bir adamın isteğini geri çevirecek değildim.

"Ona yakında söyleyeceğim. Bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver, Syd."

Bana ne kadar acı verse de başımı salladım. Ona asla ihanet edemezdim. "Söz veriyorum."



Scott'la nasıl başa çıkacağıma bile karar veremedim -ne yazık ki cinayet bir seçenek değildi- Frank'in partisi geldi çattı. Bu noktada, eğer götlük yapmaya devam etmek istiyorsa, kendi mezarını kazabileceğini ve Frank'in de onu gömebileceğini düşündüm. Onunla oyun oynayacak ne zamanım ne de isteğim vardı. Dahası, "tuvalet" hiç olmamış gibi davranmak için elimden geleni yapacaktım.

Central Park'ın karşısındaki binamdan dışarı adımımı attığımda keskin bir Ocak soğuğuyla karşılaştım. Keşke o gün için aldığım lal rengi Carolina Herrera tek kollu elbisenin üzerine kaşmir bir şaldan daha ağır bir şey giyseydim diye düşündüm. Büyükannem ve büyükbabam beni şimdi görebilseydi.

"Kadınlar ağırbaşlı olur Sydney. Annen gibi fahişeler kot pantolon ve transparan gömlek giyer." Büyükannem bu bilgeliği JC Penny'ye yaptığım bir alışveriş gezisinde vermişti. Tetikleyici, seçtiğim bir çift OshKosh B'gosh pembe kot pantolon ve gökkuşağı olan bir tişört olmuştu. Çünkü gökkuşaklarını seviyordum. O zamanlar on bir yaşındaydım.

Siyah bir Mercedes 500 kaldırımın kenarına park edilmişti, Scott ellerini smokin pantolonunun ceplerine sokmuş ve ayakkabılarının parlaklığını kontrol ediyormuş gibi yüzünü eğmiş bir şekilde ona yaslanmıştı. Yeni tıraş olmuş, saçları ayrılmış ve geriye taranmış haliyle, çiftlik sahibinden çok bir zamanlar olduğu playboy gibi görünüyordu. Birkaç adım ötede durduğumu fark edince aniden başını kaldırdı ve yüz ifadesi bana çok yaramaz bir şey yaparken yakalanmış bir okul çocuğunu hatırlattı. Yeni karısına gaz vermek gibi belki de? *Ahmak.*

İki haftadan biraz fazla bir süredir onu görmemiş ya da konuşmamıştım ve sanki sıfırdan başlıyormuşuz gibi hissediyordum. Ya da daha kötüsü. Aramızda büyük bir şüphe ve güvensizlik vardı. Arabadan uzaklaştı ve yaklaşmaya başladı ama yüzümdeki ifade onu durdurdu.

"Merhaba," dedi, gülümsemeye çalıştı ve tepkimi ya da tepkisizliğimi görünce vazgeçti.

"Merhaba."

Bu çok garipti. Kollarımdaki tüyleri ovuşturdum, soğuktan mı yoksa bana mı kaynaklandıklarından emin değildim. Mavi gözleri saçlarımdan elbisemin altından fırlayan koyu boyalı ayak parmaklarıma kadar serbestçe dolaşıyordu. Kendimi görülmüş, teşhir edilmiş hissettim. Sanki zırhımı yavaşça soyuyor, savunmamı aşmaya çalışıyordu. Sanki bunun bir daha olmasına izin verecekmişim gibi.

"Görünüyorsun..." Bir nefes nefese kaldı, yüzünde neredeyse yenilgiye uğramış bir ifade vardı.

Gerçek bir tane. "Çok güzel."

Sonra kocamın bir dolandırıcı olduğunu hatırladım. "Şu işi bitirelim de evine dön."

Arka kapıyı açan Scott içeri girmeme yardım etti ve beni takip etti.

"Hâlâ kızgınsın." Asık suratla önüme bakarken, istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydım ki yıkıcı derecede yakışıklıydı. Bu yüzden kendimi kilitledim, gözlerimi ileriye diktim ve kesinlikle gerekmedikçe ona bakmamaya çalıştım çünkü bu ahmak ve onun ölümcül duygusallığı bir kadına kendini korumayı unutturuyordu. Ve şimdi onu öpmenin, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, iki kat daha fazla tehlikede olduğumu bilecek kadar akıllıydım.

"Hayır... artık değil." Omuz silktim, hiç de umursamaz hissetmesem de her şeyden bıkmış gibiydim. Hissettiğim şey yığınla hayal kırıklığıydı. Yine de diğer her şeyi atlattığım gibi bunu da atlatacaktım. "Rahatsız edilmeye alışık değilsin. Anlıyorum. Değişmeni ummak çok fazla şey istemektir--"

"Ben değiştim... bak, Syd--"

Neredeyse homurdanacaktım. Tanrı yardımcım olsun, çok yaklaştım. Üstelik sesi gerçekten kırıgı geliyordu ki bu beni daha da sinirlendirdi. "Sakal bırakmak ve birkaç kilo vermek karakter gelişimi sayılmaz Scott," diye kestim sözünü ağzından daha fazla BS dökülmeden. "Ama her neyse. Sorun değil. Sen bilirsin."

Araba New York Halk Kütüphanesi'ne yanaştı, *Sabır* ve *Metanet* (şu anda bende eksik olan bir şey), iki aslan heykeli onu izliyordu. Bizimkinin arkasında uzun bir limuzin ve şehir arabası dizisi sıralanmıştı. Şoförün gelmesini beklemeden önce Scott atladı ve bana elini uzattı. Sonra kolunu boynuma doladı ve beni tamamen giyinikken iki insanın olabileceği kadar yakınımı soktu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dirseğimle kaburgalarına çalıştım ama yılan ustalıklı kolumu kavradı ve aramıza sıkıştırdı.

"Aşık bir adam gibi davranıyorsun,
Günüşiği." "Evcil hayvan isimlerini
kadınlarına sakla."

Ağzı kulağıma yaklaştı, dudaklarının fırçası nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Benim *kadınım* yok. Tek bir kadınım var, o da kızgın küçük karım. Ve bu sadece senin için. Şimdi uslu bir kız ol. Yapmamız gereken bir gösteri var."



SCOTT

Karım benden nefret ediyordu. Bu çok kötü bir şeydi çünkü ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Bir sütuna yaslanıp ailemin arkadaşlarının ve iş tanıdıklarımın eleştirel saklanarak viskimi yudumladım.

Odanın diğer ucunda Sydney, Devyn ve bu lanet olası köpek ve midilli gösterisi için Kaliforniya'dan gelen kayınbiraderim John ile konuşuyordu. İçkiler birinci sınıftı, yemekler beş yıldızlıydı ve çiçek aranjmanları gösterişliydi - mevcut her çatlak ve yarıktan dökülen nadir mevsim dışı çiçekler. Bu partinin her yerinde babamın parmak izleri vardı.

Adamdan bahsetmişken, etrafında toplanan bir grup ahababı ile birlikte ön taraftaki ana masada oturuyordu. Biraz yıpranmış görünüyordu, bu da beni endişelendiriyordu ama konuyu açmaya cesaret edemedim. Babam herhangi bir zayıflık belirtisinden nefret ederdi ve zaten yanlış bir şey olduğunu inkar ederdi.

Damon Hastings'in Sydney'e yaklaşıp onu kenara çekmesini izledim. Hastings'in ona bakışı hoşuma gitmemişti. Sanki Sydney bir ahabaptı ve suda kan kokusu alıyordu. Eğer Sydney'e kılını bile kıpırdatırsa, o orospu çocuğuyla yakınlaşacak ve ona başka sularda avlanması gerektiğini söyleyecektim.

"Saklanıyor musun?" diye seslendi arkamdan bir ses, hayalarımın vücuduma geri dönmesini sağlayacak sihirli bir güce sahipti. Başarmıştım.

bütün gece geçmişimle ilgili tatsızlıklardan kaçındım. Ne yazık ki, sonunda beni yakalamıştı.

Meghan onu en son sekiz yıl önce gördüğümdeki haliyle neredeyse tamamen aynı görünüyordu. Uzun kestane rengi saçları yana doğru savrulmuş ve omzuna dökülmüştü. Koyu renk gözleri dumanlıydı. Gözbebekleri nikel kadar büyüktü. Evet, tamamen aynıydı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşin ve kocam işletme okuluna birlikte gittiler. Onlar arkadaş." Şampanyasını yudumladı.

"Gelecekteki Blackstone etkinliklerine davet edilmediğini düşün." "Sekiz yıl oldu ve sen hala bir pisliksin."

Yüzümü ona döndüm çünkü ona söyleyeceklerimi kimsenin duymasını istemiyordum. "Ne istiyorsun Meghan?"

"Beni suçlamayı bırakmanı istiyorum."

"Neden seni suçlamayayım ki? Yaptığın şey--" Sesimin yükseldiğini fark ettiğimde kelimelerim uçup gitti. Başımı sallayarak arkamı döndüm ve içinizdeki onu sözlü olarak hırpalama isteğini bastırdım. Sydney'i utandıracak bir olay çıkarmak için kışkırtılmayacaktım.

Bunca yıldan sonra, öfke ve kızgınlık hala oradaydı. Bu şehir bana bunu yaptı: onları ortaya çıkardı, eski yaraları açtı ve yeniden taze hissettirdi. Manhattan'dan nefret ederdim. Bana dağılma kokusu veriyor, tutmadığım tüm sözleri ve yaptığım kötü seçimleri hatırlatıyordu. Geçmişimi, olduğum adamı, olduğumu unutmak istediğim adamı.

Sydney kalabalık odanın ortasında durmuş soğuk bir ifadeyle bizi izliyordu, Hastings hâlâ yanındaydı. Bu gece onu yalnız bırakmışım ve belki de bırakmamalıydım. Ona hâlâ bir özür borçluydum. Arabada beni terslemişti ve ben de zorlamamıştım, partiden hemen önce onu üzme istememiştim ama yine de yapılması gerekiyordu.

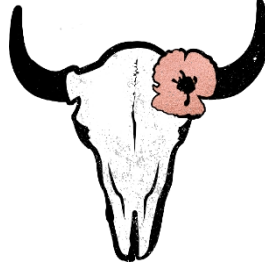
"Senin ne kadar bencil bir pislik olduğunu anlaması ne kadar sürer? Evlenmenin değiştiğine inanmalarını sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Sırıttı. "Pek mümkün değil, Őeytan. Muhtemelen hiçbir zaman."

Onun uzaklaşmasını, kendisiyle evlenmiş olan zavallı orospu çocuğuna dönmesini izlerken boğazımdan aşağıya bir damla kan yükseldi. Mermer sütunu iterek odanın diğer tarafına yöneldim. Sydney asistanının ve boynundaki dövmeleri podyumdan fırlamış gibi görünen kraliyet mavisi takım elbisesinin altında zar zor gizlenen uzun boylu Asyalı bir adamın yanında duruyordu. Gözlerimiz buluştu ve bana sırtını dönerek belden yukarısı çıplak olan bedenini bolca sergiledi. Neredeyse bir grup insanın arasına dalıyordum. Bu yüzüme bir glmsemi getirdi. Her ne kadar karşı çıksa da, buz prensesi bana karşı bir şeyler hissediyordu. İyi oldu. Çünkü benim de ona karşı bir şeylerim vardı.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



SYDNEY

AĞIR BİR KOL OMUZLARIMA DOLANDI. SCOTT BENİ KENDİNE ÇEKTİ.

Ben onu iterken, aramıza mesafe koymaya çalışıyordum. Sonunda pes etmek zorunda kaldım ya da olay çıkarma riskini göze aldım.

"Miller, değil mi?" Scott elini uzatarak, "Miller, değil mi?" dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Gerçekten mi?" Miller'ın sesi kuru, yüz ifadesi fazlasıyla şüpheliydi. Bu arada ben de gülümsemek için alt dudagımı çiğniyordum. Yapmak istediğim son şey Scott'ı her ne yapıyorsa onu yapmaya teşvik etmekte.

"Evet, gerçekten." Scott'ın uzattığı el Miller'ın duran Paul'e doğru kaydı. "Scott Blackstone, Sydney'nin kocası."

Miller'ın ela gözleri kocamı incelerken kısıldı. Yılın kocası rolünü bir an bile yutmamıştı ve Scott'ı çağırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ona *bunu aklından bile geçirme* der gibi bir bakış attım. Yönetim kurulunun her üyesi buradaydı ve bizi yakından izliyordu. Bu arada Paul gülümsedi, Scott'la eğleniyordu.

"Paul Smith, Miller'ın kocası." Paul onun elini sıktı.

"Karımı çalmamın bir sakıncası var mı?" Bu bir soru değildi. Scott (her zaman yaptığı gibi) canı ne isterse onu yapmaya niyetliydi ve hepimiz

. "gereken bir şey var." "Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Elbette var, Günişığı. Mesela... beş küçük Blackstone'umuzun isimlerinin ne olacağı gibi. Thanos'ta sınırı çiziyorum, o yüzden bir şey gelmesin."

Zorunlu göz devirme geliyor. Yine de bana yaptığı kötü muamelenin acısını hala çıkarıyor olmasaydım, muhtemelen komplocu bir gülümsemeyi gizliyor olurdum. "O zaman şanslısın çünkü küçük Blackstone'lar olmayacak--"

"Güzel. Evans-Blackstones. Siz feministler ve etiketleriniz." Gülümsedi, hamileliği tetikleyen gamzeli gülümsemelerinden biriydi ve üzülererek söylüyorum ki ben de diğerleri gibi yenik düştüm. Bacaklarımın arasında ve hemen hemen her yerde hissettim, bu da ona kaburgalarımın bir yumruk kazandırdı. Ondan çıkan homurtu da aynı derecede tatmin ediciydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Paul. İzninizle çocuklar," dedi Scott beni çekiştirmeye başlarken.

"Sadece onu sağ salim geri getirirsen," diye karşılık verdi Miller, tüm espri anlayışı kaybolmuştu.

Son alışverişin tüm eğlencesini kaçırmıştı. Scott'ın hemen ayıldığını, yüzünün her zamanki nötr haline döndüğünü gördüm. "Söz veriyorum," diye cevap verdi, sesini hiç duymadığım kadar ciddiye. Sonra beni uzaklaştırdı.

"Bayanlar ve baylar--" Frank'in sesi kalabalığın gürültüsü arasında yükseldi, Mermer duvarlarda yankılanan ses, arkasından gelen bir amplifikatörün tiz sesi. Anons bizi yolumuzda durdurdu.

Gıcır gıcır smokiniyle dans pistinin ortasında duran, bir elinde mikrofon tutan ve diğer kolunu Marjorie'nin ince omuzlarına dolayan Frank, tıpkı bir kodaman gibi hayattan daha büyük görünüyordu.

"Hayatım boyunca tanık olmayı hiç düşünmediğim bir şeyi kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim... yaklaşan emekliliğimi." Salondan kıkırdamalar. "Oh, ve bazılarınız oğlumun evli bir adam olduğunu duymuş olabilir." Grup bir davul sesi ile espriyi patlattı ve Frank gülümsedi

Genel olarak. "Dünyada en sevdiğim insanlardan biriyle evlendi." Bakışları ararken kalabalık dağıldı ve beni buldu. Gözlerimiz kilitlendi. İşte o zaman sessizce neyi ima ettiğini anladım... *söz vermiştin*. Şampanya kadehini kaldırdı ve başını salladı.

"Kadehlerinizi kaldırın, millet. Cristal için çok para ödedim, o yüzden boşa gitmesine izin vermeyelim..." Herkes itaatkâr bir şekilde buna uygun davrandı. "Scott ve Sydney'e."

"Scott ve Sydney'e," katılım gösteren üç yüz (aşağı yukarı) kişi de katıldı. Ben ve Scott dışındaki herkes.

"Midge ve benim evliliğimiz kadar mutlu bir evliliğiniz olsun."

Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum, vicdanım beni aşağı çekiyordu ve Frank'e titrek bir gülümseme verdim. Scott'ın yüzümün yan tarafını yakan ilgisini üzerimde hissedebiliyordum ve başımı kaldırdığımda onun da spekülâtif bir bakışla bana baktığını gördüm. Bu gezegende ağlayacak en son insan bendim ve şu anda neredeyse ağlamak üzereydim ki bu on yıllardır yapmadığım bir şeydi. Gittikçe daha az parçası olmak istediğim sahte bir evlilik için mi? Bir şeylerin ciddi anlamda ters gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Onun için bir anlam ifade etmiyordu ve bunu anlamak için çok çalıştığını görebiliyordum. Çözmesi an meselesiydi.

"Kırk beş harika yıl için teşekkür ederim, Midge," diye devam etti Frank. "Çok çabuk geçip gittiler, değil mi?" Marjorie'ye baktı ve onu dudaklarından kısaca öptü. Marjorie de kendi gözyaşlarını sildi.

"Öp!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Sahne ışıkları benim ve Scott'ın üzerine düştü. Üç yüz kişinin toplu bakışları arasında, kaçış olmadığını bilerek birbirimize baktık.

"Aile mücevherlerinden uzak dur," diye mırıldandı kulağıma yakın bir yerde, yeni tıraş olmuş yüzünü sinsî bir gülümsemeyle ayırarak gamzelerini gösterdi. "Beni sakat bırakırsan bir sürü küçük Blackstone'a sahip olamazsın."

"Küçük Blackstone'lar olmayacak--" Betonlaşmış bir gülümsemenin arkasından tısladım. İnsanlar beni izliyordu ve onlara bekledikleri gösteriyi sunmak zorundaydım. Başını yavaşça eğdi ve istesem onu durdurmam için bana zaman verdi ama yapmadım. Aramızdaki bu canavarca çekimle savaşmak çok yorucuydu. Ve denemekten bıkmıştım. Bu sefer öpücük, bir öpücüğün olması gereken her şeydi. Şehvetli, sahiplenici, kenarları bulanıklaşmaya başlayana ve anın içinde kaybolana kadar beni daha da derine çekiyordu. Aramızdaki bu şey mantıksızdı ve şüphesiz kötü bitmeye mahkûmdu ama yine de kimyanın bir mantığı yoktu. Ya bir patlama yaratır ya da sönerdi. Patlamalarla ilgili sorun, arkalarında yıkım bırakma eğiliminde olmalarıdır.

Islıklar ve bağırışlar büyüü bozdu ve bizi birbirimizden ayırdı. Elimi Scott'ın elinden nazikçe çekmeye çalıştım ama onun bırakmaya niyeti yoktu ve yönetim kurulunun çoğunluğu bizi izlerken yaygara koparamazdım.

"Hadi gidelim buradan," diye mırıldandı nefesinin altından. Kalabalığa patronluk taslayan bir jestle selam vererek beni merdivenlere doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir hesaplaşmaya."



SCOTT

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Wyoming'den ayrıldığı andan beri Sydney'nin ağzını arzuluyordum. Ağzını ve açıkçası diğer her şeyi. Onu tekrar öpmek, banyodaki o günden beri geliştirdiğim bu açlığı daha da körükledi. Bu berbat bir şeydi çünkü karşılık görmediğinden oldukça emindim.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar uzaklaşarak mırıldandım, "Bir tane daha. Ve bu sefer eğleniyormuş gibi davranmaya çalış," diye . Ateşle oynadığımı ve bıkip fiziksel bir karşılık vermesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Bunu fazlasıyla hak etmiştim.

Ama sonra onu yakaladım, çelik bir kavrayışla kontrol altında tuttuğu duyguları üzerindeki kontrolünü anlık olarak kaybetmişti. O koca beyninin içinde çok şey oluyordu. İsteksizlik, arzu, gurur. Aklınıza ne gelirse yüzünde yanıp sönmesini izledim. Sonra endişe de diğerlerine katıldı ve göğsüm daraldı, suçluluk duygusu gözlerimi kaçırmama neden oldu. Yine onunla oynadığımı düşünmüştü.

"Özel bir yere." Onu kütüphanenin mermer merdivenlerinden aşağıya indirdim ve gelip giden misafirlerin doğrudan görüş alanının dışında bir oyuk buldum, vücudunu kendiminkiyle korudum.

"Yeter, Scott. Yoruldum ve eve gitmek istiyorum."

Sesi sessizdi, bastırılmıştı. Neredeyse bana biraz tavır yapmasını dileyecektim, buz prensesi taklidi bile bu özrü kolaylaştırabilirdi. Doğrulurken ellerimi ceplerime soktum.

"Sana bir özür borçluyum... Wyoming'de olanlar için." Muhtemelen hayatım boyunca birinden özür dilediğim zamanlar bir elin parmaklarını geçmiyordu ve bu tahmin ettiğimden daha da zor oldu. Onun bu tepkisizliği beni devam etmeye zorladı. "Ama ne olacağını bilmen gerekirdi--"

"Affedersiniz?" diye atladı, yüzü şaşkınlıkla kaplanmıştı.

"Çok az tanıdığın bir adama evlenmesi için şantaj yaptın. Nasıl gideceğini düşünüyordun?"

Yüzü neredeyse belli belirsiz seğirdi. Aramayı bilmeseydiniz bunu fark edemezsiniz. Ama ben yakaladım. İfadelerindeki her küçük nüansı biliyordum artık.

"Özür dilemeye mi çalışıyorsun? Yaptığını *düşündüğün* şey bu mu?"

Tam bunu ona açıklayacaktım ki, en sevdiği nötr ifadesini kızgın ifadeyle değiştirdi. "Senin sorunun biliyor musun Scott?"

Sen her zaman elde etmiş zengin bir pisliksin. Para tüm hayatın boyunca sana bedava geçiş hakkı sağladı ve ilk kez bu sana pahalıya mal oldu."

Alay ettim, neredeyse bu ikiyüzlülüğe gülecektim. "Bana para hakkında ders mi veriyorsun? Siz -Bayan Gençler Birliği- bana ayrıcalıklar hakkında mı ders veriyorsunuz?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sarı kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmaya başlamıştı, bu kırıksıklığın onun bir kavgaya anlamına geldiğini öğrenmiştim.

"Seni yeterince tanıyorum."

Sonra aklıma geldi. Geç de olsa beni kimseyle tanıştırmadığı aklıma geldi. Arkamızdaki oda babamın insanlarıyla doluydu. Ailem, arkadaşlarım ve tanıdıklarım. Onun ailesi neredeydi? "Ailen nerede? Neden bu gece gelmediler?"

"Ben..." Bir an için başını çevirdi, ofladı ve ters ters bakarak geri döndü. "Neden umursuyorsun ki?"

"Bana meraklı diyebilirsin."

"Benim ailem yok, Meraklı."

Normal şartlar altında gülerdim. Bayan Blackstone'un keskin bir mizah anlayışı ve bunu bir silah olarak kullanma isteği vardı. Ama bunlar normal koşullar değildi. Ve daha da önemlisi, ortalığın karışacağına ve her şeyin benim üzerime kalacağına dair güçlü bir his vardı içimde.

"Ailen yok mu?" Onu doğru duymuş olamazdım. Bir ailesi olmalıydı, büyük beyaz bir aile. Muhtemelen Old Greenwich ya da Darien'de yaşıyorlardı ve hepsi kilit çeneyle konuşuyor ve Martha's Vineyard'da yelkenlileriyle tatil yapıyorlardı. Buz prensesi bir yetim mi? Hayır, mümkün değil. Bu iki şey birbirine uymuyordu.

Benden bıkmış gibi nefesini verdi. Bunu ilk kez duymuyordum ve eğer bahse giren bir adam olsaydım, ki öyleydim, bunun son olmayacağını da söylerdim.

"Peki ya arkadaşlar? Hiçbiriyle tanıştırılmadım."

"Evet, öyleydin," diye cevap verdi, bir kez daha bastırılmış ve tamamen hareketsiz duruyordu. Bu hiç hoşuma gitmemiştir. Daha da az hoşuma giden şey ise içimdeki batma hissiydi. Yolun bir yerinde yine çuvalladığının uğursuz bir göstergesiydi bu.

"Hayır, öyle olmadığına eminim. Asistanınız ve kocasıyla tanıştırıldım..." Bulmacanın parçaları bir araya geldikçe ve cevap göğüs kafesimi yumrukladıkça sesim soluklaştı. "O senin asistanın Sydney."

"O aynı zamanda benim arkadaşım. Engizisyonla işimiz bitti mi? Çünkü artık eve gitmek istiyorum. Bu arada özür için teşekkürler. Sonsuza dek saklayacağım."

Nutkum tutulmuştu. Bütün kelimelerimi benden çalmıştı. Ayrıca benden bir yalancı, bir aptal ve bir zorba yaratmayı da başarmıştı. Yalan söylemeyeceğim, bu kişisel bir düşüştü. Bu kadın için hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiydim. Şaşkın bir sessizlik içinde geri adım attım ve Sydney hiç vakit kaybetmeden aramıza mümkün olduğunca mesafe koydu. Başını dik tutarak ve çelik omurgasını tamamen dikleştirerek merdivenlerden inişini izledim.

On dakika sonra, şok içinde ve dengesiz bir şekilde aynı kütüphane merdivenlerinden aşağı indim. Kaldırıma çıkar çıkmaz sola döndüm ve şehir merkezine doğru ilerledim. Ufuk çizgisinde, ailede Ölüm Yıldızı olarak bilinen Blackstone Binası'nı görebiliyordum. Benim sevgi dolu büyük ailem. Tüm hatalarımıza rağmen birbirimize bağlıydık. Birbirimiz için oradaydık. Sydney'le birbirimize yabancı olduğumuz varsayımından yola çıkarsam, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmem gerekirdi. Sadece bildiğimi varsaydığım şeyleri biliyordum ve bu da bir mil öteden yanlış çıkıyordu.

Smokinimin yakasını kaldırdım, soğuk hava yüzümü tokatlarken omuzlarım yukarı kalktı. Huzursuzluk geri gelmişti ve bunu atmam gerekiyordu. Ama daha çok, karım hakkında ne yapacağımı bulmam gerekiyordu.



Beni kapısında görünce hemen "Burada ne arıyorsun?" dedi. Burada ne işim vardı? Tam olarak emin değildim. Sadece ayaklarımın beni bilinçli bir düşünce olmadan Sydney'in evine götürdüğünü biliyordum. Nerede olduğumun ya da ne yaptığımın farkına bile varmadan kapıcısının önünde dikiliyor ve saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen onu aramasını talep ediyordum. Beni yukarı çıkarması bir mucizeydi.

"Aslında evli olduğumuzu belirtmekle kendimi yükümlü hissediyorum."

Açılışlara bakılırsa, belki de en iyi açılışım değildi. Son özür dileme girişimimi becerememiştim ve bu seferinde gerçekten skor yapmam gerekiyordu ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bu başlangıç için uygun bir yol değildi.

Yırtık bir ifadeyle kalçasını kaldırıp beni inceledi. Kırmızı elbisesi gitmiş, yerine boynu kesik, solmuş bir Yale Law sweatshirt'ü ve minik gökkuşaklarıyla kaplı uzun bir pijama pantolonu gelmişti. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve makyaj yapmamıştı. Gökkuşağı pijamaları tek başına ereksiyonumu durdurmalıydı ama sonra eşofman üstü çıplak omzundan aşağı kayarak sütyeninin olmadığını ortaya çıkardı ve vücudum aksini söyledi.

"Evli insanlar genellikle birlikte yaşarlar," diye ekledim. Yine de yerinden kıpırdamadı. "İstersen benim evimde kalabiliriz."

Ayaklarını sürüyerek içeri girmeme izin vermek için kenara çekildi. Evi güzeldi. Dairesini kim dekore ettiyse iyi iş çıkarmıştı. Mobilya zevklerimiz aynıydı. Rahat büyük boy parçalar, doğal malzemeler, yumuşak nötr tonlar. Geniş bir oturma odası, açık bir mutfak ve Central Park'a bakan bir pencere duvarı vardı.

"Malezyalı kör çocuklar tarafından yapılmış palyaço resimleri yok mu?"

"Şilili yetimler, teşekkür ederim." Odayı geçerek televizyonu kapattı. "Görüyorum ki Guggenheim'ın hamisi olmak sana sanat hakkında hiçbir şey öğretmemiş."

"Bu Midge'in işi. Ben sanatımı yaşamayı tercih ederim. Tetonlar... ışık kirliliği olmayan bir gece gökyüzü... bir kadın bedeni." Kaşlarını çattı ve gülümsedi.

yüzüme yayıldı. "Güzel yer."

"Tek yatak odası. Ödeyebileceğim en iyi binadaki en küçük daireyi satın aldım."

Bu gece gittikçe daha görünüyordu. "Frank Blackstone'un İncil'inden ayet ve mi?"

"Evet."

Kumandayı sehpanın üzerine koyarak döndü. Kollarını kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmıştı. Pijamasında gökkuşağı olan kızgın bir kraliçe. Teknik olarak, benim kraliçem. Kahretsin, çok güzeldi. Alışılmadık. Eşsiz. Ona her baktığımda yüzünde yeni bir şey keşfediyordum ve baktıkça daha çok sevecek bir şey buluyordum.

"Özür dilerim," dedim ses tonumu bozmadan. Dizlerimi bekliyorsa, sonsuza kadar bekleyecekti. Ben diz . Ne geçmişte, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Tam olarak ne için üzgünsün? Birkaç yıllık özgürlüğünüzü mirasınızla takas ettiğiniz için mi?"

"Bunu hak ettim ama yanılıyorsunuz. Bunu mirasım için yapmadım. Aslında, bu yolu denediğinde ona mirası almasını söyledim. Bunu toprak için yaptım."

Kaşları şirin bir şekilde kırıştı. "Arazi tröstü mü? O Frank'in bebeği."

"Yine yanlış. O benim bebeğim. Ondan bunu ayarlamasını ben istedim. Hizaya girmezsem parçalayıp satmakla tehdit etti... ve bilirsiniz, babam boş tehditlerde bulunmaz."

Bana bakışından aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. Bir süre sonra kollarını kavuşturdu ve üzgün ifadesini suçlayıcı bir ifadeyle değiştirdi. "Ve?"

"Ve ne olursa olsun yaptığım aptalca bir şeydi... Özür dilerim - şantajı iyi yanıt vermem." Yüzü yine karardı. Bu iyiye işaret değildi. "Ve bunu yine berbat ediyorum. Sadece üzgün olduğumu ve yaptığımdan pişmanlık duyduğumu söyleyelim."

Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip mutfağa girdi, ben de onu takip ettim. "İçecek bir şey ister misin?"

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Elbette."

Eşikte, kapının çerçevesine yaslandım ve dolabın içinden birkaç bardak almak için uzanışını izledim, kazağı yukarı sıyrılırken çıplak karnı dikkatimi çekti. Sonra tezgâhın üzerinde duran, içi pişmiş kek ve benzeri şeylerle dolu üç tepsiyi fark ettim.

"Ryan senin keklerini özlüyor."

Bu kulağa fena halde müstehcen geldi. Niyetim bu değildi ama o bana bunu yaptı. Beni karıştırdı, içimi dışıma çıkardı... Beni tahrik etti ve istediğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu. Belki de babam haklıydı. Belki de bir şans verirsem evlilikten zevk alabilirdim.

Belinden eğilerek buzdolabının içindekileri incelerken ben de manzarayı seyretmekle vakit geçiriyordum. Daha aşağı eğildi ve içime farklı bir görüntü çarptı, ben onun kekini yerken bacaklarını ayırıp ayaklarını omuzlarıma koyarak tezgâhın üzerinde oturduğu bir görüntü.

Tanrım.

Doğrulurken yüzümü ovuşturdum. Aletimin sertleşmesi için iyi bir zaman değildi. Yine de cinsel görüntüler, sesler ve kokular dalga dalga gelmeye devam ediyordu. Ağzım sarı buklelerin yumuşak bir parçasında. Ciğerlerimi dolduran kadın kokusu. Kalçalarının iç tarafındaki yumuşak ten yanaklarımı okşuyordu. Boşaldığında sesinin nasıl çıktığını merak ettim. Gürültülü mü yoksa sessiz miydi? Acaba o--

"Bira mı şarap mı?"

Bu işi halletmem gerekiyordu. "Bira. Bira iyidir." "Bardak mı?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Yaklaştım ve bana bir şişe Sam Adams uzattı, şişe açacağını nerede bulacağımı söyledi. "Soldaki üçüncü çekmece" dedi.

Evi hakkında bunu bilmek hoşuma gitti. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Onunla savaşıyordum - ya da belki de kendimle savaşıyordum, artık kim bilebilirdi ki - o kadar uzun zamandır ki, sadece onunla gitmek iyi hissettirdi. Onun arkadaşlığının tadını çıkarmak. Doğal geldi.

Kendisi için bir tane açtı, kalçasını beyaz mermer tezgahın kenarına yasladı ve şişeyi dudaklarına götürürken bana baktı. "Biliyorsun..."

Aramızdaki cinsel gerilim had safhaya ulaştığında kendimi daha fazla tutamayarak başladım. Beni geri çevirme ihtimali vardı ama bu yine de ağzımı açmamı engellemedi. Ona sahip olmalıydım ve tek buydu. "Bu evlilik Birden fazla açıdan karşılıklı olarak faydalı."

Gözlerini kırıştırdı. "Sen gerçek misin? Yoksa bu da şakalarından biri mi? Sen ve baban birbirinize o kadar benziyorsunuz ki bazen ürkütücü oluyor."

Ona yaklaşırken göğsümde bir sıcaklık yayıldı. "Artık şaka yok. Scout'un onuru."

"Beni bağışla, Scott. Sen asla bir izci olmadın." Öfkелendi, çenesini sıktı, başparmağının ucunu şişenin kenarında gezdirirken şişeye baktı. Sesi yumuşadı. "Seni daha affetmedim bile" -bakışları yukarı kaydı- "bir pislik olduğun için."

Bu kadınla tartışmak nasıl oldu da hayatımın en önemli olayı haline geldi? "Peki... beni affediyor musun?"

Bana gönülsüzce ters ters baktı. "Belki... evet, sanırım. Donma yüzünden parmaklarımı kaybetmedim, bu da bir şeydir--her neyse, zaten yeterince faydası var." Birasından bir yudum aldı. Onu bira içen biri olarak görmemiştim. Yine de onun hakkında hiçbir şeyi doğru anlamamıştım.

"Biz evliyiz. Başka biriyle görüşmüyorsun, ben de öyle... Üç yıl uzun bir süre Syd." Yaklaşıp kişisel alanına girdiğimde, elimi tezgâhın üzerine koyduğumda ve çok da tesadüfi olmayan bir şekilde parmaklarımı onunkilere sürttüğümde yüzümü inceledi. "Bana bunu hissetmediğini söyleme. Hissettiğini biliyorsun."

Seni istiyorum. Sanırım bunu açıkça belirttim... ve senin de beni istediğine dair içimde bir his var."

Söylediklerime itiraz etmedi, sadece yüzünde o sert, inatçı ifade vardı ki o kadar sevimliydi ki neredeyse eğilip kaşlarının arasındaki küçük v harfi kaybolana kadar onu öpecektim.

"Sende biraz cesaret var--" "Ben onları altın olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Gözlerini devirdi, bu da tabii ki başka bir sırtışa neden oldu.

"Peki ya seks partileri?"

Daha fazla pişmanlık duymadan gülümsemeye direndim. Bu sadece onu kızdıracak ve baştan çıkarma planlarımı mahvedecekti. "Küçük bir uydurma."

"Unuttuysanız söyleyeyim, bu bir mantık evliliği ve bu mantık da işle ilgili."

"Sana haberlerim var, Günışığı. Dünya *işle ilgili* görücü usulü evliliklerle doldu."

Başını salladı ve mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürürken kendi kendine mırıldandı. Onu takip ettim ve aniden döndüğünde neredeyse bana çarpıyordu. Ona dokunmak istiyordum, adını ya da benim adımları hatırlayamayana kadar onu öpmek istiyordum ama yavaş gitmem gerekiyordu. Bir kere ısırılan iki kere utanır. İnatçı bakışları yukarı tırmanır tırmanmaz, bu işin benim istediğim gibi gitmeyeceğini anladım.

"Bu konuda rahat olamam Scott. Bu..." Hayal kırıklığına uğramış bir halde sertçe nefes verdi. "Bir gece seninle yatağa girip ertesi gece seni başka biriyle göremem. Bunu yapamam. Git cinsel hayal kırıklığını başka yerde yaşa. Eminim kendilerine spor aleti gibi davranmana izin verecek kadınların isimleri ve numaralarıyla dolu sanal bir bulutun vardır."

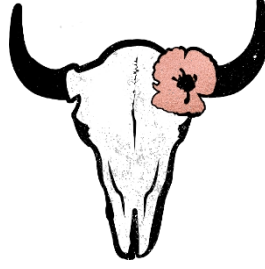
Mesele de buydu zaten, değil mi? "Başka bir yerde egzersiz yapmak" istemiyordum. Bu hayal kırıklıklarını onun üzerinde denemek, ikna edilmesi zor bir eşle çalışmak istiyordum.

Odadan çıktı ama bir süre sonra elinde bir kucak dolusu yastık ve bana fırlattığı bir battaniyeyle geri döndü. "Banyo sol tarafta. İyi geceler."

Bu, misafirim olduğunda ona söylediğimden daha fazlaydı. Yatak odasının kapısı çarparak kapandı. Gece resmen boka sarmıştı.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



SYDNEY

"İNMEK ÜZEREYİZ BAYAN BLACKSTONE."

Uçuş görevlisinin sesi beni çok derin düşüncelerden çekip çıkardı ve bunu yapan kadının evlilik soyadımı kullanmasıydı. Birinin bana daha yeni tanımaya başladığım bir adamın karısı olarak hitap ettiğini duymak hâlâ sarsıcıydı.

Kocalardan bahsetmişken, Scott'la dört haftadan fazla bir süredir konuşmamıştım. İşteki karışıklıklar beni Manhattan'da tutuyordu. Bekleyen bir dava nedeniyle, ki bu bizim işimizde olağan bir durumdu, Şubat ayının ortasına kadar ayrılamadım. Dürüst olmak gerekirse biraz rahatlamıştım çünkü bu düzende nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey aramızdaki çekimin kaybolmadığıydı. Mesafe ve zaman kesinlikle onun tüm dikkatimi üzerine çekmesine engel olmamıştı.

Eğer izin verseydiniz çok daha fazlasını talep edebilirdi.

Sandalyemde kıpırdandım. O ses her geçen gün daha da yükseliyordu. Boşuna değil, adam yürümeyi öğrendiğinden beri kadınların bacak aralarını ıslatıyordu. Diğerleri gibi benim de yenik düşmem kaçınılmazdı. Bununla savaşmak bile istemedim. O haklıydı. İkimiz de yakın zamanda çıkmayacaktık. Bir daha ne zaman seks yapacaktım?

Yani başka biriyle. İş yoğunluğum ve kocam arasında zor olurdu.

Dairede uyuduğu gece, seks teklifini geri çevirdiğim için kendimle gurur duyarak yatağa girmiştım. Kendimi tebrik etmem sadece bir nanosaniye sürdü. Sonra Scott'a aslında başka kadınlarla yatmasını söylediğim kafama dank etmeye başladı. Bunun ardından panik başladı ve gecenin geri kalanını tavana bakarak, battaniyemi çeneme kadar çekerek, Scott'ın palyaço maskeli bir grup kadınla seks yaptığı korkunç görüntülerle savaşıarak geçirdim.

Ertesi sabah erkenden uyandım, gururumu bir kenara bırakıp tekzip yayınlamaya hazırdım, ancak battaniyesini kanepede düzgünce katlanmış ve yastığı üstünde dururken Scott'ı hiçbir yerde bulamadım. Ben önerir önermez daha istekli bir partner aramaya mı gitmişti? Kim bilir? Ve artık bilmek istediğimden bile emin değildim.

Rasyonel olarak, muhtemelen ucuz atlattığımı biliyordum. Onunla yatmak kesinlikle işleri daha karmaşık hale getirecekti ve daha iyisi için değil. Yine de Scott'ın başka bir kadının kollarında olduğu düşüncesinin kanımı dondurduğunu inkâr edemezdım.

O sabah kahve içmek için dışarı çıktığımda New York Post gazetesinin manşetini gördüm. Ön kapakta, tutkulu bir öpücüğe kilitlenmiş ikimizin renkli bir fotoğrafı vardı. Manşette şöyle yazıyordu: **Gerçek Aşk**. Başlık: *Blackstone İmparatorluğu'nun Varisi Eşiyle Buluşuyor*. Resme bakılırsa, daha iyi bilmesem ben de buna inanırdım.

Böylece, derin düşünceler.

Jet inişe geçti ve merdivenler piste doğru açıldı. Uçaktan dışarı ilk adımımı atar atmaz soğuk yüzüme bir tuğla gibi çarptı. Burada havanın ne kadar sert olduğunu unutmuştım. New York'ta rastlamadığım ısıricı bir niteliği vardı. Örgü şapkamı kulaklarıma doğru çekerek merdivenlerden aşağı indim ve yukarı baktım. Krom süslemeli yepyeni siyah bir kamyonet birkaç metre ötede rölantide çalışıyordu.

Scott dışarı fırladı. Siyah bir ceket giymişti ve başını koyu renk örgü bir şapka örtüyordu. Yıpranmış kot pantolonu ve botlarıyla kaplı uzun bacakları onu kararlı adımlarla bana doğru taşıyor, aramızdaki mesafeyi yok ediyordu. Sakalları geri gelmişti. Görünüşe göre sakallarını yeniden uzatıyordu. Eldivenle kaplı bir elinde kara büyülu güllerden oluşan bir buket tutuyordu. Yine de yalnız kalbimi çarpıtıran ve midemi bulandıran şey bu değildi. Bunu yapan şey yüzündeki sert kararlılık ve gözlerindeki ilgi kıvılcımıydı.

Tanrı yardımcım olsun, ciddi bir aşk yaşıyordum.

Ayaklarım durdu. Beynim de onu görünce güçten düştü. Yemin ederim, gözleriyle yiyip bitirdiği gerçekten ben yoksa arkamda duran başka biri mi diye omzumun üzerinden bakmama saniyeler kalmıştı.

Yanıma yaklaşarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, el çantamı elimden aldı ve buketi elime tutuşturdu.

"Bunlar senin için," diye açıkladı sanki bu bizim için tamamen normal bir davranışmış gibi. "Köpekler de gelmek istedi ama seni sıkıştırmalarını istemedim." Aniden döndü ve pikaba doğru yürümeye başladı, ben ise düğün kutlamamızdaki buzdan heykel gibi olduğum yerde donup kalmıştım.

Scott takip etmediğimi fark edince omzunun üzerinden baktı ve kafamın karıştığını görünce geri dönüp boştaki elimi tuttu. "Hadi," dedi ve beni yanına çekti. "Donmak üzereyim ve görünüşe göre bu gece daha fazla kar yağacak."

Uçak, Scott'ın yılın kocası olmak için yarıştığı paralel bir evrene mi gitti, yoksa bu da onun şakalarından biri miydi?

Yolcu kapısını açarak binmeme yardım etti ve ben yine hiçbir şey söylemedim, ondaki değişim karşısında şaşkınlıktan yüksek sesle konuşmak bir yana, açık bir düşünce bile oluşturamadım. Pikap güzel kokuyordu. Yeni deri ve onun belli belirsiz bir izi. Seksi, sofistike ve biraz da baharatlı. Direksiyonun arkasına geçti. İkimiz de bir dakika sessizce oturduk. Sonunda sesimi buldum.

"Neler oluyor?" Çünkü açıkçası Scott gerçek bir koca gibi davranıyordu ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Dahası, körü körüne güven mi? Evet, hayır. O gemi kabin olayından sonra yelken açtı.

Ön camdan dışarı bakarak nefes verdi. "Yeniden yapmak istiyorum." Bana baktı. "Baştan alabilir miyim?"

Yüzündeki acınacak kadar ciddi ifade savunmalarımı yerle bir etti. Ona güvenmek için çok istekliydim. "Bu da senin şakalarından biri mi?"

Sırıttı. "Hayır."

Başımı salladım ve o da kamyoneti **vites**e taktı.



SCOTT

"Yani... karınla mı çıkacaksın?"

Ryan aklımı kaçırmışım gibi yan gözle bana baktı. Bindığımız atlar yokuş aşağı inmek için ayaklarını ayarladılar, zemin gece boyunca yağan on beş santimlik kar yüzünden kayganlaşmıştı. Aşağı vadideki sürüyü kontrol ediyor olmamız gerekiyordu. Bunun yerine, en iyi arkadaşımdan evliliğimin durumu hakkında üçüncü derece bir sorgulamaya dönüşmüştü.

Benim evliliğim.

Bu kelime artık beni bir Macallan şişesinin dibini bulmak için çaresiz bırakmıyordu. Aksine, onu nasıl geliştirebileceğimi düşünmeme neden oldu ve kimse benden daha fazla şaşırmadı.

"Evet," dedim, kendimle gurur duyuyordum ve bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Düğünden bir gün sonra erkenden uçmuştum ve Sydney'le arama koyduğum her kilometrede onu tekrar görme isteğim daha da artıyordu.

Bana başka kadınlarla yatmamı söyleyen aynı kadın.

Gerçekten güzeldi. Sikimi pantolonumun içinde tutamayacağımı düşünüyordu ve benim hakkımda ne kadar yanıldığı konusunda ders almak üzereydi. İstedigimi elde etmeye kararlı olduğum kadar disiplinliydim de, yani karım altımda ve üstümdeydi. Çıplak vücudunun benimkine değdiği her pozisyon işimi görürdü.

"Bu tam olarak nasıl çalışıyor?"

"Onu yemeğe çıkarayım ve birbirimizi daha iyi tanıyalım mı?" Pek inandırıcı gelmedi. Kendi kulaklarıma bile. Ama ben ne bilirdim ki zaten? Daha önce hiç evlenmemiştim. En son yaşadığım yarı ciddi ilişki işletme fakültesindeydi. İleriye dönük neredeyse hiç deneyimim yokken bunu geriye doğru yapıyordum.

"Belki ona üzerinde ikinizin de adının yazılı olduğu bir arkadaşlık bileziği alabilirsin. Ya da değerli taşlı bir söz yüzüğü... Bugünlerde bunlar popüler gibi görünüyor."

Ona ters ters baktım ve Ryan kıkırdadı.

Onu hoş karşılamak için elimden geleni yapmışım. Köpekler de üzerlerine düşeni yaptı. Sanki İsa ikinci gelişi için gelmiş gibi onun üzerine atladılar. Sonra Sydney'e misafir odasını ve onun için ofise dönüştürdüğüm yedek odayı gösterdim. Ona yeni bilgisayar, masayı, ergonomik sandalyeyi vs. tanıttım. Paranın satın alabileceği en iyi ekipmanı almışım. Jan yemek yapmak isterse diye buzdolabını ve kileri bile onun için doldurmuştu çünkü yemek yapmaktan ne kadar hoşlandığını biliyordum. Tanrı biliyor ya, ben de onun yemeklerini yemekten hoşlanıyordum.

Etrafta amaçsızca dolaşüyor, her an yüzünde patlayabilecek bir mayın arar gibi her şeye bakıyordu. Bundan hoşlanmamışım. Onun kararsız bakışlarını görmekten nefret ediyordum ve sırf o bakışı yüzünden silmek için onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Onun için sorun değil, bilirsin işte... çıkmak?"

Bana güvenmiyordu, bu kadarı doğruydu. Şüpheciligi için onu suçladım mı? Hayır. Telafi etmek için önümde uzun bir yol vardı ve telafi .

Güvenini geri kazanmak için her şeyi yapardım. "Kahretsin, bilmiyorum Ry, ama denemek zorundayım."

Bir süre tam bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik. "Yerinde olsam ben de denerdim."

Güneydeki otlağa ulaştığımda gururla hayvanlarımı taradım. "Tiny nerede?"

Siyah ve ineklerden iki kat daha büyük olan yaşlı boğayı kalabalığın içinde fark etmek genellikle kolaydı. Yine de onu hiçbir yerde göremiyordum - beyaz manzarada bile. Ondan kurtulamamıştım çünkü yaşı nedeniyle büyük olasılıkla kesime gönderilecekti ve bana onca yıl güzel yavrular verdikten sonra kendimi yaşlı adama borçlu hissediyordum.

Ryan çit hattındaki bir yarığı işaret etti. "İşte orası."

Saf, katıksız korku üzerime hücum etti, nabzım onunla birlikte hızlandı. Tek düşünebildiğim Sydney'di. Atımı döndürerek dörtlüyle koşmaya başladım.



SYDNEY

Bacaklarım önümde kilometrelerce uzanan, karla kaplı araziye ikiye bölen düz siyah bir çizgi halindeki asfalt yolu yedikçe arkamdan küçük hava kabarcıkları geliyordu. Gece boyunca yağın kar çoktan temizlenmişti. Tepemde, berrak cerulean gökyüzünde güneş pırıl pırıl parlıyordu. O kadar parlaktı ki burnumda bir güneş yanığı oluştuğunu hissedebiliyordum.

Artık beni şaşırtan pek bir şey yoktu ama Scott . Düzenlediği ofis beni neredeyse minnettarlıktan ağlatacaktı. Sonra gidip bana bir dizi araba anahtarı verdi, Mercedes sembolü avucumun içinden bana göz kırptıyordu.

"Senin için," demişti sessizce. "Derin sırtlı lastikleri var, bu yüzden endişelenmene gerek yok..." Bana bakarken, bir an için düşünme şeklini kaybetmiş gibiydi. "...kötü hava."

Kocam için bir *şeyler* geliştiriordum. Bu iyi bir şey değildi, ama hiçbir zaman inkâra inanmamıştım ve şimdi başlamak için iyi bir zaman değildi. Zorla evlendirdiğim adama karşı çok yumuşak bir nokta geliştirmiştim. Bunun bedelini cehennemde ödeyecektim.

Ayrıca, hiçbir yanlış varsayım altında değildim. Bu kadar yardımsever ve düşünceli olmasının tek nedeni, *benim* aptalca talimatlarım doğrultusunda başka kadınlarla yatıyor olmasıydı ve belki de bundan dolayı belli bir ölçüde suçluluk duyuyordu. Ne olmuş yani? Bu duracağı anlamına gelmiyordu. Söylediği gibi, üç yıl uzun bir süreydi ve Scott gibi erkekler üç gün bile duramazdı. Bu arada, beni canlı canlı yiyordu. Çünkü koca ağzım yoluma çıkmıştı.

Jetten indiğimden beri hissettiğim boş ağrıyı bastırmak için hızımı artırdım. Ciğerlerim yanıyor ve uzuvlarım yanıyordu. Scott'ın bana verdiği ayı spreyi kaburgalarımın çarpıyordu. Buraya dönmek, temiz ve berrak havada koşmak iyi hissettiriyordu. Dahası, doğru hissettiriyordu.

Beyaz ufukta, toynakları karı tekmeleyen iki kişi at sırtında hızla yaklaşıyordu. Yaklaştıkça atlıların Ryan ve Scott olduğunu anladım. Ryan iki kolunu da deli gibi sallıyordu. Yavaşlayarak koşmaya başladım, kulaklıklarımı çıkardım ve el salladım.

"Ellerini direksiyona koy, Sutter," diye bağırdım avuçlarımin arasında ve kıkırdadım. Scott'ın bağırdığını, dudaklarını oynattığını görebiliyordum ama tam olarak ne dediğini anlayamıyordum.

Ben yapana

kadar.

"Arkanda!"

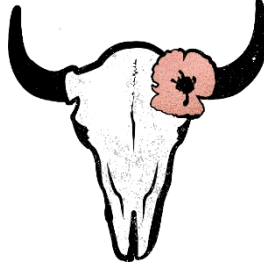
Omzumun üzerinden baktım ve dizlerimin bağı çözüldü. Peşimden gelen, yaklaşık elli adım ötede ve aradaki mesafeyi hızla kapatan, cip büyüklüğünde siyah bir boğaydı. Üzerinden duman şeritleri çıkıyordu.

Küçük boncuk gibi siyah gözleri beni tam hedef tahtasına oturtmuştu.... ve yanımda sadece bir kutu ayı spreyi vardı.

O ana kadar savaş ya da kaç terimini hiç anlamamıştım. Bir adrenalin patlaması beni ileri doğru itti, bacaklarım olabildiğince hızlı çalkalanıyor, ayaklarım donmuş asfalta çarpıyor ve kan sesi kulaklarımda çınılıyordu. Sonra ayağım bir buz parçasına çarptı ve baş aşağı uçtum. İniş pek hoş değildi. Ellerim düşüşümü engellemiş olsa da en kötü darbeyi omzum aldı. Sonra da başım. Uzaktan bir silah sesi yankılandı. Hatırladığım son şey buydu.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



SCOTT

"HASTANELERDEN NEFRET EDERİM. GİDEBİLİR MİYİZ?"

Çok kızmıştım. Öncelikle kendime çünkü Sydney'in hafif bir beyin sarsıntısı, zedelenmiş bir omuz ve patlamış bir dizle hastanede olması benim suçumdu. İkincisi, odadaki görünmez canavara. Doktor Sydney'in koşu taytını kesip çıkardığında sedyenin hemen yanında olmasaydım, buna inanmazdım. Karımın kalçaları ve dizlardı kırışları sayısız yara iziyle kaplıydı; uzun, soluk ve doğal ten rengine karşı gümüşü. Solmuşlardı ama fark edilebiliyorlardı. Doktor bile şaşırmıştı.

Birine zarar vermek istedim. Ona bunu yapanı bulmak için dünyayı ikiye bölmek istiyordum ve eğer o orospu çocuğunu bulursam çok daha kötüsünü yapardım.

"Dünya'dan Scott'a, cevap ver Scott."

Dikkatim tekrar ona döndü. "Doktor güvenli olduğunu söyleyene kadar olmaz." Zar zor medeni bir tonda konuşabildim ve o da bana spekülatif bir bakışla karşılık verdi. Bu da MR'dan döndüğünden beri aramızda geçen her şeyi özetliyordu.

"Her neyse."

Bir gülümsemenin yükseldiğini hissettim. Karım korkunç bir hastaydı. Acil servise girdiğimizde kollarımda uyanır uyanmaz gitmek istemeye başladı. Tam da ben hemşirelere bağıırken ve doktora onu hemen tedavi etmesini emrederken. Eğer babamın oğlu olduğuma dair bir şüphe varsa, o sahne bunu ortadan kaldırdı.

Kolundan çıkan bükülmüş serum hattını düzelttim.

"Teşekkürler *Hemşire Ratched*, ama ben iyiyim. Eve gidersek daha da iyi olacağım."

Bana alaycı bir şekilde gülümseyerek beni kötü ruh halimden çıkarmaya çalıştı. Evet ama olmuyordu. Ona her baktığımda -başının etrafındaki bandaja- üzerime bir duygu seli geliyordu ve bunların hiçbirisi iyi değildi. Sedyede otururken onun bu kadar küçük ve çelimsiz görünmesine dayanamıyordum. Eskisi gibi yenilmez, güçlü bir avukat değildi. Daha ölümlüydü ve bu yüzden yaralanmaya ya da daha kötüsüne yatkındı.

"Doktor gözetim altında olmanız gerektiğini söyledi."

"Gözetim altında, boğulma değil. Hareket etmekten başım dönüyor."

Bu beni kısa düşürdü. Yapmak istediğim son şey, onun yarasına bir de hakaret eklemektir. "Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece bir dakikalığına rahatla..." Yüzünün narin hatları değişti, ifadesi dalgınlaştı. "Beni nasıl buldun?"

"Kırmızı koşu taytı." Cevabımı değerlendirirken sessiz kaldı. Ne düşündüğünü merak ettim.

"Ne kadar şanslı inanamıyorum..." dedi dalgınca.

Şaka mı yapıyordu? Şaşkınlığımı gizlemekte ve aşırı tepki vermemekte zorlandım. "Şanslı mı? Ölebilirdin," dedim bağırmaya yakın bir sesle. Bunu nasıl *kötü şanstın* başka bir şey olarak görebilirdi ki? "O boğadan aylar önce kurtulmalıydım."

"Yani, beni bulduğunuz için şanslısınız... Şansınız nedir?"

Seni her zaman bulacağım. Kelimeler kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı, o kadar mutlak bir gerçek ki kemiklerimin iliklerine kadar hissettim.

Daha dik oturdu ve yüzünü buruşturdu, ben de acıyı onun kadar şiddetli hissettim. Onu yolda baygın yataarken ve bir tonluk bir boğa ona doğru gelirken görmek hayatımdan on yıl götürdü.

Tiny'yi tek atışta düşürmüştüm ve başka bir atış için zaman yoktu. Nefret ettiğim o kırmızı taytları giymiş olmasının gerçekten aptalca bir şans olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da onu beyaz fonda uzaktan fark etmeyi kolaylaştırıyordu.

"Yeşil görünüyorsun, Scott. Tanrı aşkına, ben--"

Acil servis bölümünün perdesi kenara çekildi. Kahverengi tenli, keskin gözlü ve kısa siyah saçlı, uzun boylu bir kadın olan doktor içeri girdiğinde, "Taburcu olmaya hazırsınız," dedi. "Ama kocanız sizi gözünün önünden ayırmayacağına söz verirse."

Sydney sırtıttı. "Hayatımı kurtardı, bu yüzden tüm bu çabanın boşa gitmesine izin vermeyeceğini tahmin ediyorum."

Onu bir dakika bile gözümün önünden ayırmamın imkânı yoktu. Kalbim buna dayanamazdı.

Doktorun ardından bir erkek hemşire içeri girdi ve Sydney'in serumunu çıkardı. Doktor, "Önümüzdeki iki hafta boyunca sakın ol, tamam mı?" dedi.

Sydney uzaklaşmadan önce sivri bir bakış attı.

Sandalyeden kıyafetlerini toplayarak (tayt hariç), daha önce kaldırdığım bir çift önlükle birlikte ona uzattım. "Bırak yardım edeyim."

"Ben halledebilirim," dedi başını sallayarak. "Zaten bunun üzerine ceketimi giyeceğim." Açık mavi hastane önlüğünü işaret etti.

"Başın dönebilir ve düşebilirsin. Baş belası olmayı bırak."

Bu onun dudaklarına bir gülümseme getirdi. Ben pantolonu tutarken eli omzuma geldi ve önce bir bacağına sonra diğerini pantolonun içine soktu.

Sizinkiler, diye uzaklardan bir ses.

Nasıl olduğu artık önemli değildi. Hayat araya girmiş ve bizi bir araya getirmişti. Ve şimdi o güvende tutmak için benimdi. Hiç kimse ve hiçbir şey onu bir daha incitemeyecekti. Bundan emin olacaktım.

Yabancı bir sakinlik duygusu üzerime çöktü. Onu neredeyse kaybediyor olmanın verdiği endişeyi bir kenara itti. İşte o zaman anladım. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bunun ne olduğunu hemen anladım. Karıma aşık oluyordum.



SYDNEY

Scott biliyordu. Yara izlerini görmüştü. Doktor tozluklarımı kesip çıkarırken yüzündeki dehşet ifadesi bir mil öteden bile görülebilirdi. Geçmişte bazılarıyla çıkmıştım, çok değil ve hepsini uyarmıştım, onları kaçınılmaz olana hazırlamıştım. Hayatım boyunca kalçalarımı saklayacak değildim ya.

Onlara üç yaşındayken bir trafik kazası geçirdiğimi söyledim ve varsayımlarını düzeltmedim. Kısmen doğruydı; bir araba kazası geçirmiştim. Ama yara izlerinin sebebi bu değildi. Ancak bağlam olmadan, oldukları gibi görünüyorlardı -savaş yaraları.

Sürücü koltuğundaki adama baktım ve yüzünün iş için kapalı olduğunu gördüm. Anlaşılmazdı. Beni hastaneden çıkardığından beri tek bir kelime bile etmemişti. Yirmi dakikadır arabadaydık ama şimdiden yirmi bin dakika gibi gelmeye başlamıştı, sessizlik baş ağrımdan daha bunaltıcıydı.

"Güzel araba," diye ağızımdan kaçırdım sonunda çünkü... siktir .

Bir homurtu. Cevap olarak aldığım tek şey buydu. Havadan sudan konuşmak buraya kadarmış.

Hastaneye nasıl geldiğimizi hatırlamadığım için, siyah üzerine siyah bir AMG 500 ile acil servisin girişine yanaştığında şaşırdım.

S. Garaj yoluna döndü, garaja park etti ve

yolcu tarafına. "Beni taşımak zorunda değilsin. Sadece yaslanmama izin ver--" Beni görmezden gelerek kollarının arasına aldı. "Whoaokay, boşver."

O sert cephede bir çatlak bile yoktu. Birinin keyfi yerindeydi.

Köpekler benim taşındığımı görünce çılgına döndüler, Scott'ın bacaklarının etrafında zıpladılar ve o evin içinde yeni yatak odama doğru yürürken havladılar. New York'tayken onları çok özlemiştim. Peynirli ayak kokusunun özlem uyandıracağını kim bilebilirdi ki?

"Sessiz olun!" Scott bağırdı ve Grinch Scott'ın geri döndüğünü hisseden köpekler hemen havlamayı kesti.

"Güzel numara. Bir ara ben de denemeliyim."

Beni nazikçe yatağa yatırırken keskin yüz hatlarına baktım ve cevap vermemesi gülümsememi alıp götürdü. Grinch hiç eğlenmemişti.

"Romeo. Juliet. Dışarı." Köpekler odadan çıkar çıkmaz kapıyı arkalarından çarparak kapattı. "Size ne yedireyim?"

"Yok bir şey. Duş almam lazım. Windex gibi kokuyorum."

Bakışları yumuşadı, sempati duydu. "Duş çok tehlikeli. Banyoya ne dersin?"

"Tamam."

Bitişikteki banyoya girdi ve suyun aktığını duydum. Çıktığında omzunu kapının pervazına yaslamıştı. Acıya rağmen, beynimde yaratmış olabileceğim hasara rağmen, vücudunun her kıvrımlı kasına yapışan beyaz Henley ve yıpranmış kot pantolonunu dolduran kalçalarıyla arkadan aydınlatılmış, yaşayan bir seks fantezisi gibi görünüyordu. Gerçek hayatta keşfetmek istediğim bir fantezi.

"Sen ben banyoda kalmalıyım... güvenliğin için." "Lütfen bana çoğu kadının buna kanmadığını söyle."

Bütün gün boyunca ilk kez bana gamzeli bir gülümseme verdi. "Aklınızı alın, Bayan Blackstone. Sıcak bir banyoda bayılabilirsiniz." Bu noktada, o gülümseme bana her şeyi kabul ettirebilirdi. Heck, eğer bu onun sapkınlığıysa palyaço kostümü bile giyerdim.

Beni tekrar kucakladı ve kollarım otomatik olarak boynuna dolandı, gezegendeki son sabit noktaymış gibi ona tutundum. Kendimi sabit ve sağlam hissediyordum, o kadar güzel kokuyordu ki boynunu koklamak ve başımı omzuna koymak istiyordum. Loş banyoda beni küvetin kenarına oturttu ve suyu kapattı. "Soyun da girmene yardım edeyim," dedi, sesi alçak, tonu ciddi. Sonra bana bir havlu uzattı. "Bunu üzerini örtmek için kullan."

Gerçek şu ki, beni çıplak görmesi umurumda değildi. Kedi çoktan çantadan çıkmıştı - yaralarımı görmüş, en savunmasız halime tanık olmuştu. Çırılçıplak, açıkta, koruyacak başka bir şeyim yoktu.

Dönerek bir pozisyon aldı. Bacaklarını iki yana açtı ve kollarını kavuşturdu. Sırt kasları bükülmüş ve esnemişti. Tanrı yardımcım olsun, neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Ciddi şekilde yaralanmamış olsaydım üzerine atlardım. Sarsıntıdan olmalı. Ona karşı gösterdiğim bu aşırı tepkinin nedeni beyin sarsıntısı olmalıydı. Evet, onu her zaman çekici bulmuştum ama bu, şu anda onu gördüğümde, sesini duyduğumda ve kokusunu aldığımda bacaklarımın arasında hissettiğim davul ritmini haklı çıkarmıyordu.

Yavaşça hastane önlüğümü ve Scott'ın acil servisten aldığı pantolonu çıkardım. Spor sütyenim hastanede çıkarılmıştı. Geriye sadece iç çamaşırımı çıkarmak ve havluyu bacaklarımın üzerine örtmek kalmıştı. Göğüslerimden kalçalarım kadar her yerimi kaplıyordu. İyi ki New York'tayken ağda randevuma gitmişim.

"Hazır."

Döndüğümde bakışlarımız kilitlendi. O da benim gibi kayıtsızmış gibi davranmayı bırakmıştı. Gözlerinde inkar edilemez bir ilgi vardı. Beni bir kez daha kaldırarak suyun üzerinde tuttu. Genel bir kural olarak, bir başkasının merhametine kalmış olmaktan, kendi kaderimi kontrol edememekten nefret ederdim. Ama Scott hayal ettiğimden daha sağlam çıktı. Daha güvenilir. Sadece boyut ve güç olarak değil, karakter olarak da. Onun sırtımı yaslayabileceğim türden bir insan olduğunu keşfetmeye başlamıştım.

Gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "Seni düşürecekimden mi korkuyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim, parmaklarımı pazusunun kalın kısmına geçirirken. "Sanırım bunlar kişisel antrenörünüzün ürünü değil."

Ağızma bakarken başını salladı. Dizleri bir parça büküldü, bocalar gibi yaptı ve ben çığlık attım. Boynunu sıkıca kavrayarak istemeden yüzünü zar zor örttüğüm göğüslerime sıkıştırdım ve kahkaha attım, ses yüksek namlulu tavanda ve mermer duvarlarda yankılandı.

"Pislik!"

"Korkmadığını söylediğini sanıyordum?"

Beni suya indirirken kahkahalarım kesildi. Gömleğinin kollarını umursamadan. Havlu uçup gitti ama gülümsemem kaldı.

"Çok mu sıcak?" diye sordu, sesi kaya şekeri kadar tatlı ve sertti.

"Mükemmel... iyi hissettiriyor." Isı sihrini konuştu, kaslarıma ve kemiklerime işledi ve donmuş zeminde yüksek darbeli bir çarpışmanın getirdiği tüm ağrı ve sızıları yatıştırdı. Altına girdim ve başımı daldırdım. Yukarı çıktığımda, sırtını küvetin dayamış, yerde oturuyordu. Bir bacağı bükülmüştü, kalın kıvrımlı bileği dizinin üstünde duruyordu, diğer bacağı ise düzdü. Sonraki birkaç dakika boyunca, sessizliği bozan tek ses suyun hareket etme sesiydi, gerginlikle dolu bir açmaz.

"Bu konuda konuşacak mıyız?" dedi sonunda sakın bir sesle.

İç çekerek utancımı bir kenara ittim ve yutkundum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi o kadar hissedilir bir öfkeyle vurgulanmıştı ki ona ne kadarını söyleyeceğimi tartıştım.

Bir dizi nedenden dolayı terapistim dışında kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştım. Bunların çoğu benden kaynaklanıyordu. Bir numaralı neden: Zayıf, "hayatta kalan" biri olarak algılanmak istemiyordum.

Ben hiçbir şeyden sağ çıkmadım. Geçmişime rağmen başarılı oldum.

"Büyükbabam... büyükannemin tercih ettiği silah, ben çok küçükken eklemlerimde kullanmaktan hoşlandığı sert bir tahta kaşıktı--"

"Ne kadar genç?" Kelimeler sanki bir öğütücüden geçirilmiş gibiydi. Boynunun yan tarafındaki tendonlar acı verici bir şekilde gergindi. Onu oradan öpmek, acıyı öpüp yok etmek ve zevke dönüştürmek istedim. Karşılığında o da bana biraz versin.

"Beş... beş civarı. Ben on yaşındayken kırık oltayla başladı. Kimse görmesin diye sadece bacaklarımın üstünü. Kilisede kimsenin konuşmasını istemiyordu. Çünkü bu önemliydi."

"Hasta . Bunu böyle mi haklı çıkardılar?"

"Hayır. Pek çok dini fanatikle tanıştım ve bazıları gayet iyi insanlardı. Büyükbabam ve büyükbabam dinin arkasına saklanmışlardı ama standart istismarcılardı. Bana defalarca bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediler."

"Peki ya ailen?"

"Ergenlik çağındaydılar. Annem on altı yaşında hamile kalmış. Babam on yedi yaşındaydı. Kaçtılar ve Oregon'da, Portland'ın dışında bir araba kazasında öldüler. Ben o zaman üç yaşındaymışım ve bir şekilde hayatta kalmışım. Baba tarafımdaki büyükbabam ve büyükbabam beni istemedi, bu yüzden Bill ve Claire Evans beni yanlarına aldılar. Annemle birlikte yanlış yaptıkları her şeyi düzeltmeye çalıştılar."

Scott küvete uzandı ve elimi çıkardı. Ona isteyerek verdim. Daha sonra bunun ne olduğunu anlayacaktım, onun şefkatli kalbi acıyı paylaşmayı teklif ediyordu. Ancak o anda tek bildiğim, bunu ona söylemenin iyi hissettirdiği idi. Yalnız kalmak için yaratılmamışız. Bağlanmaya ihtiyacımız var. Ortak bir zemin aramak, birbirimize destek olmak ve birbirimizi beslemek için tasarlandık. Ve o bunu benim için içgüdüsel olarak yaptı.

Yavaşça tutarak, derinin elimin geri kalanından daha soluk olduğu parmak eklemlerimdeki yara izlerini inceledi.

"Lazerler. Ağartıcı krem. Alfa hidroksi. Lanolin kremi... Hepsini denedim."

"Öldüler mi? Çünkü eğer değillerse--"

"Adam öleli on yıl oldu. İki ay önce öldü."

Arkasını dönüp duvara baktı. "Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun
Bu
mu Bu alaycı bir gülümsemeye neden oldu. Benim adıma kızgındı ve
?"

Ben de kızgındım. Ama onunla orada buluşamazdım. Öfke bana hizmet etmemişti. Beni sadece içine kapalı tutmayı başarmıştı. Geçmişim çoraktan da çoraktı, geri kalanı üç aydan fazla sürmeyen sözde ilişkilerin leşleriyle doluydu.

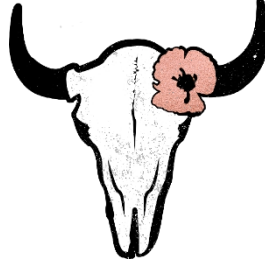
"Hayatım boyunca bunu işledim, Scott. Bir adım öndeyim." Sessizleşti, başını eğdi ve ben giderek daha rahatsız hissetmeye başladım, su soğumaya başladı, bana misafirliğimi fazla uzattığımı söylüyordu. Belki de çok fazla şey söylemişim. Belki de artık beni zayıf görüyordu. Aklım doğrudan tüm olumsuz şeylere gitti. "Bana acımanı istemiyorum, Scott."

Bu istediğim ya da ihtiyacım olan son şeydi.

"Sende yok," dedi yumuşak bir sesle. "Sana hayranım."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM



SCOTT

"LÜTFEN GIDER MİSİN?" LAUREL KENARIN ÜSTÜNDEN BANA TERS TERS BAKTI okuma gözlüklerini çıkardı. "Çok sinir bozucu oluyorsun, Scott. Hey, bir fikrim var--neden eve gidip karını kızdırmıyorsun?"

Laurel bordro işine geri döndü.

Sydney'nin itirafından birkaç gün sonra hâlâ kendime gelememiştim. Bu ve onun ölümle burun buruna gelmesi. Rasyonel olarak, tehlikeyi atlattığını biliyordum ama geri kalanıma bunu kabul ettiremiyordum. Neredeyse öldürülmesinin benim hatam olduğunu söyleyen sesi susturamıyordum. Onu kaybetmeme saniyeler kalmıştı çünkü bir kez daha kendi saçmalıklarına kapılmışım.

Sonuç olarak, kazadan bu yana iş günümü gittikçe kısaltıyordum - eve gidip onun iyi olup olmadığını kendim görmek için sabırsızlanıyordum - aslında yapmak istediğim şey tamamen evde kalmaktı. Ama hayır, o benim evde *kalmamamı* istedi, ben de fiziksel olarak işe geri döndüm ama aklım başka bir yerdeydi ve bunun kimseye bir faydası olmadı.

"Tek istediğim basit bir soruydu."

"Ve basit cevap, son yarım saat içinde size son dört kez verdiğim cevapla aynı - hayır, doktor aramadı. Bunu bir

Beş erkek çocuk yetiştirmiş bir kadın. Doktor MR sonucuyla birlikte hemen aramazsa, bu iyi bir haberdır. Asıl endişelenmeniz gereken şey aradıklarında olur."

Birkaç gündür güneşli ve ılıman bir hava vardı ve karlar erimeye başlamıştı. Ofisimin penceresinden dışarı baktığımda birkaç çiğdemin açtığını görebiliyordum. Bahar çok uzakta değildi ve yılın en yoğun zamanı olan buzağılama mevsimi de öyle.

"Biliyor musun, ben eve gidiyorum."

Laurel gözlerini bilgisayarından ayırdı. "Ne harika bir fikir. Sydney'e üzgün olduğumu ama aziz olmadığımı söyle."

"Doğru düşündüğümde senin tavrın hakkında uzun bir tartışma yapacağız," dedim kapıdan içeri girerken.

"Elbette patron," diye kıkırdayarak cevap verdiğini duydum.

Çağrı eve dönerken geldi, Star Wars teması Ram pikabımın kabinini dolduruyordu.

"Hey, baba... şimdi de bunu mu yapıyoruz, mesajlaşıyor muyuz?"

Kaza günü Sydney uykuya dalar dalmaz olanları anlatmak için babamı aramıştım. Arama doğrudan telesekretere düşmüştü ama dikkatimi çeken bu değildi. Karşılığında, ona acil şifalar dileyen bir mesaj almıştım. Babam mesajlardan nefret ederdi. Bir keresinde Charles Barkley'i aramak yerine mesaj attığı için azarlamıştı.

"Bunu kısa keseceğim," dedi, sorumu duymazdan gelerek. Sonra öksürdü. Sesi ıslaktı ve boğazını temizledikten sonra bile yumuşak bir törpü kaldı. Bunun beni endişelendirdiğini söylemek hafif kalır. Babam genç bir adam değildi ve yürüyen zatürre herkese sinsice yaklaşabilirdi.

"Sesin iyi gelmiyor baba. Bir doktora göründün mü?" "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Sesin zatürree olacakmışsın gibi geliyor." "Beni dinle Scott."

Yönetim kuruluyla Sydney'i ay sonunda CEO vekili olarak. Evliliğiniz fikrine alışmaları için yeterince zamanları oldu."

O konuşurken başımı salladım ama başım hâlâ öksürükteydi. Geçmişte sevdiğim insanları yeterince dikkat etmediğim, konuyu zorlamam gerekirken zorlamadığım için kaybetmişim ve bu kararımın pişmanlık duyarak yaşamıştım. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğimden emindim. "Doktora gittiğinden emin olmak için annemi arayacağım."

"Annemi ara çünkü o senin annen ve seni özlüyor, ama beni bu işe karıştırma..." Boğalarımın birini uslu durmaya ikna etmek daha kolaydı. "Sydney ile işler nasıl? Ona zor zamanlar yaşattığını söyledi."

Ses tonu rahattı, bu da iyi ve kızgın olduğu ve on iki yaşındayken Devyn'in yepyeni Macintosh Color Classic'ıyla oynamama izin vermediği için tüm iç çamaşırlarını havuza atarken yakaladığı gibi kıcımlı tekmelemek istediği anlamına geliyordu.

Bütün gün ilk kez gülümsemiştim. "Özür diledim, böylece bıçakları bilemeyi bırakabilirsin."

Onaylarcasına homurdandı. "Duyuruyu yapmadan önce sana son bir kez soruyorum - eve gelip senin için kurduğum şirkette çalışmak istemediğinden emin misin?"

Gülümsemem azaldı. Frank Blackstone konu suçluluk duygusu vermek olduğunda en iyiler arasında yer alıyordu ve bunun beni etkilemediğini söyleyemem. Elbette etkiledi, ama bu sevdiğim bir hayatı görev duygusuyla sevmediğim bir hayatla değiştireceğim anlamına gelmiyordu.

"O şirketi kendin için kurdun. Kendini kandırma."

Karşı çıkmayınca endişesi yeniden depreşti. "Baba, senin için endişeleniyorum."

"Evet...tamam," dedi, "Sydney o zaman."

Sesi o kadar hayal kırıklığına uğramış geliyordu ki, geri dönmeye hiç niyetim olmadığını bilmeme rağmen kendimi ona biraz umut vermek isterken buldum. Hiç şansım olmadı. Bir süre sonra telefon kesildi.



SYDNEY

Bir gün diğetine karıştı. Sabahlar sihirli saatlere, onlar da parlak gün batımlarına dönüşüyordu. Scott'ın evinin katedral tarzı devasa pencerelerinin önü her gece 4 Temmuz havai fişek gösterileri gibiydi.

Vücudum benim bile tahmin ettiğimden daha hızlı iyileşti. Boğayla hesaplaşmamdan dört gün sonra omzum sadece çok fazla kullandığımda ağrıyordu ve dizim neredeyse yüzde yüz iyileşmişti. Alnımdaki kabuk biraz daha uzun sürecekti.

Bu arada, bir çeşit rutine girdik. Scott çalıştı. Ben çalıştım. Akşam yemeği yedik. Gecelerimizi kanepede geçirdik. Ben bilgisayarda çalışırken o basketbol izledi. Her gece, yatakta yalnızken, kaçınılmaz olarak tavana bakıp onu isterdim.

Bu konuda bir çıkmaza girmiştik. İlk hamleyi ben yapmayacaktım, o da bir daha denemeyecekti. Gerçek bir evliliğin tüm özelliklerini taşıyordu. Tabii ki bir avantajı yoktu. Bu da gerginliği artırıyordu. İkimizin de fazla yer kaplamıyormuş, gürültü yapmıyormuş, eşyaları devirmiyormuş gibi davrandığımız ve işleri zorlaştırmakta ısrar etmeyen üçüncü ev arkadaşımız, hantal ve büyük bir yaratığa dönüştü.

Banyodaki içten konuşmamızdan bu yana aramızdaki dinamikler büyük ölçüde değişmişti. Bana yardım edebilmek için kelimenin tam anlamıyla kendi ayakları üzerinde duruyordu. İlk başta doğal olmayan ve garip geldi - birinin benim için yapmasına izin vermek - ama bir kez ona yaslanmaya başladığımda, asla bitmesini istemedim.

Tekrar yola çıkmadan önceki gece uyuyamadım. Gitmek de istemiyordum. Bu duygu ilk kez ortaya çıkıyordu. Saat bir civarında denemekten vazgeçtim ve belki de konyakla karıştırılmış biraz ılık süt içmenin iyi olacağına karar verdim. Karanlık evde ayak sürüyerek ilerlerken

Mutfağa girdiğimizde, devasa pencerelerden çeyreklik büyüklüğünde tanelerle yoğun kar yağışı görünüyor ve kesinlikle büyümlü bir tablo çiziyordu.

Beni mutfakta uğraşırken duyan köpekler ortaya çıktı. Benimle uyumalarını umursamıyordum - dürüst olmak gerekirse sıcak bedenlerini özlemiştim - ama Scott ben hâlâ yaralıyken bunu yasaklamıştı ve omzum da bunu kabul etmişti. Yanlış bir hareket yapsaydım en başa dönecektim.

"Hey, çocuklar." Kuyruklarını sallayarak etrafımda dans ettiler. "Sarhoşluğumu atmaya çalışırken bana eşlik etmek ister misiniz? Var mısınız? Tamam, güzel." Bana kafamı kontrol ettirmem gerekiyormuş gibi baktılar.

Süte ikinci bir kadeh brendi döktüm, fincanı aldım ve dikkatim kar yağışında, çalışma odasına doğru yürüdüm. Güvenlik lambaları açılmıştı ve Tabiat Ana'nın sergilediği şovu arkadan aydınlatıyordu. Biraz döndüm, oturma odasındaki kuş tüyü dolu devasa sandalyelerden birine oturmaya hazırdım ki kanepede bir ceset olduğunu fark ettim.

"Tanrım!" Elim kalbimin üzerine gitti ve o da sırttı. "Ne yapıyorsun ayakta?" Onu kendi evinde uzanırken bulduğum için rahatsız olmuş gibi havladım. Cinsel gerilimin beni kızgın teneke çatıdaki bir kedi kadar sinirli yaptığını söylemek yanlış olmaz. Ya bu, ya da doğrudan seks eksikliği.

"Uyuyamadın... sen?" Sırtını döndü ve bir dirseğinin üzerine çıktı, başı elindeydi, göğsü çıplaktı ve kot pantolonunun düğmeleri açıktı. Daha önce hiç bu kadar seksi bir görüntü görmemişim, o kadar yakışıklıydı ki gözlerim ıslandı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Elimde güvenilir bir kupa, karşılarındaki sandalyeye . "Ben de öyle."

Bir süre sessizce oturduk ve üçüncü oda arkadaşımız Tension da bize katılmaya karar verdi. Ben dikkatimi kardan ayırmazken onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Çok güzel."

"Birkaç yüz kez daha gördükten sonra böyle ." "Ama buna aldırıyor musun? Yani, burada yaşamayı sen seçtin."

"Burayı seviyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok... burası evim."

"Sana yakışıyor." Ilık sütü yudumladım, yanaklarımdaki sıcak kızarıklığı bardağın arkasına sakladım.

Ve bu ona çok yakışıyordu. İş gününün sonunda her zaman yumuşak bir gülümsemeyle içeri girerdi, ifadesi rahattı. Sıcak bir evde egzotik bir çiçek gibi kapalı tutabileceğiniz türden bir adam değildi. Scott'ın dışarıya, doğaya ve mücadeleye ihtiyacı vardı.

"Burayı... seviyor musun?" Birkaç saniye sonra duydum.

"Düşündüğümde de fazla - boğaları ezmek bir yana."

"Seni uyarmıştım."

"Evet, o ayı spreyi kesinlikle işe yaradı." Sırıtişımı bastırdım. Ona bok atmayı seviyordum. Bu kadar eğlenceli olmamalıydı ama yine de öyleydi.

"Evet, şey"- gamzeli bir gülümsemeyle- "Kar kalkar kalkmaz sana tabancayla ateş etmeyi öğreteceğim."

Bu haberden hiç memnun olmadığım için yüzümü buruşturdum. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Artık burada yaşıyorsun. Bilmen gerekir. Bir kalp krizini daha kaldıramam ve içimden bir ses kaçmana engel olamayacağımı söylüyor."

"Peki ya siz çocuklar?" Ayaklarımdan dibine yayılmış köpeklerle söyledim. "Korumacılık oynamak ister misiniz?" Köpekler, konuşma güçlerinden yoksun olduklarını anlayamayacak kadar aptalmışım gibi bana baktılar.

Gözlerimi kaldırdığımda Scott'ın bakışlarının lazer gibi göğsüme odaklandığını gördüm. Uyurken giydiğim uzun tişört omzumdan kaymış ve göğüs dekolteLERİMİ ortaya çıkarmıştı. Tekrar yukarı ittim. "Bu ikisiyle nasıl birlikte oldun?"

Scott'ın o ana kadar takındığı küçük gülümseme yavaşça eridi. "I..." Benim de gülümsemem düştü. Hikâye her neyse, hoş bir hikâye değildi. Doğrulup öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve başparmağını dalgınca alt dudağının üzerinde ileri geri gezdirdi. Bir şey düşünürken bunu çok sık yapardı. Ve şu anda bana ne kadarını söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordum.

"Arkadaşım Charlie Hewitt'i hatırlıyor musun? Devyn'in düğünündeydi."

İsme ekleyebileceğim bir yüz bulmak için beynimi zorladım ve sonunda kafama dank etti. "Kısa bir süre Blackstone'da çalışmamış mıydı? Mülk yönetiminde?"

Scott başını salladı.

Sonra geri kalan detayları hatırladım. Adam asla zamanında gelmezdi. Asla. Onun ilgilendiği mülkleri takip etmesi için başka birini görevlendirmek zorunda kalmıştık çünkü çok fazla şikayet alıyorduk. Bunu biliyordum çünkü Frank bu durumdan haberdar olduğunda fırtına gibi küfretmişti. Sonra bir gün işe sarhoş geldi ki bu açıkça *kovulabilir* bir suçtu.

"Madde bağımlılığı sorunu vardı, değil mi?"

Scott yüzünde acı dolu bir ifadeyle başını salladı. "Charlie ve ben dördüncü sınıftan beri en iyi arkadaştık. Ve evet, geriye dönüp baktığımda muhtemelen ." Bakışları kısa bir süreliğine başka yöne kaydı. "O zamanlar ikimiz de sıkı partiler yapardık.

"Birkaç kez çıktığım bir kıza sırılsıklam aşıktı. Ona karşı hiçbir ilgim yoktu, bu yüzden... Ben... Sadece bir kardeşime yardım ettiğimi düşünerek onlara tuzak kurdum..."

Midemdeki batma hissi köpekleri sorduğuma pişman olacağımı söylüyordu. Scott sanki kendi anılarından kaçabilecekmiş gibi uzaklara, kar yağışına baktı.

"İyi bir şey yaptığımı sanıyordum... Bir süre birlikte mutlu görünüyorlardı - yani, o hala çok parti yapıyordu, ama hepimiz..."

Bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

"Hamptons'da bir düğündeydik... akşamın bir noktasında kendimi sahilde içerken buldum. Meghan beni buldu ve bana asılmaya başladı."

Duyulabilir bir nefes çektim.

"Charlie onu beni öpmeye çalışırken yakaladı, ama aynı zamanda onu de gördü, bu yüzden hemen ona saldırmaya başladı, ona sürtük, fahişe, dersiniz deyin... Onları ilk kez kavga ederken görmüyordum. Ve genelde çabuk çirkinleşirdi. Ama bu sefer daha da çirkinleşti... Kadın ona ikinci evliliğe razı söyledi.

En iyisi, benden her zaman etkilendiğini ve onunla sadece ben bir yuva kurmaya hazır olana kadar zaman öldürmek için çıktığını söyledi. Bu da saçma bir fanteziydi."

Yutkunurken adem elması titredi. "Ne oldu?"

diye kaba bir fısıltıyla sordu.

"Charlie bir yüzük kutusu çıkardı, o gece evlenme teklif edeceğini ama doğru zamanı bulamadığını söyledi. Hiçbir fikrim yoktu. Bana tek kelime etmedi - muhtemelen onu vazgeçirmeye çalışacağımı bildiği için.

"Her neyse, onları sahilde birbirlerine bağırırken bıraktım ve her zaman yaptıkları gibi bunu çözeceklerini düşündüm. Ertesi sabah kardeşinden bir telefon aldım. Temizlikçi Charlie'yi çatı katında borulara asılı halde bulmuştu."

Midem bulandı, birkaç dakika önce içtiğim sütü kusacak gibi oldum. "Bu çocukları İngiltere'deki bir yetiştiriciden satın almış. Bana söylediğinde İki yavru köpek için bekleme listesindeydi, ona kendine zar zor bakabilen aptalın teki olduğunu söyledim... Cenazesinin ertesi günü yavrular teslim edildi. Kardeşi onları istemedi, ben de sakladım."

Her iki tüylü yüzü ellerimin arasına alarak, her birinin koca kafasına birer öpücük kondurdum. "Özür dilerim, Scott."

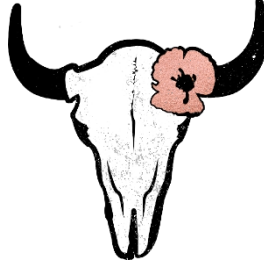
"Evet," dedi yüzünde hiç hoşlanmadığım uzak bir ifadeyle. "Benim de."

Bana anlattığı her şeyi sindirerek kar yağışını izledim. Resim sonunda bir araya geliyordu.

"Bu yüzden mi gittin? Hatırlatılmak istemediğin için mi?"

Gözlerini kardan ayırdı ve bana dikti. "Çünkü sonumun onun gibi olmasını istemedim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM



SCOTT

ADIMIMI ATAR ATMAZ EVİN İÇİNDE BANGIR BANGIR ÇALAN MÜZİĞİ DUYDUM.

Garaja bağlı koridorda. *Aretha Franklin*, sesine bakılırsa. Bu yüzden köpekler beni karşılamak için kapıda değildi. Gideli iki hafta olmuştu ama bana yüz yıl gibi gelmişti. O burada değilken bu evden nefret etmeye başlamıştım.

Ceketimi ve iş botlarımı çamurlukta çıkarıp müziğin ve vanilya kokusunun izini sürerek mutfığa girdim. Karım evdeydi. Eşikte ayaklarım durdu ve nabzım hızlandı.

Sydney köpeklerle dans ediyordu. Saçları başının üstünde toplanmış, yana doğru sarkıyordu. Aletimin ve benim çok fazla gördüğümüz, her yerde bulunan Yale Law sweatshirt'ü bir omzundan düşüyordu, bacakları çıplaktı. Hastaneden döndüğümüz gece onları benden saklamayı bırakmıştı. Tahta bir kaşığı mikrofon gibi ağzına götürdü ve dudak senkronizasyonu yaparak I Never Loved A Man'i söyledi, yüzü her heceyi canlandırırken Juliet havladı ve Romeo etrafta hoplayıp zıpladı.

*"Sen iyi olmayan bir kalp kırıcısın
Sen bir yalancı ve hilekarsın ve
neden bilmiyorum*

*Bana bunları yapmana izin
verdim Arkadaşlarım bana
senin iyi olmadığını söyleyip
duruyor*

Ama bilmiyorlar ki

"Elimden gelse seni terk ederdim."

Tam bir huşu göğsümü doldurdu. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmediğime İncil üzerine yemin edebilirdim. Ve bu, hayatının en güzel zamanını geçiriyor olması ya da eski, solmuş bir sweatshirt'ten başka bir şey giymeden son derece seksi olması değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Deriden ve yara izlerinden daha derin bir şeydi.

Yaşadıklarına rağmen -o kadar korkunç bir şeydi ki muhteşem vücudunda bir iz bırakmıştı- şanslı olduğuna inanıyordu. *Şanslıydı*, Tanrı aşkına! Hayat sadece iyi değil, aynı zamanda *ona* iyi geliyormuş gibi gülüyordu. Karımın sahip olduğu gücün derinliği ve genişliği beni hayrete düşürüyordu. Yaşadıklarından dolayı değil, her günü yaşamamış gibi karşılama isteğinden dolayı.

"Hazır... işte ikinci dize geliyor," dedi köpeklerle, benim varlığımdan . Dans ederken yaptığı garip, sarsıcı hareketlere gülmek için dudaklarımı dişlerimin etrafında kıvırdım. İşin iyi tarafı, görünüşe bakılırsa dizi tamamen iyileşmiş gibiydi.

"Asla, asla bittiğimizi söyleme Çünkü ben asla

Asla, asla, hayır, hayır... Bir erkeği

benim seni sevdiğim gibi sevmedim

Geceleri

uyuyamıyorum ve

savaşıyorum bile

Sanırım asla özgür olamayacağım

Kancanı bana taktığından beri." Aretha'nın sesi ses sisteminden yüksek ve net bir şekilde yayıldı.

Ona gitmek istedim. Bu duygunun bir parçası olmak istedim. Ona yaklaşan herkes içine çekiliyordu. Laurel, Drake ve Ry'de bunu gördüm. Babam bile onun yörüngesine girmişti. Charlie öldüğünden beri bir bulutun altında yaşıyordum. Sekiz uzun yıl. Parlak ve ışıltılı bir şey hayatıma girip beni aydınlatana ve neler kaçırdığımı görmemi sağlayana kadar bunun farkında değildim.

Bu kadını seviyorum. Bu farkındalık beni göğsümden vurdu. Ardından gelen daha da korkutucuydu. Onun da beni sevmesini istiyordum.

Romeo sonunda kapıda durduğumu fark etti ve tırıslla yanıma geldi, kısa bir süre sonra Juliet de ona katıldı, kuyrukları ileri geri sallanıyordu. Sydney'in gözleri benimkilerle buluştu, geniş ve şaşkıındı, tahta kaşık ağzının yanında donup kalmıştı. Oyun oynamaktan, bütün gece onu düşünmemiş gibi davranmaktan, her sabah ona yapmak istediklerimin fantezileriyle mastürbasyon yapmaktan bıkmıştım.

"Seni özledim."

Yüzü yumuşadı. "Ben de seni özledim."

Köpekleri uzaklaştırarak ona doğru yürüdüm, elindeki tahta kaşığı aldım ve omzumun üzerinden fırlattım. Köpekler peşinden koşmaya başladı. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım, yanaklarını avuçladım, bu sırada onunki benimkini nazikçe örtmek için yukarı çıktı ve başparmakları bileğimin iç kısmına sürtündü.

"Şimdi seni öpeceğim," diye uyardım, bakışlarım kendi yüzümden daha iyi tanıdığım yüzünde ayrım gözetmeksizin geziniyordu. "Sonra bu lanet olası çirkin kazağı sıyırıp atacağım ve ağzımla vücudunun her santimine tapacağım. Ve artık boşalamayacağını, seni kuruttuğumu düşündüğünde, seni becereceğim ve yanıldığını kanıtlayacağım. Eğer söylediklerimle ilgili bir sorunun varsa ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Gözlerini kırıştırdı, ağzı titriyordu. "Bu sweatshirt çirkin değil."

"Bu bir evet mi?"

Bir kez başını salladı, bir çene sarsıntısı ve ağzımı onunkine bastırdım, sahip olduğum her şeyi verdim. İlerleyerek, onu yemek pişirme malzemeleriyle kaplı mutfak adasına yasladım, bu sırada ağızlarımız doğru açığı aradı, dil dille buluştu, aletim acı verici bir şekilde sertleşerek karnına bastırdı.

Ellerimi kışının altına koyarak onu kaldırdım ve tezgâhın üzerine bıraktım. Mutfak eşyaları ve tavalar gürültülü bir takırtı sesiyle kenardan düştü ama yine de öpüşmeyi bırakmadık, kimyamız her zamanki gibi patlayıcıydı. Başının arkasını kavrayarak bacaklarının arasına girdim ve ağzıyla, karımın ağzıyla seviştim. *Karımın*. Bu bana oldukça iyi geldi.

"Bekle!"

Yüzüne bakabilmek için yeterince uzağa çektim. "Ne?" Bakışlarım doğrudan, öpücüklerimin o hale getirdiği şiş dudaklarına gitti.

"Başka kadınlarla yattın mı?" "Şaka mı yapıyorsun?"

"Boş ver."

Onu sertçe öptüm. "Bana olan inancınız çok dokunaklı Bayan Blackstone ve hayır, sizinle evlendiğimden beri değil."

Beni daha sert öptü. "Devam ."

Eşofmanın kenarından tutarak yukarı çektim ve başının üzerinden geçirip fırlattım.

Dudaklarına karşı "Artık Bay İyi Adam yok," diye mırıldandım ve o da kıkırdamaya başladı.

"Sen ne zaman--"

Ağzım meme ucuna yapışır yapışmaz sözcükler kesildi. Sonra inledi, bacaklarını belime doladı ve başı memnuniyetle geriye düştü. İki parmağımı şortunun üstünden geçirerek şortunu indirdim ve külotunu da çıkardım. Yere düştüler, o gün için işleri bitmişti.

Kalçasının yanında dilimlenmiş çileklerle dolu bir kâse ve kek hamuruyla dolu bir başka kâse vardı. Bir parmağımı sarı malzemeye batırdım ve karnına sürdüm, alttaki açık sarı bukleler benimle alay ediyordu. Aletim ana atraksiyona geçmek için fazlasıyla istekliydi ama bu anın tadını çıkarmak için aylardır beklerken bitiş çizgisine acele lanetlenirdim.

"Ne yapıyorsun?" dedi beni gülümseten zayıf bir sesle. "Yaşayan sanat yapıyorum."

Dilimin ucuyla vanilya aromalı hamuru yaladım ve onun hırıltılı bir nefes aldığını, parmaklarının saçlarımı karıştırıp bir avuç doladığını duydum. Bacaklarını kaldırdı, topukları omuzlarıma saplandı.

"Scott..."

"Hoşuna gitti mi?" Ona üfledim ve vücudunun eğilmesini, dişlerinin alt dudağına gömülmesini izledim. Daha fazla vuruş, bu sefer amının dikişini izliyordu.

"Benimle alay etmeyi bırak!"

Dizinin iç kısmındaki hassas deriye karşı bir kahkaha atarak iki parmağımı içine soktum ve onu oradan öptüm.

"Scott..."

Adımı böyle söylediğini duymak için her şeyi yapardım. Sanki kendini kontrol edemeyecekmiş de sebebi benmişim gibi. Bu amaçla, karımın zaten tatlı olan vücuduna daha fazla hamur damlattım. Birazını karnına. Birazını da kalçalarının arasına. Sonra ağzımla temizledim, her yalamanın tadını çıkardım, açıkta kalan her santimetrekaresini öptüm. Yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordum, vücudu geriliyordu. Parmaklarımı ekledim, emdim ve çığlık attı. Saçımdaki eli önce gerildi sonra gevşedi.

Kesin olan bir şey vardı ki, karımı düşünmeden bir daha asla vanilya tadı alamayacaktım. Vanilya en sevdiğim tat haline gelmişti.



SYDNEY

Yutturmaca gerçektir. Aklımın bir köşesinde onun adı sonsuza kadar BHB olarak kalacaktı: Believe the Hype Blackstone. Sanki bunu yapmak için en yüksek parayı alıyormuş gibi benimle ziyafet çekiyordu... sanki usta bir sanatçıymış gibi. Ve bunu doğru yaptı. Gözlerimi bile açık tutamıyordum. Zevkin saldırısı, kendimi kurban ediyormuşum gibi mutfak adasının soğuk mermer tezgahına geri düşmeme neden oldu, ellerim satın almak için çabaladı, parmaklarım kenara takıldı.

Neden ondan hiç hoşlanmadım? Ne düşünüyordum ki? Bunu aylardır alıyor olabilirdim, diye düşündüm. Cehalet mutluluk değildir. Bunu kim bulduysa bir moron, muhtemelen bir erkek. Öte yandan Scott' seks... mutluluktur.

Daha fazla eşya yere düştü. Kolları, benim de düşmemi engellemek için kalçalarımı çelik bantlar gibi sardı. Ağzı ve parmaklarıyla bir değil iki kez öyle sert boşaldım ki gerçekten çılgılık attım. Haklıydı, o kadar bitkin düşmüştüm ki kestirmeye hazırdım.

Nefesimi tutmaya çalışırken, kalçalarımın öpücükler kondurmaya başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı... yaralarımı öpüyordu. Nazikçe, kasıtlı olarak. Boğazıma bir duygu dalgası tıkanıp, gözlerim cam gibi oldu. Beceri bekliyordum. Şehvetli havai fişekler bekliyordum. Şefkat beklemiyordum.

"Scott..." Zorla çıkardım, sesim sert ve savunmasızdı, durması için yalvarıyor ama durmamasını umuyordum. Beni özlediğini söylemişti. Ben onu daha çok özledim. Başını kaldırdı. Beni adadan çekti ve aldı. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, onun sağlam gücü, sabit duruşu Beni yatak odasına taşıırken onun varlığını, kocaman kalbini hissediyordum.

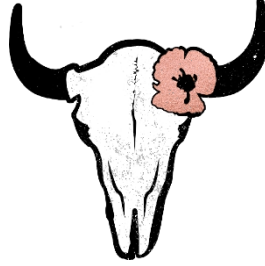
Beni nazikçe yere yatırdı, termal tişörtünü başının üzerine çekecek kadar uzun süre bıraktı, bana yaptığı gibi iyice tapınmak için sabırsızlandığım kas bloklarını ortaya çıkardı. Sonra kot pantolonunu aşağı itti ve Tom Ford boxer külotunu da yanına aldı.

Onları görmek dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Ama ereksiyonuna iyice baktığımda bu gülümseme hemen kayboldu. Bu adam "günah işlemek" için yaratılmıştı ve eğer bu doğruysa ben de bir günahkâr olmak istiyordum. Ne kadar tahrik olduğumu anlayınca birden terlemeye başladım. Sanki daha önce iki kez boşalmamışım gibi - bu benim için onaylı bir rekor.

Beni yakından izleyerek, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan üzerime doğru eğildi. Kelimeler kayboldu, duygular başka bir güne saklandı. Bunun için daha sonra zamanımız olacaktı. Dizlerimi birbirinden ayırdı ve tek bir sert hamleyle içime girdi. Nazik değildi. Niyetini en az mutfaktaki sözleri kadar açık bir şekilde ilan eden iddialı bir hamleydi bu. O gece üç kez daha boşaldım. Scott sözünün eri bir adamdı.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

SONRAKI HAFTA DAHA ÖNCE HIÇ YAŞAMADIĞIM BİR MUTLULUKTU. BİR Alttan alta fısıldayan bir ses bana dikkatli olmamı, masalların gerçek hayata değil çocuk kitaplarına ait olduğunu söylüyordu ve bu masal en iyi ihtimalle sallantılı bir şekilde başlamıştı. Yine de dinlemedim. Balıklama daldım ve Scott da öyle yaptı.

Ona en sevdiğim yemekleri pişirdim ve o da bana ata, daha iyisi midilliye binmeyi öğretti. Hava izin verdiğinde arazide gezintiye ve Scott bana Wyoming'i sevmesinin tüm nedenlerini gösterdi. Ben çalıştım. O çalıştı. Bu arada, Frank'in sırrı konusunda son derece tedirgin olmaya başlamıştım. Gün geçtikçe ofise daha fazla gelmiyordu ve bu durumun hayatımın tatlılığını biraz azalttığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Bu yeni ve gelişmiş evlilik.

Bir gün Scott öğle vakti bana sürpriz yaptı. Bana göstereceği bir şey olduğunu söyledi. Midem taklalar atarken Yellowstone'un ünlü şelalesi Upper Falls'un engelsiz manzarasına sahip yüksek bir noktaya gittik. Ona bu acelenin ne olduğunu sorduğumda, "Kendini şanslı sayıyorsun, değil mi?" demişti.

Bana seksi bir gülümseme verdi ve onu öptüm, her şeyimi bu öpücüğe döktüm, onun için hissettiklerimi hissedebilmesini umdum. Her his onunla bir ilkmış gibi geliyordu. Ve birçok açıdan bu doğrudu.

Gözlerinin içine bakarak ona "Çok şanslısın," dedim. Son zamanlarda bu duygu kök salmaya başlamıştı. Ona bir kez baktıktan sonra kimse itiraz edemezdi.

Elbette, yirmi dakika sonra bir güneş yağmuru başladı ve kısa bir süre sonra gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi.

"Nereden biliyorsun?" Şaşkınlık ve hayranlık içinde sordum.

Ağzı orantısız bir gülümsemeye dönüştü, gözleri neşeyle dans ediyordu. "Bilmek benim işim."

Hayal kurmaya pek yatkın değilimdir ama adam gökkuşağını ortaya çıkardı.

Ona aşık olmamda şaşılacak bir şey var mıydı?



"Sadece beş dakika daha kıpırdamadan dur..." Romeo uzaklaştı ve etrafımda daireler çizerek koşmaya başladı, devasa kurt köpeği vücudunun tamamı şampuanla kaplıydı.

Bu ikisinin banyo yapma vakti gelmişti ve hava da nihayet işbirliği yapıyordu. Arkada bir sprey başlığı buldum ve işe koyuldum.

"Romeo! Buraya gel! Kes şunu!" Ben kovaladıkça o daha hızlı koşuyor, dili dışarıda, çimenleri yırtıyordu çünkü *bu şimdiye kadarki en iyi oyundu!* Sonra Juliet yüksek sesle havlayarak karıştı ve her şey cehenneme döndü. Romeo aniden frene bastı ve sallandı, her yere köpükler saçıldı - ve bazıları yüzüme çarptığında ben çığlık attım.

"Burada neler oluyor?" diye sordu eğlenen bir adam. Arkamda Scott sırtıyordu. Kasketini çıkarıp saçını düzeltti ve tekrar taktı.

"İnek boku gibi kokuyorlar, bu" diye cevap verdi.

Bileğimin tersiyle alnımı sildim ve Scott'ın bakışlarının vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izledim; ıslak tişörtümü, yüzüme düşen saçlarımı ve Hunter botlarımın içine soktuğum çıplak bacaklarımı iyice değerlendirmek için zaman ayırıyordu. Dikkati o kadar dağılmıştı ki Romeo'nun ona doğru ısı güdümlü bir füze gibi geldiğini fark etmedi. Kendisine neyin çarptığını anlayamadan Scott sırt üstü yere yığılmıştı.

Oh tatlı, tatlı intikam. Turuncu ASICS'imi hâlâ özlüyorum.

Ben kahkahalarla iki büklüm olurken o gözlerini kırpıştırarak az önce başına ne geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bacaklarımla vücuduna basarak üzerine çıktım, daha iyi görebilmek için eğildim ve kasketini başından çıkardım. "İyi misin, Tatlı Fındık?"

Sonra bir baktım, onun üstünde yatıyorum. Gözlerini kapatıp ağzıma dikerek, "Şimdi daha iyisin, Güneşim" diye mırıldandı.

Öpüştük, dokunduk ve çamura bulandık. Ayağa kalktı ve saf kas gücüyle beni de yanına aldı. Henüz Mart ayında olmamıza ve hava hala biraz soğuk olmasına rağmen kıyafetlerimizi çıkardık. Sonra püskürtme başlığını kaptı ve soğuk suyla göğsüme vurdu. Yüzümdeki saf şok ifadesi--

"Oh, şimdi anlayacaksın."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ve bunu memnuniyetle kabul edeceğim. Bu bir Girls Gone Wild videosundan daha iyi."

Hortumu elinden kaptım ve mücevherlere nişan aldım ama "gelecek nesil Blackstone'ları" kurtarmak için tam zamanında döndü. Tam olarak onun sözleri. Ayrıca eylemlerimden dolayı "soykırımcı manyak" olarak etiketlendim. Bana sorarsanız bu biraz aşırıydı.

Çamuru duruladıktan sonra, sıcaklığını etrafıma sardı, soğuğu kovdu ve beni evin kenarına kadar geri götürürken beni öptü. Huzursuz elleri, tüm sırlarımı bilen ve yine de beni isteyen bir adamın otoritesi ve inancıyla üzerimde sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu.

Aramıza uzanarak onu içime aldım, bacaklarım içgüdüsel olarak onun belini çevreliyordu. Sert değildi, hızlı değildi. Yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı ve benimle sevişti. Geçmişin günahları için af dileyen ve tövbe için kabul gören iki insan bir arada hareket ediyordu. İkimiz de yorulup tatmin olduğumuzda, bacaklarımız titrerken, birbirimize sıkıca sarılmışken, "Asla boşanmak istemiyorum Syd... bir kez bile." dedi.



"Kim arayıp duruyor?" diye sordu sevgilim, aynı zamanda evli olduğum adam. Yatağıma uzanmış manzaranın tadını çıkarıyordum ki büyükannemin avukatından bir telefon daha geldi. Kocasını spor çantasını hazırlarken üzerine bir gömlek giymeyi ihmal etmişti ve benden herhangi bir şikâyet duymayacaktı.

"Büyükannemin avukatı. Aylardır başımın etini yiyor... Ona hiçbir şey istemediğimi söyledim."

Gömme dolaptan çıkıp yüzüme baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "İyi misin?"

"Evet," cevap verdim ve ciddiydim.

Büyükbaş hayvan işi için iki günlüğüne Houston'a gidiyordu ve benim de New York'a dönmem gerekiyordu. Korkuyordum, abartmıyorum. Yetişkin hayatımda ilk kez sert ve hızlı bir şekilde aşık oluyordum ve bu duygunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum.

Manhattan'a döndüğümde beni neyin beklediğinden emin değildim. Tek bildiğim hoş olmayacağıydı. Hele Frank'in durumu başımın üzerindeyken. Scott'a söylemek birkaç kez dilimin ucuna geldi ama kelimeleri çıkaramadım. Sevdığım diğer adama ihanet edemezdim.

Scott beyaz bir elbise gömleği giydi ve ben de onun için düğmelerini iliklemek üzere ayağa kalktım. "Seni özleyeceğim," diye mırıldandı parmaklarını saçları arasında gezdirirken.

ve benim ona baktığım gibi bana baktı. "Ben de," diye karşılık verdim.

Yirmi dakika sonra havaalanına doğru yola çıkmıştı. İki saat sonra Philly'ye giden uçaktaydım.



"En iyi odanız lütfen."

Motorlu otelin masasında oturan uzun kahverengi saçlı, sivilceli yüzlü genç kadın bana kuşkuyla baktı, çenesi gevşekti, çarpık dişleri ve umutsuzca dış teline ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

"Sadece tek tip odamız var."

Burası Four Seasons değildi ama bundan kaçış da yoktu. İşlerimi halletmem ve mümkün olduğunca çabuk gitmem gerekiyordu ve Philly'de kalmak için bir saat araba kullanmak beni sadece yavaşlatacaktı.

"O zaman en temiz odanız lütfen."

Daha fazla boş bakış. "Hepsi temiz, Bayan."

"Her neyse," diye tersledim, yorgunluk beni ele geçirmişti. "Sadece... bir oda alabilir miyim, lütfen?"

Drake'in köpeklerle kalması için gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra Jackson Hole'dan kalkan ilk uçağa bindim. Altı saat ve iki durak sonra gece yarısı Philadelphia'ya indim, bir araba kiraladım ve kırk beş dakika daha araba sürerek eski memleketime yakın tek otele (ya da adına ne dersiniz deyin) ulaştım.

Kırsal, büyüdüğüm yeri tanımlamanın tek yoludur. Bazı faydaları olsa da - geceleri kapılarımızı asla kilitlemezdik ve en büyük sorunlar sonbaharda av kazaları ve yazın sarhoş gençlerin halka açık golf sahasını dağıtmasıydı - pek çok dezavantajı da vardı. Kırsal ve ücra bir yerdi.

Öcülerin zaten benimle yaşadığından bahsetmiyorum bile.

Kasaba sınırlarını geçerken kalbim boğazıma dayanmıştı. O eski yaraların dikişlerinin özöldüğünü hissedebiliyordum ve ortaya ne çıkacağını kimse tahmin edemezdi.

Ben hayatta kalan değil, hayatta kalmayı başaran biriyim. Hayatta kalan değil, başaran biriyim. Hayatta kalan değil, başaran biriyim. Mantra bir döngüde çaldı.

Geçmişte, karanlık bir odada yalnız kaldığımda panik ataktan kurtulmama yardımcı olmuştu ve yıllar süren terapiden sonra şimdi yeniden ortaya çıktığını görmek biraz i karartıcıydı. Yine de şimdiye kadar şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kalmamıştım.

On yedi yıl önce buradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim. Liseden mezun olduğum gün, yaz işlerinde çalışarak kazandığım parayla aldığım ikinci el Jetta'yı topladım ve Connecticut'a doğru yola ıktım. Hikâyemin tam bir döngüye girdiğini hissediyordum. Beni buraya bağlayan son kordonu da kesip atmanın tam zamanıydı. Tek pişmanlığım Josh'ın bunun bir parçası olamayacak olmasıydı.

Yanından geçtiğim her kırmızı tuğlalı sıra evle birlikte anılarım çığ gibi büyüyordu. Çoğu anlık görüntülerdi. Bir zamanlar sevdiğim çocuğu içerenler hariç, çoğu tatsızdı. Son sınıftan önceki yaz çalıştığım kütüphane hatırladığımdan daha küçük görünüyordu, yılların ihmaliyle yıpranmıştı. Josh'un çalıştığı hırdavatçı dükkânı çoktan gitmiş, yerine bir Subway açılmıştı.

Hayatımı bölümlere ayırmakta o kadar iyiydim ki sanki katılımcı değil de üçüncü taraf bir gözlemci gibiydim. Herkesin kendi başa çıkma yöntemi vardır. Bazı insanlar uyuşturuu ve alkole yönelir. Terapistimin de defalarca belirttiğı gibi, benim yöntemim duygusal olarak çevrimdışı olmak ve kendimi işimin altına gömmekti. Ve işe yaramıştı. Belki biraz fazla iyi.

Scott'ı arayıp ya da mesaj atıp gitmem gerektiğini söylemedim. Houston'dan döndüğünde Jan'dan öğrenecekti. Aramam gerektiğini biliyordum. Yavaş yavaş, blok blok inşa ettiğimiz bu şey -güven ya da her ne derseniz deyin, belki daha fazlası- hâlâ kırılıyordu ve ben her şeyi

Aşağı. Ama bir şey beni durdurdu. **Gönder** düğmesine basmak için parmaklarımın çalışmasını sağlayamadım.

Çok kişisel hissettirdi. Belki de hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum. Çizgiyi burada çekecek ve beni değerimden daha fazla sorun olarak görecekti. Yıllar boyunca kendime bunun gibi pek çok saçmalık söylemiştim. Yalnız olmak daha kolaydı. Kimse skor tutmayacaktı. Cevap verecek kimse yoktu. En azından Scott'la evlenmeden önce öyleydi.

Her ne kadar onunla paylaşmış olsam da, ayrıntılara girmemiştim. O olayın derinliğini bilmiyordu ve ben de hala utancımı kimsenin görmesine izin vermeyecek kadar temkinliydim. Nadiren konuşulan şey budur-şiddet ve istismar mağdurlarının çoğunun yaşadığı utanç. Bu utanç ruhunuza işlenir. Zamanla kaybolabilir, ancak hasar oluşmuştur. Belki de, sadece belki de, bunu hak ettiğinizi, bunu sizin davet ettiğinizi, bunun sizin hatanız olduğunu fısıldayan o ince ses, yaralar iyileştikten çok sonra bile... kalır.

Platinum Amex'imi uzattığımda oteldeki kızın iri kahverengi gözleri büyüdü. Kız da bana büyük yeşil plastik bir fob takılı gerçek bir anahtar uzattı. Gözlerim büyüdü.

Yani... gerçek bir anahtar mı? Daha önce hiç görmediğime emindim. Avrupa'da bile. Eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Bu kasabadan bir an önce siktir olup gitmem gerekiyordu.



Scott'ın ilk mesajı ertesi sabah dördü biraz geçte geldi ve ben cevap verene kadar her yarım saatte bir gelmeye devam etti. Önemli değildi. Zaten bütün gece gözümü bile kırpmamıştım. Yatak pütürlü, küf kokulu, çarşaflar cızırtılıydı. Etrafta çok fazla hayalet dolaşıyordu.

Scott: Neredesin?

Tek kelime etmeden gittin. Endişelenmeye başlıyorum.

Sydney. Beni hemen ara.

Lütfen beni arayabilir misin? Bu sen değilsin.

: Philly'deyim. Bazı aile işlerini hallediyorum.

"Ben iyiyim" yazdım. Ve sildim.

Yazdım... *Özür dilerim.* Ve sildim. İlkini değil ikincisini kastetmiştim.

Su basıncı olmayan bir duş aldım, giyindim ve içimde safra çalkalanırken çiftlik evine doğru yola çıktım. Başım soğukkanlılığa tutunmak için çabalıyordu. Kalbim cesaret arıyordu. İkisini de bulamadım.

Büyükannemle büyükbabamın evi tam olarak hatırladığım gibiydi. Kaldırımında durup ona bakarken kalbim iki kez çarptı, havada bir soğukluk olmasına rağmen avuçlarım terledi. Biraz daha yıpranmıştı -yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyan beyaz fiçı tahtası dış cephe kaplaması, birkaç çitası eksik siyah panjurlar, dairesel araba yolunun bazı parke taşları eksikti- ama özünde aynıydı. Tüm dış görünüşüyle cennet gibi bir çiftlik evi. İçeride neler olduğunu bilseydiniz korku evi olurdu.

Büyükannemin avukatı burayı bir ailenin satın aldığından bahsetmişti. Üç küçük çocuğu olan iki diş hekimi. Tek umudum, o eski çirkin ayak izlerini bir an önce yeni mutlu ayak izleriyle değiştirmeleriydi.

"Bayan Blackstone?"

Takma isim beni hâlâ şaşırtıyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarında, gümüş renkli Honda Pilot'tan inen ve elinde bir zarfla yaklaşan bir adamı izlemek için döndüm. Yeşil bir Philadelphia Eagles örgü şapkası, neredeyse tamamen beyaz bir sakal ve tüvit bir ceket giymişti.

"Tom Linklater." Elini uzattı ve ben de sıktım. "Kaybınız için üzgünüm."

"Ben değil içinde Yas, Bay Linklater. Linklater.I
yapmadım konuşulan için büyükannem ve
büyükbabam."

"Hiç kimsenin ölümünden hoşnut değilim, diyor Rab Tanrı, dön ve yaşa."

Büyükannem ve büyükbabam hiç tövbe etmemişti. Ben hiç gerçekten yaşamamıştım. İşte böyle.

Linklater başını salladı, dudakları rahatsızlıkla birbirine yapışmıştı.

"İşte bu yüzden vasiyetnamedeki bu şart kafamı karıştırdı," diye devam ettim. "Size daha önce de söylediğim gibi, onlardan hiçbir şey istemiyorum ve bana bıraktıkları her şey yerel bir kadın sığınma evine bağışlanmalı."

Linklater nefes verdi. "Bu evin ve araba galerisinin satışından elde edilecek gelirin iki ayrı barınağa aktarılması için gerekli düzenlemeleri yaptım. Söylemeye gerek yok, cömertliğiniz için son derece minnettarlar. Ne yazık ki, siz büyükannenizin eşyalarını tavan arasından çıkarmadan emaneti kapatamam." Omuz silkti. "Bu konuda çok kararlıydı. Ben sadece onun isteklerini yerine getiriyorum."

Büyükannemin ahlaksızlığının derinliğine neredeyse inanamıyordum.

Neredeyse diyorum çünkü oldukça korkunç biriydi, hatta bazı büyükbabamdan bile daha kötüydü. Buraya geri dönüp beş yaşındaki bir çocuğu fiziksel olarak taciz etmekten zevk alan bir kadının kişisel eşyalarını temizlemek zorunda kalmak iğrenç bir . Özellikle de bıraktığı eşyalar zaten çöpe gideceği için. Yine de karakterine uygun görünüyordu. "İşte buradayım," dedim, boğazım ağzım sulanmıştı. Dilim sanki kalın ve işe yaramaz.

Linklater garip bir şekilde gülümsedi, benim boş ifademe baktı ve ikimiz bir bakış yarışına girdik. Linklater'ın aile geçmişim hakkında söylediğinden daha fazla şey bildiği fikrine kapılıyordum.

"Buyurun," diye yineledi, sonra zarfı açtı ve bir anahtar çıkardı.

Ev sıcaktı. Birisi kaloriferi açık bırakmıştı. Linklater, diye düşündüm. Kaşmir atkımı ve eldivenlerimi çıkardım ve merdiven altındaki süslemenin üzerine örttüm. Mobilyalar kaldırılmıştı. Bütün ev boştu. Bunun dışında içeride de pek bir şey değişmemişti. Duvarlar aynı sarı boyayla boyanmış, beyaz kuşgözü perdeler zamanla yıpranmış ve kullanılmadığı için tozlanmıştı. Etrafıma bakarken göğsüme bir ağırlık oturdu. Mobilyalar gitmişti ama hayaletler kalmıştı.

Güneş ışığı, ikinci kata çıkan yıpranmış meşe merdivenleri çaprazlama kesiyordu. Bakışlarım onları takip etti. Evin ne kadar iyi aydınlatılmış olduğunu unutmuştum çünkü anılarım karanlık ve kirliydi. Büyükbabamın beni saatlerce diz çöküp dua zorladığı bodrumun beton zemini, öyle derin ve kafa karıştırıcı bir karanlıktı ki, uçup gideceğimden korktuğum için dizlerimdeki acıyı memnuniyetle karşılıyordum. Kışın ortasında beni sıcak tutacak sadece pamuklu pijamalarım varken kemiklerime sızan ıslak soğuktan. Ağlamamayı , yoksa beni orada daha uzun süre tutacağını. Asla itaatsizlik etmeye cesaret edemezdim. Bir keresinde bana kameraların beni izlediğini söylemişti. Yıllar sonra, ergenlik çağımda bunun doğru olamayacağını anladım çünkü orası zifiri karanlıktı ama o zaman ona inanmıştım.

Dengesiz bacaklarımla gıcırdayan merdivenleri tırmanmayı bitirdiğimde vücudumdaki her kas titriyordu, kalbim sanki bir kez vasat sonuçlarla yaptığım ve bir daha asla yapmamaya yemin ettiğim NYC Maratonu'nu koşmuşum gibi göğsümün içinde çarpıyordu. Hafıza şeridinde gezinmeye hiç niyetim yoktu ve doğruca koridorda asılı olan kordona gittim, onu çektim ve tavan arasına çıkan merdivenlerin açılmasını izledim.

Alçak tavanlı mekândaki tek eşya toz tavşanları ve tek bir küçük beyaz evrak kutusuydu. Odanın ortasında duruyordu.

Odada, büyük siyah blok harflerle ismim yazılmış, görünüşe göre gelmemi bekliyordu. Hikâye bu kadar kötücül olmasaydı bu drama gülerdim. Koşucu olmam da iyi bir şeydi çünkü zavallı kalbimin maruz kaldığı sarsıntılar daha az formda bir insanın sonunu getirebilirdi.

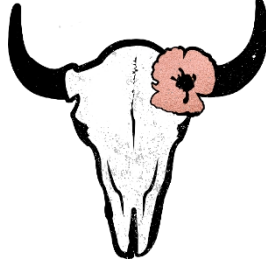
Kendimi tozlu zemine bıraktım, bacak bacak üstüne attım, kapağı kaldırdım ve kutunun içine baktım. Yarısi büyük manila zarflarla doluydu. En üsttekine uzandım, açtım ve içinden Martha Stewart *Living* dergisinin on yıllık bir sayısı çıktı. Bu garip ötesiydi. Yani, dergiyi yemek tarifleri için seviyordum ama onlarla yaşarken hiçbir şeye abone olmamıştım. Büyük olasılıkla bir şekilde "kötü bir etki" olduğuna karar verip el koyarlardı. Şaşkın ama meraklı bir şekilde ilk nüshayı karıştırdım ve içinden bir mektup düştü.

Beyaz zarf bana gönderilmişti. İade etiketinde şöyle yazıyordu: Josh Martin, 355 Morning Ln, El Paso, TX 79835.

Kalbim duracak gibi oldu ve ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. Çılgına dönmüş bir halde kalan zarfları yırtarak açtım ve her derginin içinden Josh'tan gelen bir mektup çıktı. Toplamda on tane. Onu aramak için harcadığım onca yıldan sonra, annesinin kızlık soyadıyla aramak hiç aklıma gelmemişti. Bir sonraki an, yavaş bir farkındalık şoku bir kenara itti.

O da beni arıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM



SYDNEY

GELEN BİR MESAJIN SESİ BENİ UYKUMDAN UYANDIRDI. BENİM

Kuru ve acı dolu gözlerim çatlayarak açıldığında zihnim satın almak için çabalıyordu. Üstümde alışılmadık bir patlamış mısır tavanı vardı, duvarlar koyu yeşilin korkunç bir tonundaydı ve hava küf kokuyordu.

Neyim ben?

Ne olduğunu ve nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda, telefonda gece yarısını biraz geçtiği yazıyordu. Sonra mesajı gördüm.

Dışarıdayım. Kapıyı aç.

O buradaydı. Benim için gelmişti. Damarlarıma güçlü bir dozda saf neşe yayıldı ve başımın dönmesine neden oldu.

Hiç kimse benim için gelmemiştir. Ama Scott gelmişti-- bir zamanlar gezegendeki en bencil yaratık olduğunu düşündüğüm adam. Onun benim hakkımda yanıldığı kadar ben de onun hakkında yanılmışım. O bencil değildi. Tam tersine, beklenmedik bir kahraman, kılık değiştirmiş isteksiz bir iyi adamdı. Ne yazık ki ben

zaten onunla evliydi. Eğer her Şey farklı olsaydı, m¼cadele etme Şansımız olabilirdi. Bu bilgi göęs¼me ağır bir Şekilde oturdu.

Her korku filminde aptal karakterlerden birinin ilk tehlike işaretinde arabasına binip uzaklaşmak yerine "hadi kul¼beye geri d¼nelim" dediği b¼l¼m kadar net bir hesaplama yaklaşıyordu. Her an Frank'in sırrı ortaya ¼ıkabilirdi ve bu ger¼ekleřtięinde Scott'ın g¼venini ka¼ınılmaz olarak kaybedecektim. Ve bu konuda yapabileceğim hi¼bir Şey yoktu, öylece durup bunun olmasına izin vermekten başka.

Yataktan fırlayarak daracık banyoya koştum, y¼z¼me su ¼arptım ve aynaya baktım. T¼m mektupları topladıktan sonra motele geri d¼nd¼m ve g¼n¼n geri kalanını okuyarak, ağlayarak ve Mountain Dew'u (koridordaki otomatta kalan tek soda) tanrıların nektarıymış gibi i¼erek ge¼irdim. En son ne zaman tek bir damla gözyaşı d¼kt¼ę¼m¼ hatırlamıyordum. Frank'in haberleri beni bir¼ok kez u¼urumun kenarına itmişti ama hi¼bir zaman u¼urumun kenarından ge¼memiřtim. Ve şimdi d¼řmelerini engelleyemiyordum.

"Yikes."

Don King'e benziyordum. Sa¼larıım karmakarışık, geriye taranmış bir haldeydi. Gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi, sol göz¼m sağ göz¼mden daha şişti ve etrafındaki deri ¼iędi. Floresan tepe ışığının altında, y¼z¼mle yerleri paspaslamış gibi gör¼n¼yordum ve bunun i¼in yapılacak hi¼bir Şey yoktu. Artık o kapıda olduğuna göre.

Kapı koluna uzandığımda üzerimde lekeli, yırtık bir tişört ve bol bir eşofman altı olduğunu hatırladım ve bir dakika boyunca üzerimi değiştirmeyi d¼ř¼nd¼m. Saklanmaktan, ger¼ekte olduğumdan ¼ok daha derli toplu biriymişim gibi davranmaktan yorulmuştum.

İş yerinde bir rock yıldızıydım. Hayatımın diğer her yerinde dibe vurmuştum. Hepsi buydu. Tek olduğum Şey. Boşluklarla doluydum, duygularım yıpranmıştı, her Şeyi i¼ime atmaktan sinirlerim bozulmuştu. Ya onu Jackson Hole'a geri gönderecekti ya da bana yapışacaktı.

Yine de kalmasını istedim. *Gerçekten* kalmasını istiyordum. Scott hayatımın en harika sürprizi olmaya başlamıştı. Doğduğumdan beri aykırı biriydim, ait olacağım bir yer ya da biri arıyordum ve Scott'la birlikte bunu bulmuştum. Kısa bir süreliğine de olsa.

Motel at nalı şeklinde inşa edilmişti ve benim odam zemin kattaydı. Bu yüzden kapıyı boş bir kaldırıma açtığımda biraz şaşırdım. Mart ayıydı ve henüz kimse Pennsylvania'ya söylememişti. Soğuk beni bir anda çarptı, onarılmış kemiklerinize giren ve onları acıtan nemli türden. Göğüs kafesimin sol tarafındaki dikişin bana hatırlatmayı sevdiği gibi.

Tepemde bir gök gürültüsü patladı, fırtına yaklaşıyordu. Titreyerek kollarımı kendime sardım ve küçük bir adım attım, sağa sola baktım, görünürde kimseyi bulamadım. Sonra onu gördüm, park halindeki bir cipten çıkan uzun boylu, yalnız bir figürdü ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana doğru yürüdü. Boş ama sert mi? Bunu tanımlamanın en iyi yolu bu. Ağzı düz, tavizsiz bir çizgi halindeydi. Gözleri şahin gibi keskin. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama merak etmem uzun sürmedi.

Bana ulaşır ulaşmaz ceketini açtı ve beni sardı, sıcaklığı kemiklerimdeki soğuğu yok etti, kokusu paramparça olmuş sinirlerimi yatıştırdı. Birini gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İlerleyerek beni içeri taşıdı, ben de kollarımı beline doladım ve hayatım pahasına ona tutundum. Yüzümü kaldırdım ve o da ağzımın kenarına, boğazımın kenarındaki hassas deriye, şakağıma öpücükler bıraktı.

"Nasıl yaptın--"

Kelimelerin geri kalanını dudaklarımdan bir öpücükle kaptı. Ve durmadı. Beni tekrar ayağa kaldırıp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattığında da durmadı. Ceketini çıkarıp beni ısıtmak için omuzlarıma attığında da durmadı. Sırtımı ovmaya ve kulağıma tatlı teselliler fısıldamaya başlayana kadar ne kadar şiddetli titrediğimi fark etmemiştim bile.

"...Ben buradayım... Sorun yok... Yanındayım... Yanındayım, Günişığım..." Vücut ısısı cekete yapışmıştı. Kokusu da. Ve güvenlik, rahatlık ve diğer iyi şeyler. Hayatım boyunca hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

Gözyaşları yeniden başladı. Acı veren gözyaşları. O kadar yoğun ve yapışkandı ki gözyaşlarımın içini zar zor görebiliyordum. Scott'ın yüzü yakışıklı bir lekeye dönüştü.

Elimi tutarak bizi orta boy yatağın ayak ucuna götürdü, yatağa uzandı ve beni kucağına oturttu. Kollarını belime doladı, ben de boynuna. Bir süre bu şekilde sessizce oturduk, birbirimize demir atmıştık. Sanki sakinliğimi geri kazanmak için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Beni nasıl buldun? Korkunç bir sapık olduğunu ima etmek istemem ama sapık benzeri eğilimler sergiliyorsun." Becerikli olduğunu biliyordum. Ancak bu bir sonraki seviyeydi.

Homurdandı ve boynumun yan tarafına sokuldu, konuşmadan önce oraya birkaç hızlı öpücük yerleştirdi. "Babam büyükanne ve büyükbabanızın nerede yaşadığını biliyordu. Bu tek..." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "...şehirdeki otel."

"Etkilendim," dedim ona tüm dürüstlüğümlle, bakışlarım tıpkı Twitter'daki bir milenyum kuşu gibi onun yumuşak ve şehvetli ağzına kaymıştı.

Dünyadaki en sevdiğim ağız kıvrıldı. "Seni bulduğum için mi?"

"Çünkü sen geldin..." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve o da iç çekti. "...ve bir hız tümseğinin üzerinde oturuyormuşum gibi hissettirdiği için."

Geniş ve parlak bir şekilde sırttı. "Ne zaman senin yanında olsa bu ezbere oluyor... Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Derin bir nefes aldı ve sanki kendini tatsız bir şeye hazırlıyormuş gibi ifadesi ağırlaştı. Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bana ne olduğunu anlat."

Bu konuda konuşmak istemedim. Josh'u, büyükanneyle büyükbabamı ya da buranın bende uyandırdığı korkunç anıları düşünmek istemiyordum. Beynim

kalabalıktı ve tarayıcı geçmişimi temizlemem gerekiyordu. Kendimi iyi hissetmek istiyordum ve Scott bunu nasıl yapacağını herkesten daha iyi biliyordu.

Ellerimi dikenli yüzüne dolayarak onu sertçe öptüm. "Konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Şimdi değil... Henüz değil. Sadece beni iyi hissettir. Bunu yapabilir misin?"

Bir süre yüzümü inceledi. Sonra başını salladı. Ceket omuzlarımdan hafifçe itildi ve sessizce yere kaydı. Üzerimdeki eski püskü tişörtü yavaşça başımın üzerinden kaldırıp halı kaplı zemine fırlattı. Üstün bir konsantrasyonla, nasırlı parmak uçları köprücük kemiğimin hatlarını öyle nazikçe çizdi ki tüm bedenimi bir ürperti sardı. Daha fazla bekleyemezdim.

Dudaklarımız birleşirken, beni çırılçıplak soydu, berbat motel yatağına yatırdı ve ben gözlerimde gizlemediğim bir neşeyle onu izlerken yavaşça soyundu. Şimdiye kadar açtığım tüm Noel hediyelerinden daha iyiydi. Gri kazak mı? Bom, gitti. Tasarımcı İtalyan botları? İşte burada, tekmelendi. Kot pantolon? Güle güle.

"İç çamaşırı yok mu?"

Kaşları endişeyle çatıldı. "Sana ulaşmak için acele ediyordum." "Sana hiç mükemmel olduğunu söyledim mi?"

"Hayır. Ama bana tam bir baş belası dediniz." Genişçe gülümsedi.

"Aynı şey. Buraya gel." Kollarımı ona açtım. Çünkü öyleydi. Tüm hatalarına rağmen Scott Blackstone -duygusal, ıslah olmuş playboy ve amatör, iyi vakit geçirmeyi seven, çevreci ve sığır işinin yeni kralı- benim için mükemmeldi.

Çıplak ve gururlu duruyordu. Ve kasların kaslarla buluştuğu her bir çizgiyi gururla gösteriyordu. Ereksiyonu geri kalanından dışarı fırlamış, hücum öncülük ediyordu. Tanrı'nın bir aracı. Zevk vermek ve zevk almak için yaratılmış bir sanat eseri.

Büyükannem ve büyükbabamın buna ne diyeceğini düşündüm ve kıkırdadım. Belki de ben de annem gibiydim, tutku ve zevk düşkünü bir yaratık, bir günahkâr... umutsuz bir romantik. Büyükannem ve büyükbabam beni bu huyumdan vazgeçirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ama işe yaramamıştı. Tanık koruma programına girmiş, saklanıyor, Scott'ın gelip onu ortaya çıkarmasını bekliyordu.

"Bana mı gülüyorsun?" dedi hayalimdeki sevgili yarı alaycı bir sırıtişla. Tanrı onu korusun, Scott o kadar sağlıklı bir özgüvene sahipti ki alınmak aklına bile gelmezdi. Onun bu yönünü seviyordum. Görkemli bir şekilde çıplaktı, yatağa bir dizini koydu ve vücudumda gezindi.

"Anneme çok benziyor olmalıyım diye düşünüyordum çünkü senin vücudundan daha güzel bir şey görmedim--"

Ya da kalbini.

Yine de bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Ona yüzde yüz aşık olduğumdan yüzde yetmiş beş emindim ve bir zayıflık anında bunu ağzımdan kaçırarak onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Gerçek şu ki, Scott'ın benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyordum. Orada ilgi vardı, hem de çok fazla, elbette kör değildim ve o her zaman çok etkileyici bir adam olmuştu. Ama aşk? Scott'ın daha önce hiç aşık olmadığından oldukça emindim. Ayrıca, duygularını yüzüne yansıtan bir tipti, yani aşık olsaydı bunu anlamaz mıydım? Hissetmez miydim?

Hayır, bana aşık olduğunu düşünmüyordum. Benim ona aşık olduğum gibi değil.

"Yaşayan sanat mı?" dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Guggenheim'in senin üzerinde hiçbir etkisi yok, bebeğim."

"Ve hepsi sizin, Bayan Blackstone," dedi boğuk bir sesle. "Benimle ne isterseniz yapın."

Başı yavaşça bacaklarımın arasına girerken o masmavi gözleri benimkilere kilitlenmişti, sakalı kalçamın iç kısmını tenimde havai fişekler patlatıyordu. Parmaklarım kıvrıldı

Topuklarım şilteye gömülürken, onun sıcak nefesini üzerimde hissedince bacaklarım sertleşti.

Ağzı tatlı noktama yapıştığında, boşalmanın yarısına gelmişim bile. Bir kadının sadece vücudunu değil, her şeyini bilen bir erkek hakkında söylenecek bir şey var. Çok geçmeden zevk içinde kıvranıyordum, hayatımın en iyi seksini yaparken son kırk sekiz saatin olayları arka plandaki uzak gürültüye dönüşüyordu.

Dudakları ve elleriyle benden toplamda bir değil, iki destansı Os çıkardı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve vücudumda gezinerek öpücükleriyle ilgi çekici noktaları işaretledi. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla iterek aralarına yerleşti ve sanki bu onun hakkıymış gibi kendine bir yer açtı. Scott kararlı bir şekilde, nasıl zevk vereceğini ve karşılığında nasıl zevk isteyeceğini bilen birinin güveniyle hareket etti.

Kalçalarımız öpüştü. Ereksiyonu bana baskı yapıyordu ve beni arzuyla çıldırtana kadar kalçalarını ileri geri salladı. Onu tutarak sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Ben yavaşça memnuniyetle inledi. Göz göze geldik, bedenim ona doğru eğildi, ellerimi başının iki yanına koydum ve ona hayranlıkla bakmak için durakladım.

Scott yıkıcı derecede yakışıklıydı. Yıllarca kadınların onun ayaklarına kapanmasını izlemiştim ama onu karşı konulmaz derecede seksi bulmamın, kız kardeşinin düğününde beni öptüğünde onu itmememin nedeni bu değildi. Onun gözlerinde parlayan şey, sınırsız yaşam sevgisiydi. Özünde kendisiydi, eğlenceyi seven bir şehvet düşkünüydü. Ve buna imreniyordum. Bulaşıcıydı. Benim de eğlenmek istememi sağladı.

"Seni her zaman bulacağım," diye mırıldandı, göz kapakları ağırlaşmış, bakışları özlemle dolmuştu.

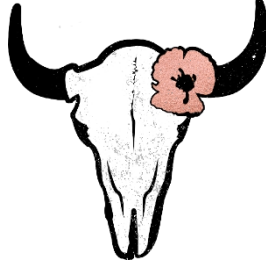
Belki uzun sürmezdi. Belki de sürerdi. Bu sefer şansın benden yana olduğundan emin değildim ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktım. En azından şimdilik.

"Kimsin sen?" Sevdığım adamın yüzüne bakarak söyledim.

"Kocan."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

"UYUMADIĞINI BILIYORUM," DEDI, SESİ BOĞUK ÇIKIYORDU.

gecenin çoğunu seks yaparak geçirdi. Kimse şikayet etmiyordu. Yine de mektuplar beni uyanık tutuyordu. "Syd?"

"Evet."

Neredeyse şafak söküyordu. Ben büyük bir kaşıktım, o ise küçük. Çıplak sırtına bir öpücük kondurdum ve yüzünü bana döndü, şüphesiz bir sıkıntı işareti arıyordu. İşaret parmağının ucunu yanağımda gezdirdi ve dudaklarımda gezdirdi, bir kez dokundu.

"Bana ne olduğunu anlat."

Bu hikâye aşılabilir gibi geliyordu. Ama ona anlatmam gerektiğini biliyordum. Scott benim sessizliğimi onun yerinde olsam benim kabul edeceğimden daha fazla kabul etmezdi. Ayrıca, ona umutsuzca aşık olmam ve Josh'un aniden ve görünüşe göre resme geri dönmesi de ek bir komplikasyondur.

Bu yanlış düzeltmek istedim mi? Kesinlikle istiyordum. Bunu yapmak için Scott'ı bırakacak mıydım? Kesinlikle hayır.

"On altı yaşına bastığım yaz kasaba kütüphanesinde gönüllü olarak çalıştım. O zamanlar evden uzak durmak için hemen hemen her şeyi yapardım. Dairy Queen'de çalıştım, komşuların çocuklarına bakıcılık yaptım. Kütüphanenin yanındaki dükkan

İnşaat halindeydi, yakında hırdavatçı olacaktı. Her gün ikisini ayıran sokakta öğle yemeği yiyordum... Josh'la da böyle tanıştım. Tadilat işinde çalışıyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim çünkü yan kasabada büyümüştü ve ben de bebek bakıcılığı yapmadığım sürece geceleri dışarı çıkmazdım."

Durakladım ve Scott yüzümü kavradı, başparmakları çenemin kenarına hafifçe dokunarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Bu adamı sevmiştim. Onu beni korkutan bir yoğunlukla seviyordum. Onu her şeyden çok istiyordum.

"Fantezi okumayı severdi. Bu şekilde konuşmaya başladık -kitaplar. Yaşça büyüktü, on sekiz yaşındaydı ve zekiydi ama üniversiteye gidecek parası yoktu, bekâr bir anneydi, yemek kuponları vardı... Birbirimize aşık olduk." Derin bir nefes aldım. "Uzun lafın kısası, büyükannem ve büyükbabama karşı gelecek hiçbir şey yapmamıştım ama Josh bana umut verdi. Sanki... ona olan aşkım gözlerimi dünyaya açtı. Bu kasabadan kurtulabileceğimi. Onların kontrolü altından çıkabileceğimi..."

Bazı insanlar korku içinde yaşamamanın en kötü varoluş olduğuna inanır, ama ben size öyle olmadığını söylemek için buradayım. Umutsuzluk çok daha kötüdür. Korku sizi savaşıma devam etmeye teşvik eder. Umutsuzluk size pes etmenizi söyler.

"Büyükbabam bir öğleden sonra tesadüfen beni almaya geldi - muhtemelen şüpheleniyordu çünkü yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Bizi birlikte otururken, gülerken gördü. Josh'ın beni öptüğünü gördü. Çok masumdu. Bana neredeyse hiç dokunmadı."

Yutkundum, tüm o eski duyguları geri ittim.

"Büyükbabam beni eve sürükledi, ondan kurtulmamı yoksa Josh'u yetkililere ihbar edeceğini ve hakkında suç duyurusunda bulunacağını söyledi. Reşit değildim, bana açıkladı ve ben de ona inandım. Josh için dehşete düşmüştüm. Nazik, hassas bir ruhu vardı. O yapamazdı.

"Her neyse... ertesi gün ona bir sürü şey söyledim, onu sevmediğimi, benim için asla yeterince iyi olamayacağını söyledim. Tek istediğinin bekâretimi almak olduğunu ve büyükbabamın onu tutuklatacağını biliyordum. Bu

Bunu yapmak beni neredeyse öldürüyordu ama oldukça iyi bir oyuncuydum. Büyükannem ve büyükbabam beni iyi eğitmişti."

Bunu yüksek sesle duymak beni . Gurur bir şey değildi.
Sonra tekrar hayatta kalmama yardımcı oldu.

"Kalbi kırılmıştı, o gün inşaat işini bıraktı... birkaç gün sonra ben de kaybettim. Benim de kalbim kırılmıştı. Başıma gelen tek iyi şey gitmişti ve onu bulmamın hiçbir yolu yoktu. Büyükbabamla ilk kez kavga ettim, bağırıp çağırdım ve ayrılacağımı söyledim. Beni bir kat merdivenden aşağı itti."

Scott'ın tüm vücudu kaskatı kesildi, parmak uçlarımla altındaki boynunun ipleri gerildi.

"İki kaburgam kırıldı. Onun dışında iyiydim... İşte o zaman aklımı kullanmaya başladım. Hastaneye giderken ona suç duyurusunda bulunacağımı, polise gideceğimi ve tüm yara izlerini göstereceğimi söyledim. Hapse girdiğinden emin olacaktım--"

Scott'ın yüzü granit gibi sertti, dikkat . "Ve?"

"Ve sonra ona özgürlüğünü satın alabileceğini söyledim. Üniversite harcımı benim adımın yazılı olduğu bir hesaba yatırması gerekiyordu, 200 bin dolar. Yale'e gitmek istiyordum ve bunu o ödeyecekti. Onların istediği gibi evde yaşayıp işe gidip gelmeye hiç niyetim yoktu. Kabul etti... Ondan sonra bana bir daha hiç dokunmadı. Bir yıl sonra temelli gitmiştim."

O gün paha biçilmez bir ders aldım. Eğer o şeytanla anlaşma yapabildiysem, herkesle anlaşma yapabilirdim. Acı tatlı bir gülümseme dudaklarımı şekillendirdi. "Büyükannemin avukatı son birkaç aydır peşimde. Ben gelip tavan arasındaki son eşyalarını alana kadar evinin emanetini kapatamazdı - vasiyette böyle bir şart vardı."

Bana attığı bakış neredeyse beni güldürecekti.

"Biliyorum. Keşke bunu olsaydım. Her neyse, bir kutunun içinde bir mektup buldum. Josh'tan gelmişler. Onları dergilerin içine saklamıştı.

Bana göndermişti, ama büyükannem onları o zamanlar bulmuş ve saklamıştı... dönüş adresi zarfın üzerindeydi."

Scott'ın ifadesi anlayışla değişti. "Gidip onu bulmak istiyorsun." Sesi hiçbir belirti vermese de kendini tuttuğunu hissedebiliyordum.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyorum. Bir özür. Onun için fazla iyi olduğumu hiç düşünmediğimi. Bu--"

Scott beni rahatlatmak için yanağımı okşadı. "Gidip onu görmelisin. Git bul onu."



Ertesi sabah Philly'den El Paso'ya giden bir uçağa bindim. Scott beni kapıya kadar götürmüş ve uçağa binmeden önce sanki son öpücüğümüzmüş gibi öpmüştü. Beni bıraktığında göğsüm sıkışmıştı. Daha gözümün önünden kaybolmadan onu özlemeye başlamıştım. Ayrıca onu sevdiğimi, Josh'la konuşacağımı ve akşam yemeğine kadar evde olacağımı ağzımdan kaçırmama saniyeler kalmıştı ama tutamayacağımdan emin olmadığım sözler vermemeyi öğrenmiştim.

Hayat bana bu dersi acı bir şekilde öğretmişti.

Kiralık arabamda otururken, üzerinde adres yazan zarfa son bir kez baktım ve dört haneli küçük binanın numarasını iki kez kontrol ettim. Şimdiden meraklı bakışları üzerime çekmeye başlamıştım, bu yüzden arabadan indim, derin bir nefes aldım ve merdivenlerden verandaya doğru ilerledim. Kapı ziline üçüncü çalışmada ellili yaşlarının ortalarında bir kadın kapıyı açtı. Üzerinde büyük bir POLO logosu olan lekeli büyük boy bir tişört giymişti ve beni kontrol ederken şüpheli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi sinirli bir ses tonuyla.

Dokuz yaşlarında kızıl saçlı bir çocuk bana bakmak için başını uzattı ve bakışlarım yere düştü. Bu Josh'un oğlu muydu? Birbirlerine benzemiyorlardı ama bu bir şey ifade etmiyordu.

"Umarım öyledir. Eski bir aile dostumuzu arıyorum. Adı Josh Martin ve bu onun için bildiğim son adres..." Çekingenlik yüzüne yapıştı. "...bu biraz önemli."

Sert kahverengi gözleriyle bana bir kez daha baktı. "O benim ev sahibim..." Bir noktada benim bir tehdit olmadığımı karar vermiş olmalı ki ekledi: "Şehrin iyi tarafında yaşıyor. Maple Caddesi'nde. Köşedeki beyaz ev."

Yüzüm aydınlandı ve midem bulandı. Bunca yıldan sonra. Onu aramak için harcadığım onca paradan sonra. Bir adım daha yaklaşmıştım ve daha da gergindim.

Beş dakika sonra caddenin karşısına park etmiştim ve arabanın içinde oturup güç topluyordum. Ev çok güzeldi. Koyu mavi panjurları ve etrafını saran verandasıyla beyaz, çiftlik tarzı bir evdi. Yan tarafta kocaman bir meşe ağacı, bir salıncak ve gül çalılılarıyla çevrili beyaz bir çit vardı. Bir peri masalından fırlamış gibiydi. Josh kendisi için iyi olanı yapmıştı. *Bu biz olabilirdik.*

Müsait olduğunda beni ara. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. xx

Scott'ın mesajı gelmez, bu düşünce kendimi sadakatsiz hissetmeme neden oldu. Bana bir insanın bir başkasına verebileceği en iyi hediyeği vermişti - bana özverili olma hediyesini vermişti. Beni mutlu etmek onu Josh için terk etmem anlamına gelecekse benden vazgeçmeye hazırdı ve hiç tereddüt etmemişti. İşte o zaman kimseyi daha fazla sevmediğimi fark ettim. Bir daha asla böyle sevemeyeceğimi de. Kiralık arabayı çalıştırıp **vites**e taktım ve Josh'un evine son bir kez baktım. Mutlu olduğunu, beni affettiğini ummuştum. Ayağımı yerden kestiğimde

fren pedalı, ön kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Uzun boylu ve güzeldi, uzun kumral saçları ve koşucu vücudu vardı. Arkasında beyzbol forması giymiş, neredeyse ergenlik çağında bir çocuk vardı.

"Bu akşam pizza yiyebilir miyiz?" dedi annesine. Sesi açık pencereye kadar geliyordu.

"İki gece önce pizza yedik," diye hatırlattı annesi ona. "Babam eve dönerken hamburger ve tavuk kanadı alacak. Sen hangisini istersin?"

Kız Expedition'ın güvenlik düğmesine basarken çocuk telefonuna bakıyordu. "Cameron, hangisini istiyorsun dedim?"

"Burger," diye cevap verdi dalgınca, dikkati telefonundaki her neyse ondaydı. Gülümsedi ve diş telleri güneş ışığında parladı.

Dikkatle incelendiğimi hissedince bana baktı, kaşları soru işaretiyle çatılmıştı. Arabayı kaldırımdan çektim. İstedğim cevapları almıştım. Yıllarca gereksiz yere endişelenmişim. Josh iyi olmaktan da öteydi... Gelişiyordu. Göğsümden büyük bir ağırlık kalktı ve ağzımın kenarlarını da beraberinde götürdü.

Havaalanına giderken kasabada benzin almak için durdum. Bu arada Scott'ı aradım. Direkt sesli mesaja düştü.

"Ben eve gidiyorum. Yakında görüşürüz," dedim aptalca bir sırıtişla ve göğsüme yerleşen derin bir huzur duygusuyla. Bu o kadar eşsiz bir duyguydu ki, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzetemiyordum. Pompayı yerine yerleştirdim, kapağı benzin deposuna geri vidaladım.

"Sydney," diye seslendi bir adam. Başımı kaldırıp kiralık arabamın tavanına baktım ve Josh'un şaşkın ifadesiyle karşılaştım.



Million'dayız. Yarın Drake'in doğum günü ama biz bu gece kutluyoruz.

"Bayan Blackstone," dedi Ryan barın kapısından içeri girdiğini görünce. Doğruca havaalanından gelmişim. Wyoming muhtemelen bir Mercedes G-Wagon'u otoparkta bırakabileceğiniz ve döndüğünüzde orada olacağından endişe etmeyeceğiniz tek yerdi. Ona kocaman bir gülümseme attım ve tıklım tıklım dolu barı taradım.

"Herkes arka tarafta, bilardo masalarının yanında" - başparmağını o yöne doğru salladı - "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, ama sen oraya git."

Ceset yığını iterek, tüm Lazy S çalışanlarının oturduğu masa göründü. Herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu, masanın üstü boş bardak ve şişelerle doluydu. Drake'i görünce yanına gittim ve yirmi ikinci yaş gününü kutladım. Dudaklarına dokunarak bir öpücük istedi.

Laurel'in kocası Pete, "Umarım Scott bunu yakalamamıştır," dedi.

Kıkırdayarak, onun yerine yanağına bir tane yerleştirdim. "Pete, Scott'ı gördün mü?"

"Bilardo oynuyorum," dedi ve başka bir adamla Carson Wentz'in Eagles için NFL normal sezon programının tamamını başarıp başaramayacağı üzerine tartışmaya geri döndü.

Scott'ı görmek ve ona Josh'la olan konuşmamı anlatmak için sabırsızlanarak masalara yöneldim, köşeyi döndüm ve kısa bir süre durdum. Elinde bir bilardo çubuğuyla duvara yaslanmış, Misty atış için hazırlanırken gülümsüyordu. İkisi de birkaç adım ötede durduğumu fark etmedi.

"Ee... evlilik hayatı nasıl gidiyor? Bu konuda garip bir şekilde çekingen davranıyorsun."

Gülümsemesi azaldı ve midemin dibinde bir delik açıldı, bir uçuruma açılan bir tuzak kapısı.

Başının arkasını kaşıdı ve elini başının üstünde bıraktı. "Bu inanılmaz."

Misty döndü ve tüm dikkatini ona verdi. "Gerçekten mi?" dedi şüpheli bir sesle.

"Evet... Onu seviyorum. Ona aşığım. Başıma en iyi şey."

Dibe . *Beni seviyor muydu?* Bana söylememiştii bile.

Yaklaştım ve Scott'ın başı bana doğru döndü, Misty'ninki de onu takip etti. Scott'ın yüzünde bir sırıtış belirdi ve gözleri beni öpmek üzereyken takındığı o yumuşak ifadeye büründü. Duvarı iterek dört adımda bana ulaştı, havuz çubuğu unutulmuştu. Kollarını bana doladı ve ben yumuşayıp vücudumu onunkine göre şekillendirene kadar beni öptü.

"Duydun mu?" diye mırıldandı. Başımı salladım ve o da gülümsedi. "Bu doğru." Yutkundu ve yüzünde beliren bir parça kararsızlığı izledim. "Seviyorum. Seni seviyorum. Sana aşığım... Buradan çıkmak ve bana seyahatini anlatmak ister misin?"

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Hâlâ son kırk sekiz saat içinde olanları sindirmeye çalışıyordum ve tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamak olurken onun gülümsemesinin aynadaki görüntüsü yüzümde belirdi. Elim tutarak omzunun üzerinden Misty'ye el salladı. Sonra beni bardan dışarı çıkardı.

Old Faithful Yolu'na gittik ve park ettik. Kamyonun içi karanlık ve sıcakken geceleyin üfleyen gayzer düpedüz büyüleyiciydi.

"Gitmeden önce sana söyleyecektim," dedi ön camdan dışarı bakarak, "ama bunun olmasını istemedim--"

"El Paso'da olanları etkilemek istemedin mi?" Bana baktı, başını salladı.

"Seni seviyorum Scott. Senden başka kimsenin bunu değiştirmeye gücü yetmez. Josh değil. Başka hiç kimsenin." Üzerine doğru sürünerek kucığına oturdum, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. "Sana deli gibi aşığım ve bu sabah ayrılmadan önce sana söylemediğim için özür dilerim."

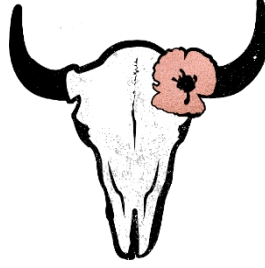
Sonra eve gittik ve Scott benimle sevişti. İşimiz bittikten ve yatakta patates cipsi yedikten sonra ona Josh'tan bahsettim. Yaşanan her şeye rağmen onun iyi olduğunu bilerek evinden nasıl da memnun ayrıldım. Scott'a, Josh'la olan garip tesadüfö anlattım.

onu benzin istasyonunda gördüğümde. Josh bana büyükbabamla yaşadıklarının onu nasıl şekillendirdiğini, kendisi için daha fazlasını istemesi konusunda ona nasıl ilham verdiğini anlatmıştı. Sık sık beni düşündüğünü, mutlu olmamı ve seilmeyi umduğunu.

Sonra Scott'a Josh'a söylediklerimi söyledim. "Aşığım ve seviliyorum. Ve gerçekten istediğim tek şey bu."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM



SYDNEY

O GÜN GÜNEŞ AÇMIŞTI VE AĞAÇLAR HER YERDE ÇİÇEK AÇMAYA BAŞLAMIŞTI. mülk. Scott ofisime girdiğinde öğleden sonraydı, kaybolmuş ve yarı katatonik görünüyordu. Bunu asla unutmayacağım. Yüzü gergindi, sevdiği Tetonlar kadar hareketsizdi. Bir gezintiden çıkmış olmalıydı çünkü terliydi, gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve kot pantolonunun her yerinde saman parçaları vardı.

Midem ucuz bir çadır gibi katlandı, bu da bir şeylerin çok yanlış gittiğinin en büyük işaretiydi. Yine de bilmeliydim. Bu şekilde olacağını gerçekten *bilmeliydim*. Ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Bu, kaderin benim beslediğim fanteziyi ateşe vermek için araya girdiği ilk sefer değildi. Ancak bu sefer farklıydı. Sıcak bir an için, Scott' başaracağımıza, olasılıklara meydan okuyacağımıza ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza gerçekten inanmıştım. Onu sonsuza dek kaybetme ihtimali tüm bedenimi ağrıtıyordu.

"Sorun nedir?" Aniden ayağa kalktım, sandalyem büyük bir güçle geriye doğru çöktü.

"Babam..." Gırtlaktan gelen sesi soldu.

O anda her şeyin değışeceğini ve bunun daha iyiye doğru olmayacağını biliyordum. Aylardır bu günden korkuyordum. Scott durumun farkında olmadığı için mutlu olsa da, bu durum beni yavaş yavaş tüketiyordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Masanın etrafından dolandım ve kollarımı ona doladım, yüzümü göğüs kaslarının arasına yerleştirdim. Kolları önce iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı. Ama uyuşukluk geçtikçe yavaşça kalkmaya ve beni sarmaya başladılar, o kadar sıkı sıkıyorlardı ki bir kaburgamın kırıldığını hissettim.

"Nasıl?" Sormak zorundaydım. Neyin kaçınılmaz olduğunu bilsem de bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Frank'in yaşaması için verilen on iki aylık sürenin çok altındaydı.

"Annem evde bayıldığını ve başını çarptığını söyledi."

İtiraf etme zamanı gelmişti ve bu bilgi içimde bir çuval kaya kadar ağırdı. Yine de yapılması gerekiyordu. Scott'ın tepkisinden korkuyor muydum? Evet, korkuyordum. Onu seviyordum. Onu kaybetmek istemiyordum ve kaybetme ihtimalim çok yüksekti.

"Çantayı hazırla. Bir saat içinde New York'a gidiyoruz," dedi ve çekilmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bekle..."

Kapıya yaklaşınca bana doğru döndü. Onu içime çekmek, yüzündeki yumuşak, tatlı, savunmasız ifadeyi hafızama kazımak için durakladım. Sanki umursuyordu. Belki de bana bu şekilde baktığını son kez görüyordum.

"Annen başka bir şeyden bahsetti mi? Neden bayıldığından?" Dilim şişmiş ve işe yaramaz hissetmeme ve dudaklarımın karıncalanmasına rağmen kelimeleri ağzımdan çıkardım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Hayır," dedi. "Kalp krizi ya da felç geçirdiğini varsayıyorum."

En kötüsüne hazırlanarak birkaç adım geri attım, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaydım, dizlerim titriyordu. Hayatım boyunca edindiğim alışkanlıklar, tepkilerimi kontrol altında tutmak için geçmişte kullandığım tüm hileler pencereden uçup gitmiş, en çok ihtiyaç duyduğum anda elimden alınmıştı.

"O kanserdi, Scott."

Scott gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinde anladığına dair bir işaret yoktu. Gözlerinde, zihninin orada olmayan cevapları, açıklamaları, söylediklerimi anlamlandıracak herhangi bir şeyi aradığını görebiliyordum.

"Kanser mi?"

"Evet."

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bana söyledi." Kaşları kırıştı ve ben titreyen ellerimi yumruk yaptım.

"Sana söyledi mi? Babam sana kanser olduğunu mu söyledi?" Sesi yükselmeye başladı ve içinde bulunduğum durumu anlayacağına dair tüm umutlarım buharlaştı. Her şey kafama dank etmeye başlamıştı ve bundan sonra ne olacağını biliyordum. Acımasız olacaktı. Yaklaşan bir gelgit dalgası karşısında kıyı şeridinde dimdik durmak gibi. Sonunda vurduğunda beni öldürebileceğini biliyordum ama bundan kaçış yoktu. Frank, Tanrı ruhunu şad etsin, bunu barışçıl bir şekilde çözme şansımı elimden almıştı.

"Bana söyledi... bana Aralık ayında söyledi."

"Aralık ayında..." diye yineledi usulca, ifadesi sürekli değişiyor, güzel yüzünde bir dizi duygu turnikesi belirliyordu. Şaşkınlıktan kızgınlığa, inançsızlığa... kederin tüm aşamalarına geçti.

Bu sırada tek bir şey hissediyordum: dibe vurmuş korkunçluk.

"Babamın kanser olduğunu Aralık ayından beri biliyor muydunuz?" Noktalar birleşmeye başladıkça, öfkesi geri kalan her şeyin önüne geçmeye başladı.

"Evet. Bana kimseye söylemememi söyledi ve avukatı olarak--"

"Yapma!" Yüzü tiksintiyle buruştu. "Sakin söyleme, sakın bahane uydurma."

Başı tamamen arkaya eğildi, gözleri tavana sabitlendi. Elleri kalçalarına gitti ve göğsü inip kalkarak bir ciğer dolusu hava emdi. Bir an için hiperventilasyon geçireceğinden endişelendim.

Sonunda benimle yüzleştğinde, su katılmamış bir nefretle bakıyordu. "En başından başla. Aralık ayında size kanser olduğunu söyledi. Ne tür bir kanserdi ve neden hemen tıbbi yardım almadı?"

Bu noktada tepeden tırnağa titriyordum. Sesim bile. Dehşete kapılmamışım gibi davranamazdım. Zırhımı, bu tür şeylere karşı korunmak için yıllar içinde geliştirdiğim nasırları nazik ısrarıyla sıyırıp atmıştı ve geriye kalan buydu - bir karmaşa.

"Melanom. Ölümcül olduğunu söyledi. Ona savaştığı, MD Anderson'a gitmesi için yalvardım ama beni dinlemedi."

Söylediğim her kelimeyle Scott'beni küçümsemesi derinleşti, derisinin altına sızdı ve kemiklerine kök saldı. Bunu yüzünde görebiliyordum. Duruşundan. Bu en kötü senaryoydu.

"Ve bu haberi kimseyle paylaşma ihtiyacı ya da sorumluluğu hissetmediniz - mesela... belki benimle!"

İrkildim. "Annen biliyordu." Bu bir Hail Mary'ydi, tüm dikkatleri üzerime çekmek için acınası bir girişimdi, ama ondan gelen kızgınlık akışını durdurmak için her şeyi denerdim.

Başını salladı, uğursuzca, yavaşça. "Aralık... tüm bu berbat düzenleme gerçekleştiğinde--"

Daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim.

"Tüm şirketi sana devretmeye karar verdiğinde. Ve de bunu isteyerek kabul ettin, değil mi? Onun sırrını sakladın çünkü bu istediğin terfiyi alman anlamına geliyordu."

"Hayır. Hayır, Scott." Başımı sallayarak araya girmeye çalıştım. "Öyle değil--"

"Evet," dedi, ürkütücü derecede sakın bir sesle benim üzerimden konuşarak. "Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. New York'a tek başıma dönüyorum." Durakladı, bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben dönene kadar bu evden gitmeni istiyorum."

Dışarı çıktı ve kapıyı öyle bir kuvvetle çarptı ki kapı geri sekerek açıldı.

A Kız olabilir Rüya. Ve bazen şunlar rüyalar döndü
kabuslara dönüştürür.



"Hayırsever, emlak kralı, deniz subayı, şakacı..." Park Avenue'deki Central Presbyterian Kilisesi'ni dolduran kalabalık rahiple birlikte kıkırdadı. "...Franklin Marshall Blackstone pek çok şeydi, ama en çok değer verdiği rol kocalıktı..."

Kilisede beş yüz kişi olmalıydı ve bu başların her biri Marjorie'nin sade siyah takım elbisesi içinde her zamanki gibi zarif bir şekilde oturduğu ilk sıraya doğru dönmüştü, ifadesi soğuktu ve elleri kucağında düzgünce katlanmıştı, oğlu ve kızı iki yanında onu çevreliyordu.

"...baba, dede. Franklin Marshall Blackstone ailesine her şeyden çok değer verirdi..."

Ben Scott'ın başının arkasına bakarken ve John'un kollarında ağlayan Devyn'i teselli edişini izlerken rahip konuşmasına devam etti. Frank'in görkemli bir portresi beyaz çiçeklerle kaplı parlak akçaağaç tabutun yanındaki şövalenin üzerinde duruyordu. Düşündüğümde her yer beyaz çiçeklerle kaplıydı.

Portrede sırttan adamı her şeyden çok seviyordum ama aynı zamanda ona kızgındım. Beni içine girmeye zorladığı ilişkinin yok olmasında parmağı olduğu için kızgındım. Onun yasını tutmak için burada olan insanların ve Times ve Post gazetelerinde fotoğraflarını yayınlamak için gelen diğerlerinin arasında otururken ona küfrettiğimi duyup duymadığını merak ediyordum. Bu Frank hakkında çok şey anlatıyordu. Genellikle bu iki gazeteyi okuyan insanlar birbirine karışmazdı ama Frank herkesin arasına karışmıştı.

Scott beni ayakta bırakıp gittikten, gözyaşları içinde yere yığıldıktan sonra Drake'e mesaj atıp köpekleri almasını istedim. Sonra toparlandım.

tüm eşyalarımı, o evdeki her bir eşyayı ve kutuları şehirdeki FedEx'e bıraktım.

Veda etmek için Laurel'in evine bile uğramadan bir sonraki uçağa atladım. İki ayaklı yolculuk boyunca ağladım. Bir Uber çağırdım. Şehre ağladım. Şehir merkezindeki tünelde trafiğe takıldığımızda şoförün beni atacağından emindim. Dairemin ön kapısını açtım. Gözyaşlarına boğuldum. Tamamen ağladığımdan emindim. Yine de asla bilemezsin.

Gözlerin üzerinde olduğunu hisseden Scott'ın başı bir parça döndü. Arkasındaki ve sağındaki yas tutan kişileri soğukkanlı bir hesaplamayla inceledi. Tıraş olmuştu ve saçları yine mükemmeldi. Tanıdık gelmiyordu, bir zamanlar rüyamda gördüğüm bir yabancı gibiydi.

Bir şekilde beni kalabalığın içinde buldu. Gözlerimiz kısa bir an için kilitlendi ve ifadesi düpedüz kutuplaştı. Öfkesinin mi yoksa soğuk küçümsemesinin mi daha kötü olduğundan emin değildim.

"Onun nesi var böyle? Az önce bana attığı seri katil bakışı da neyin nesi?" Miller sağ tarafımdan fısıldadı.

Onlara doğru yürüyecek cesareti toplayabilmem için kaldırımda nefes nefese on dakika geçirmem gerekmişti. Marjorie bana umut veren belli belirsiz, sempatik bir gülümseme göstermişti ama Scott'ın içimi boşaltan bir bakışı oturacak başka bir yer bulmamı söyledi. Eğer daha önce aileden biri olarak görüldüysem bile, artık *istenmeyen kişi* olduğum çok açıktı. Bu yüzden başka bir yerde, koridorun karşı tarafında, Miller'ın yanında oturuyordum.

Ve neden kocamla oturmadığımı merak eden herkesin spekülatif bakışlarını üzerime çekiyordum.

"Bu benim içindi," diye fısıldadım. "Sanırım beni engellemiş bile olabilir."

Chanel takım elbisesi, bembeyaz saçları ve üstünlük taslayan bakışlarıyla tam karşıımızdaki sırada oturan yaşlı bir kadın bizi susturdu.

Miller bana doğru eğildi. "Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver...
o."

"Bundan pek emin değilim."

Scott'ın sonunda bir şeyler yapacağından korktuğumu yüksek sesle dile
getirmedim.

boşanmak istediğini söylemek olurdu.

Yine de Miller'a inanmak istedim. Düşmüştüm ama henüz çıkmamıştım.



"Ne yapabilirim?" Miller bu hafta milyonuncu kez sordu.

Gözlerimi masaüstü bilgisayarımın ekranından kaldırarak yazmayı
bıraktım ve bugünlerde biricik olan arkadaşşıma düz bir bakış fırlattım.

"Yüzüme bir yastık koyup beni boğmak mı?"

Miller istediğim sözleşmelerin basılı kopyalarını masama koydu. "Onun
yerine birkaç kokteyle ne dersin?"

Saat 19:30'u gösteriyordu ve ben hâlâ Frank'in ölmeden önce başlattığı
tüm anlaşmaları gözden geçirmeyi bitirmemiştim. Kariyerim beni ayakta tutan
tek şeydi, bu yüzden sahip olduğum her şeyi ona . Hareket etmeyi bırakırsam,
kırık bir kalpten öleceğimden oldukça emindim. Bir taşla en sevdiğim iki
adamı kaybetmiştim. Bay Smith hariç.

"Yapamam. Resmi olarak CEO seçilinceye kadar önümüzdeki birkaç hafta
geç saatlere kadar çalışacağım."

Görünüşe göre vasiyetname okunmuş ve kurul Frank'in isteklerinden
haberdar edilmişti. Bu nedenle, süreç oldukça basit ve kuruydu. Tek sorun
Scott'ın beklediğim gibi Wyoming'e dönmemiş olmasıydı. Onun yerine
burada, Blackstone Holdings'te her gün Frank'in ofisinde Frank'in dosyalarını
inceliyordu. Ofisteki atmosfer gergindi ve herkes bunu hissediyordu.

"En azından bir saat dinlendirin."

Gözlerim hemen Cayman Adaları'ndaki ticari bir mülkün yatırım getirisi rakamlarına gitti.

"Yapamam."

Tekrar konuşmadan önce bir an bekledi. "Onunla konuştun mu?" Sadece bir kişi vardı.

"Benimle konuşmuyor. Dinlenme odasında onunla karşılaştım ve bana doğru baktı... Frank'in ölümünden beni sorumlu tutuyor gibi. Mantıklı düşünemiyor."

Miller anlayışla başını salladı. "Sana erkek egosundan bahsedeyim, Syd--"

"Evet, evet, biliyorum. Hassas bir şey. Yanlış yönden bakarsan yumuşar."

Miller yüzünü buruşturdu. "Hâlâ ego hakkında mı konuşuyoruz?" "Çoğunlukla mı?" Kafam biraz karışmış bir şekilde cevap verdim.

"Demek istediğim, onu kötü gösterdiniz. Egosu doğrudan bir darbe aldı ve iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Eninde sonunda kendine gelecektir."

Tek yapabildiğim umudu canlı tutmaktı.

Miller kısa bir süre sonra ayrıldı ve yarım saat sonra bilgisayarımı kapattım, çantamı ve ceketimi topladım ve asansörlere yöneldim.

Temizlik görevlileri dışında tüm kat boştu. Floresan ışıkları halı kaplı zemine tekil bir gölge düşürüyordu. Asansörlerin zili çaldı ve tam önümdeki kapılar kayarak açıldı. Sonrasında kendimi kırımın üzerinde, coşkuları bulaşıcı olan iki kıllı canavar tarafından çiğnenirken buldum. Haftalardır ilk kez güldüm.

Romeo mızmızlanarak ve ağlayarak ıslak burnuyla burnuma sokulup beyaz ipek bluzumda nemli izler bırakırken, Juliet'in dili yüzümün her yerindeydi.

Bir çift İtalyan el yapımı bağcıklı bot görüldü. Gözlerim koyu denim bacakları siyah deri motosiklet ceketine kadar takip etti.

ve soğukkanlı bir ifade. O kadar yakışıklı ve yaklaşılmaz görünüyordu ki ağlamak istedim.

Tasmalarını çekiştiren köpeklere "Haydi, çıkın" dedi.

Yavaşça ve zahmetsizce, çünkü üzerimde etek ucu belli olmayan bir kalem etek vardı, kendimi yerden kaldırdım ve onunla yüzleştim, donuk, göz kırpmayan bakışlarını tutmaya özen gösterdim. Bana yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı, pislik herif.

"Anahtarlarımı unuttum..." Bana bakarken sesi sessizliğe .

Köpekler ellerime sokulmaya devam etti ve ben de onları başlarından öpmek için eğildim. Tanrım, onları özlemiştim. Yine de sevdiğim adamı özlediğim kadar değil. "Annen nasıl?" "Annen nasıl?" diye sordum, karşımda dik durmak için kendimi zorlayarak. hissedilir kızgınlığı. Ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. "Başa çıkmaya çalışıyoruz... hepimiz öyleyiz."

Başımı salladım, bir süre başka tarafa baktım. "Scott, ben--"

"Seni arayacaktım," bakışları aşağıya kayd, "ama madem buradasın--" Konuşmak istediğini bilmek kalbimi rahatlattı. Tam uzanıp ona dokunacaktım ki tekrar konuştu. "Boşanma davası açıyorum."

Kalbim artık ağrımiyordu çünkü çalışmayı tamamen durdurmuştu. Yine gözyaşlarımın eşliğindeydim. Boğazımdaki safrayla birlikte gözyaşlarımın da yükseldiğini hissedebiliyordum.

Boşanma. Boşanma. Boşanma. Kafamın içinde içi boş bir yankı olarak devam edip durdu.

"Karar vermeden önce konuşamaz mıyız?" Yalvardım. Hiç gururum kalmamıştı. İşte bu kadar. Pazarlık benim işimdi ve içgüdüsel olarak karşı tarafın ne zaman pes etmeye hazır olduğunu bildiğim gibi, ne zaman bir anlaşmadan vazgeçmeye hazırlandıklarını da bilirdim. Maliyet-fayda oranının yanlış yöne kaydığını tespit ettiklerinde. Scott kayıplarını azaltmaya hazır bir adam gibi görünüyordu.

"Ne hakkında? Bana aylarca nasıl yalan söyledin?" diye sakince karşılık verdi. "Benim yüzümden çok eğlenmiş olmalısın--"

"Hayır," diye araya girdim. "Hayır, kendimi berbat hissettim--"

--Sana yaptıklarımın yanında sönük kalır. Bana vurmak için doğru zamanı mı bekliyordun? Planın bu muydu?"

"Baban sana söylememem için ısrar etti!" Kendimi daha fazla kontrol edemeyerek bağırdım. "Ona defalarca sordum ve sürekli yakında dedi. Doktorlarının ona on iki ay süre verdiğini söyledi. Kendisi açıklayamadığı için üzgünüm. Sana bunu yaptığı için üzgünüm ama onun güvenine ihanet edemezdim. Frank bana her şeyini verdi, *her şeyini* Scott... Ben... Ben bunu ona yapamazdım."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Rengi yükselmiş, gözleri sertleşmiş bir halde yanımdan geçip gitmeye başladı.

"Scott!"

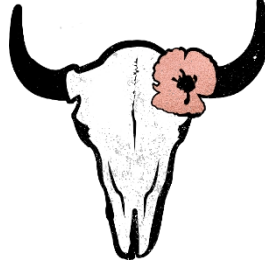
"Bir avukat tut," dedi dönerek, "ve fazla umutlanma. Bütün bunları alıp gittiğini görmektense hepsini yakıp kül etmeyi tercih ederim." Geriye doğru yürürken kollarını kaldırarak ofisi işaret etti, köpekler de peşinden koşuyordu.

"Hiçbirini istemiyorum..." Sesimi sabit tutmak için mücadele ederken yanaklarımdan süzülen yaşları sildim. Bu benim tek ve yegane şansımdı ve kırmak için uğraşıyordum. "Seni seviyorum... Tek istediğim sensin."

Kısa bir süre durdu. Çenesi titriyor, gözleri zorlukla bastırılmış bir öfkeyle parlıyordu. "Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin. Bekle, kandırdın. Beni kandırdın."

Sonra döndü. Uzaklaştı. Asla arkasına bakmadı.

BÖLÜM YIRMI İKİ



SYDNEY

HIÇBİR ŞEYİM KALMAMIŞTI. DÜŞMÜŞTÜM VE BITMİŞTİM.

Hayatım boyunca hiç tat almadım. Geriye kalan tek şey bir insan kabuğuydu. Hayatımda ilk kez, işim bana hiçbir tatmin, hiçbir zevk vermiyordu. Bunu da benden almıştı.

Ertesi gün, düşmanım davet edilmeden ofisime girdi. Doğruca Beşinci Cadde'ye bakan pencere duvarına yöneldi ve sanki buranın sahibiymiş gibi dizlerini iki yana açarak koltuğa oturdu. Bu Hastings için yeni bir davranış değildi ve ben de her zaman yaptığım gibi, gözlerini devirmek isteyen ama bundan kaçınan bir aziz sabrıyla buna katlandım.

"Aklında bir şey mi var?" Gözlerimi bilgisayar ekranımdaki tablolardan ayırmadan söyledim. "Yani, CEO seçilmediğin için büyük hayal kırıklığına uğramış olmanın dışında."

Görüş alanımın çevresinde dudaklarının titrediğini gördüm. "Daha küçük bir adamdan bunu bir hakaret olarak alırdım."

Bu beni gülümsemeye itti. Çenemi tutarak dikkatimi tembelce ona yönelttim. Damon herkesin tanımına göre yakışıklıydı. Siyahtı.

Açık kahverengi teni, keskin elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve delici badem şeklindeki gözleriyle ona karşı gelmeden önce iki kez düşünmenizi sağlardı.

Ben ona hiç ısınmadım çünkü o da bana hiç ısınmadı. Birinin diğerini tanınması gibi temel bir durum. Frank bu tür bir atmosferi teşvik ederdi, çalışanları birbirine düşürürdü. Bunu çok severdi. Bunun herkesin daha iyi çalışmasını sağladığına inanırdı.

"Senden hiç hoşlanmadım Evans," diye rahatça itiraf etti, New York aksanı zar zor seçiliyordu.

Düpedüz kıkırdamanın eşiğinde homurdandım. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Altın Rolex'ine bakarak iç geçirdi. Kalın kasları ve kaba saba tavırlarıyla hiç de arkadaş canlısı bir tip değildi. Yine de mükemmel bir avukattı. En iyilerden biriydi. Hikâyeye göre Hastings, müvekkili adına Frank'i kendisi için satın alacağı Beşinci Cadde'deki bir şehir evi konusunda alt etmişti. Kandırıldığını anlayan Frank, hemen onu işe almış. Bu yüzden bu ziyaretin amaçsız olmadığını biliyordum. Damon usta bir stratejistti.

"Söylemeye geldiğiniz şeyi söyleyin ya da defolun. Bazılarımızın yönetmesi gereken bir şirketi var."

"Her zaman öğretmenim evcil hayvanını oynamak..." diye yüksek sesle düşündü. "Yıllarca senin Frank'i becerdiğini düşündüm--"

İşte bu tüm dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp onun cüretkârlığına baktım. Dedikoduları ben de duymuştum ve zamanın onları yatağa atacağını (mecazi anlamda) düşünmüştüm. Ama kimsenin bunu yüzüme söyleyecek cesareti yoktu. Damon'dan başka kimse.

"Seni kovmamı mı istiyorsun?"

"- Ta ki işinde ne kadar iyi olduğunu fark edene kadar... 2011'de Dubai'deki binayı hatırlıyor musun?"

Ayrıntıları hatırlayarak başımı salladım. "Emanetin son gününde imar yasalarını değiştirdiler."

"Başka kimse fark etmedi. O anlaşmada beş kişi çalışıyorduk ve para havale edilmeden önce kontrol eden tek kişi sendin."

"Hafıza şeridinde yaptığınız bu gezintiyi takdir etsem de--yapmaya çalıştığınız bir var mı?"

"Seni hiç sevmedim Evans, ama her zaman genel danışman olmayı hak ettiğini düşündüm. Bu işi hak ettin."

Konuşmanın nereye gittiğini anlamaya o kadar dalmıştım ki kızlık soyadımı ikinci kez kullanmasını düzeltemedim.

"Frank'in sorumluluğu sana bırakmasından memnun muyum? Hayır, heyecanlanmaktan çok uzağım." Başını sallayarak bana düz bir bakış fırlattı. "Ama sen Scott'tan çok daha iyisin ve on kat daha kalifiyesin."

Ayağa kalkarak özel yapım gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Altınıza dikkat edin. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama çok az konuştuğunuzu biliyorum ve Scott'ın seni CEO vekilliğinden almak için çalıştığını hissediyorum."

Haberler bana çarptı. Damon bir stratejistti ama üçkâğıtçı ya da palavracı değildi. Önseziden öte bir şey olmasaydı bana bunu söylemezdi. Öte yandan Scott... Scott'ın artık neler yapabileceğinden, beni cezalandırmak için ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildim. Artık kendi kocama güvенеbileceğimden emin değildim.

"Bunu sana söyleten ne?" "Güvenilir
bir kaynaktan gelen sağlam bir
istihbarat."

Bu da Damon için kaynakla yattığı anlamına geliyordu.

Soğukkanlılığımı korudum, nefesimi ölçtüm. Her zaman kontrollüydüm. O koltuk değneğini tamamen emekli ettiğimi, onu aştığımı sanıyordum ama en ufak bir provokasyonda kükreyerek geri geliyordu. Bu da gerçekten üzücüydü.

"Drama için zamanım , Hastings. Ya açıkla ya da bırak."

Bana şifreli bir bakış attı. "Seni zorlamasına izin verme."

Umutsuzca ondan şüphe etmek istiyordum ama yine de haklı olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordum. Scott ve benim paylaştığımız onca şeyden sonra, başladığımız yere geri dönmüştük - düşmanlar olarak.

Hastings tembel adımlarla yürüdü, ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokmuştu, sanki rahat bir yürüyüşe çıkıyormuş gibiydi.

"Damon..."

Omzunun üzerinden bakarak bana sorgulayıcı bir bakış attı. Aramızda bir anlayış geçti. Sonra başını salladı ve gitti.

Frank'in her zaman yeteneklere karşı bir gözü vardı.



Ertesi gün sekreterim Michelle, Scott'ın bir toplantı için beni konferans odasında görmek istediğı haberiyle beni karşıladığında ofisime adım atacak vaktim bile olmamıştı. Bunu karışık duygularla karşıladım.

İlk ve en önemlisi, çağrıldığım için kızgınlık. Onun çalışanı değildim ya da emrine amade değildim ama beni bir tepki vermem için yemlemesine de izin vermeyecektim. Bu oyunu daha önce bir kez oynamıştık. En kötüsünü yapabilirdi. Sonunda ya maskaralıklarından bıkacak ya da öfkesi yatışacaktı - hangisi önce gelirse benim için sorun değildi. O zaman olanlar hakkında mantıklı bir tartışma yapabilirdik ve başka seçeneğim olmadığını görürdü. Frank'in güvenine ihanet edemezdim. Bu kararı ben vermemiştim.

Sonrası rahatlatıcıydı çünkü aklının başına geleceğine dair bir umut kııntısı besliyordum. Belki de arayı düzeltmek istiyordu. İçten içe, benim onu özlediğim kadar onun da beni özlemiş olması için dua ediyordum. Sonuncusu, Hastings'in iddia ettiğı şeyle ilgili küçük bir şüpheydi.

Koridora çıkıp toplantıya doğru ilerledim ve Michelle'e *neler olduğunu biliyor musun der* gibi bir bakış attım ve sekreterim sadece omuz silkti. İş iştı, ancak, ve ne olursa olsun bizim kişisel

Farklılıklar - Frank öldüğünden beri beni her gece uyutmayan farklılıklar - önce bana danışmadan bir daha "toplantı" yapılmayacağını anlamasını sağlayacaktım. CEO rolünü ben oynuyordum ve bu saçmalıktı.

Oda görüldüğünde adımlarım durakladı çünkü gördüklerim en kötü şüphelerimi doğruluyordu. Camlı duvarın arkasından tüm yönetim kurulunun konferans masasında oturduğunu, Scott'ın da masanın başında durduğunu görebiliyordum. İçimdeki tüm umutlar yok oldu ve midem bulandı. Hastings haklıydı. İçten bir uzlaşma olmayacaktı. İşi ya da evliliğimizi konuşmak istemiyordu. Her neyse, iyi bir şey değildi.

Cep telefonumu sıkıca kavrayarak içeri girdim, elmas alyansım acı verici bir şekilde tenime batıyordu. Odadaki tüm insanların toplu bakışlarını hissetmektense her şey tercih edilebilirdi. Hâlâ sevdiğim kişi hariç.

Scott, dikkati masanın etrafında oturan yönetim kurulu üyelerine dönmeden önce bana sadece kısa bir bakış attı. Rolüne uygun görünüyordu. Kimse onu şımarık bir playboy sanmazdı. Ve bu sadece pahalı takım elbisesi ya da düzgünce ayrılmış ve geriye taranmış saçları değildi. Davranışları da öyleydi. Sert ve heybetli görünüyordu. İntikamın vücut bulmuş hali gibiydi. Frank'in olmasını istediği her şey.

Onun sevgisini hissetmiştim. Şimdi bile, dişiyle tırnağıyla savaşıyor olsa da, beni hâlâ benim onu sevdiğim gibi sevdiğini biliyordum. Bana yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra, kollarımı beline dolamak ve burnumu boğazının dibindeki sıcak tene gömmek istedim. Ona dokunmayı hiç o anki kadar istememiştim, ironik bir şekilde, en ulaşılmaz olduğu anda.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı bana hitap etmeden ya da beni tanıtmadan. Oturmamı bile istemedi. Varlığını kabul etmemişti. Bu bana yapabileceği en büyük hakaretti ve o da bunu biliyordu.

Oda çoktan onun olmuştu. Etrafa bir bakış bunu doğruladı. Kimse yol göstermek için bana bakmıyordu. Hayatımı bu şirkete adadıktan ve bu insanların çoğunu hayatımın büyük bir bölümünde tanıdıktan sonra, birdenbire sadece görünmez değil, aynı zamanda vazgeçilebilir de olmuştum.

"Hoparlrdeki beşiniz, lütfen hazır bulunanları onaylayın." Telefondaki beş yönetim kurulu yesi de konuştu. Konuşmadan önce dudaklarını bzd. "Babamı beklenmedik bir şekilde kaybetmek benim için, ailem için ve bu şirket için çok büyük bir darbe oldu..."

"Beklenmedik" ifadesi tamamen benim yararımıydı ve beni bir kez daha utandırmayı amaçlıyordu.

"Babamın sağlık durumu hakkında bilgilendirilmiş olsaydım, bu geçiş daha sorunsuz olurdu. Ne yazık ki haberdar edilmedim ve şimdi elimizde olana sahibiz."

Bakışları kısa bir an için masaya kaydđ ve ben de nefesimi tuttum, içinde bulunduğum yakın tehlikeyi Wyoming'de o hücum eden boğanın önünde dururken hissettiğim kadar keskin bir şekilde hissettim.

"Bugünden itibaren eşimi CEO vekilliğinden alıyorum--"

Damon'a inanmak istememiştim. Scott'ın bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğine inanmam gerekiyordu. Saygı, her neyse. Beni yönetim kurulunun önünde kk dşrmektense, en azından özel olarak anlatmanın faydasını göreceğine. Dünyanın önünde, gerçekten. Wall Street Journal'ın hikayeyi ortaya çıkarması an meselesiydi. Muhtemelen şu anda birileri onlara mesaj atıyordu.

Ve fkeli bir pislik olmasına rağmen, onu hala seviyordum. Bana bakmayan aynı adamı. Tenimin her santimetrekaresini öpen ve her gümüş yara izi gözlerimle buluşmayı reddeden aynı adam.

"Onu CEO olarak atama kararı babam tarafından akli dengesi yerinde değilken verildi - karımın etkisiyle... Mümkün olan en kısa sürede boşanmak istediğimi ." Hiçbir şey yapmıyordu

Yumruklar. Bir zamanlar arkadaşı ve sevgilisi olarak gördüğü bir kadın için merhamet göstermedi.

Tek bir kasımı bile oynatmadım. Hareket ettiremedim. Sanki uzuvlarım işbirliği yapmıyordu. Kapının yanında kıpırdamadan durdum ve onun her atışını, tüm öfkesini ve hayal kırıklığını çektim. Kollarım yanlarımda gevşek bir şekilde asılı duruyordu, yüz ifadem her zamanki gibi nötrdü. Görmelerine izin vermeyecektim ve kesinlikle ona bu zevki tattırmayacaktım.

Gözlerim konferans masasının etrafında dolaşarak her bir onaylamayan bakışı ve sırtışı, her bir baş sallamayı ve küçümseyen kaş çatmayı yakaladı. Kurul üyelerinin çoğunu on yıldan daha uzun bir süredir tanıyordum ama artık hepsi yabancıydı. Scott birkaç kelimeyle itibarımı, bağlantılarımı yok etmişti. Tüm sıkı çalışmamı.

"Ne olursa olsun, hiçbir zarar verilmedi ve ben bu şirketin CEO'su olarak yerimi almaya hazırım." Sesi sert ve acımasızdı. "Gücü birleştirdim, annem ve kız kardeşimle konuştum. Devyn hisselerini devretti ve herhangi birinizin aklına bir fikir gelirse diye kontrol hissesini bana verdi." Kafalar sağa sola dönüyor, bazıları sessizce birbirlerine mırıldanıyordu.

Son bir şans verdim ama ne kadar istesem de Scott bana bakmayı reddetti. Ben de ona, aşık olduğum adama son bir kez baktım. Sonra döndüm ve sessizce dışarı çıktım. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. O odada benim için hiçbir şey kalmamıştı.



Miller ofisimdeki koltukta oturduğu yerden, "Ona dava açmalısın," diye seslendi. Elemekte olduğum kâğıt yığınının başımı kaldırdım ve onun hoşnutsuz ifadesiyle karşılaştım.

"Lütfen bana mavi dosyayı uzatır mısın?" dedim, yan masada duran bir yığın dosyayı işaret ederek. Miller dediğimi yaptı ve yudumlamaya geri döndü.

lattesini sanki hafta ortasında iş yerinde değil de Pazar brunch'ındaymış gibi içti.

Keşke ayrılmak yürüyüp gitmek kadar kolay olsaydı. Yeni baş hukuk müşaviriyle şahsen gözden geçirmem gereken çok sayıda önemli sözleşme ve teklif vardı. Ayrıca, bunu Frank'e asla yapamazdım.

Dinlenme odasında fısıltılara kulak misafiri olmuştum. Scott dışarıdan bir firmadan birini işe almış, böylece o kişinin kendisine ve sadece kendisine sadık kalmasını sağlamıştı. Konuşuyor olsaydık ona söyleyeceğim akıllıca bir hareketti. Ki konuşmuyorduk.

Herkesin önünde küçük düşürülmemin üzerinden beş gün geçmişti ve dokuz gün daha geçecekti. Dokuz gün daha insanlar beni bir reality şov programındaymışım gibi izleyecek ve arkamdan fısıldayacaklardı. Onu her gün görmeye devam edeceğim dokuz gün daha. Beni görmezden geldiği -ya da daha kötüsü, bana yabancılara gösterdiği samimi kayıtsızlıkla davrandığı- dokuz gün daha. Yakında eski kocam olacak adam iyi bir oyuncuydu. Artık kızgın bile görünmüyordu. Sadece uzakta, uzak... soğuk. İşin iyi tarafı, daha kötüye gidemezdi.

Artık havlu atmanın, Scott'ımın gittiğini ve yerine Frank'in daha genç, daha yırtık pırtık bir versiyonunun geldiğini kabul etmenin zamanı gelmişti. Özel dikim takımlar. Ölümüne bakımlı görünüm. Ölü gibi umursamaz bakışlar. Parti fahişesi çoktan gitmişti. Bu Scott tamamen acımasız bir verimliliğe sahipti. Laurel ve Ryan'ın onu şimdi görseler ne düşüneceklerini merak ediyordum. Geçen gün telefonda Laurel'a açıklamaya çalışmış ama başaramamıştım.

"Wyoming'e geri dönmeyecek de ne demek? O bir çiftçi, CEO değil."

"Artık değil Laurel. Beni kovdu ve yönetim kuruluna Blackstone'u kendisinin yöneteceğini açıkladı. Bir de onu görmelisin. Bana Frank'i o kadar çok hatırlatıyor ki... Babası onunla gurur duyardı."

İronik bir şekilde, hayalimdeki işi kaybetmenin acısı aslında hiç de acı değildi. Beni derinden yaralayan Scott'ın ihanetiydi. İş eninde sonunda atlatacaktım. Hâlâ çok aşık olduğum adamı ise o kadar da değil.

"Kalmayı düşündün mü?" Dikkatim masamdaki kâğıt yığınlarının üzerindeyken yakında eski asistanım olacak kişiye sordum. "Hastings seni ekibinde istiyor."

Hastings bir sürpriz olmuştu ve iyi olanlara alışık değildim.

Miller iç çekti. "Hayır. Değişiklik zamanı geldi. Paul onun için çalışmamı istiyor, restoranların iş tarafında, ama ben evli kalmak istiyorum... bu yüzden hukuk fakültesine geri dönmeyi düşünüyorum."

Onu doğru duyduğumu umarak başımı kaldırdım ve Miller'ın yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi. "Zamanı gelmişti. Benden istediğin herhangi bir şey--herhangi bir şey--"

"Henüz kararımı ," diye mırıldandı.

"Miller..." İçimi çektim. "...sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Bu konuda aptallık etme."

Miller'ın dikkati tırnaklarına kaydı. Parmaklarını kalçasına vuruyordu. Tüm sert konuşmasına rağmen Miller hassas bir ruha sahipti. "Bu bana söylediğin en güzel şey."

"Bu bir iltifat değil, gerçek." "Peki ya sen? Planlar?"

"Hayatımda ilk kez, hayır... Bir çanta hazırlayacağım, pasaportumu alacağım ve havaalanına gideceğim. Oraya vardığımda bir bilet alacağım."

"Onu dava etmeliyim," diye alay etti.

Bu yüzüme beklenmedik bir gülümseme getirdi. Miller'ın zihninin işleyişi her zaman eğlence için iyiydi. "Ne için?"

"Cinsel taciz."

Scott'ın canının yanmasını, kendi ilacından biraz tatmasını ne kadar istesem de, bu süreçte Blackstone Holdings'i alaşağı etmek benim eğlence anlayışıma uymuyordu. "Kes şunu."

Kadın kahkahaları dikkatimizi ofisimin cam panelli duvarından dışarı ve kabinlerin aydınlattığı zemine çekti. Scott resepsiyonun yanında duruyordu.

Keskin gri bir pantolon giymiş çekici bir kızıl saçlı ve gülümsemelerine bakılırsa, açıkça eğleniyorlardı.

"Kim o?" Midem düğümlenirken ve içimi uğursuz bir his kaplarken sordum. Kızıl saçlı kadın gözlerinde açık bir şehvetle Scott'a baktı. Bu bakışı tanıyordum. Kısa bir süre önce ben de aynı bakışı yüzümde taşımıştım.

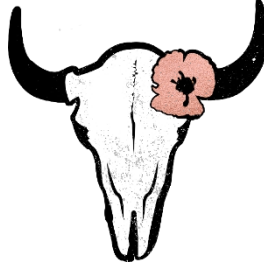
Miller hemen cevap vermeyince ona bir kez daha baktım. İşte o zaman cevabından hoşlanmayacağımı anladım. "Kim o, Miller?"

"Yeni genel danışman, senin yerini alacak olan kadın."

Bakışlarım çekici kadına döndü. Birden fazla şekilde benim yerimi almayı hedeflediğinden hiç şüphem yoktu. İşler daha da kötüye gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ



SCOTT

ON GÜN. BUNUN KONTROLÜNÜ ELE GEÇİRDİĞİMDEN BERİ ON GÜN GEÇMİŞTİ. şirket. Karımla barışma şansım da sona ermişti. Bu arada kafamı Blackstone Holdings'in altına gömerek harika bir iş çıkarmıştım. Mecazi anlamda tabii ki. Gerçi bazı günler gerçek gibi geliyordu. Yine de, tüm bu duyguları bastırmak için her şeyi yapardım.

Hala sersemlemiş durumdaydım. İhanet. Hayal kırıklığı. Güçsüzlük o kadar şiddetliydi ki içimde bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyor. Sonuncusu özellikle yıkıcıydı. Daha da kötüsü, umutsuzca haklı öfkeme tutunmaya çalışıyordum ama kızmak istediğim kişi bunu kolaylaştırmıyorken bu çok zordu.

Sydney yardımseverlikten başka bir şey yapmadı, istediğim her şekilde geçişi kolaylaştırdı ve hatta istemediğimde fazladan yol kat etti. Ondan gelen hiçbir kızgınlık, acı, dava tehdidi yoktu. Gözyaşı da dökmedi - ki bu beni çok sinirlendirdi.

Kovulduğu için o kadar da üzgün görünmüyordu. Karşılığında en azından biraz kızgın olsaydı durum hakkında biraz daha iyi hissederdim. Hiçbir şey

ona yüklenmektense kendimi daha iyi hissederdim. Ama hayır, bana nezaket ve çalışkanlıktan başka bir şey göstermedi.

Son üç gecedir, Katherine Daly'nin hızlanmasına yardımcı olmak için geç saatlere kadar çalışıyordu. Azımsanmayacak bir memnuniyetle, onu babamın rakiplerinden birinden işe almıştım. Belki de bu fare istilasına uğramış bok çukuru şehre döndüğümden beri doğru yaptığım tek şey buydu.

Acaba yaşlı adam şimdi beni görseydi, ofisini işgal ettiğimi, onun yerini doldurmaya çalıştığımı görseydi ne derdi? O ölmüştü ve ben hâlâ onun dikkatini çekmeye çalışıyordum. Ne kadar boktan bir durumdu?

Parmaklarımı bilgisayarımın klavyesine vururken çıplak yüzük parmağım dikkatimi çekti. Bugün Sydney'in hâlâ onunkini takıp takmadığını kontrol edecektim. Bir noktada onu boşayacaktım ama yakın bir zamanda değil. Ne de olsa yönetmem gereken bir şirketim vardı.

"Scott, konuşabilir miyiz?" Katherine Daly cevap beklemeden içeri girdi. Bu da tabii ki beni sinirlendirdi. Gerçi bugünlerde neredeyse her şey öyle.

Babamın masasının diğer tarafında duran berjer koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Masanın hâlâ babamın olduğunu düşünmem ne tuhaftı.

"Dün geceki maçı izledin mi? Daha iyi bir DH'ye ihtiyacımız var."

Yankees maçı hakkında konuşuyordu ki bu konuyu tartışmaya hiç niyetim yoktu. Gözlerimi masaüstü ekranımdan ayırdım, ona boş sohbete ayıracak ne zamanım ne de isteğim olduğunu söylemeye hazırdım ki siyah eteğinin aralandığını fark ettim. Eteği kalçasına kadar sıyrılmış, yüksek çoraplarının dantel bandı ortaya çıkmıştı.

Bunu bilerek giydiğine hiç şüphe yoktu. Yıllar boyunca o kadar çok kadının baştan çıkarma planının kurbanı olmuşum ki, bu konuda bir ders verebilirdim.

Uygunsuz, diye düşündüm ve aynı hızla bu düşüncüyü bir kenara attım. Ona kesinlikle gerekenden daha fazla zihinsel alan tanımayacaktım ve olumsuz ilgi bile ateşi körükleyebilirdi. Onun teklifleri

geçen hafta daha da cesaretlendi. Olmuyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

"Maçtan başka bir şey mi konuşacaktınız?" Tek bir cümleye sığdırabildiğim kadar sinirlenerek söyledim. Yüz ifadem de aynı şeyi söylüyordu.

"Bu akşam yemek yiyebileceğimizi ve Sydney'in dün gece bana gönderdiği dosyaların üzerinden geçebileceğimizi düşündüm. Özellikle Tokyo projesi sorunlu olabilir."

"Hayır." Dikkatim tekrar bilgisayar ekranına yöneldi.

"Hayır mı?" Kıkırdadı.

Ona karşı sabrım, kalan azıcık sabrım da resmen tükenmişti. "Bak... Katherine. Tavsiye üzerine geldin ve Blackstone'un babamın ölümünden bu yana yaşadığı yoğun iş temposuna ayak uydurmanı takdir ediyorum ama hata yapma, bu bir iş ilişkisi. Campisi ofisini nasıl yönetiyor bilmiyorum ama ben çalışanlarımı becermem. İlgilenmiyorum. Yeterince açık olabildim mi?"

Babamın ölümü ile evliliğimin sona ermesi arasında bir yerde diplomatik olma kapasitemi kaybetmiştim. Her halükarda bu onun için bir kayıp olacaktı. Bu seferkinin ona ulaşmak için kör bir güce ihtiyacı olduğu izlenimini ediniyordum.

Katherine bacaklarını açarak daha dik oturdu. Kapıyı hafifçe kapattıktan sonra

Eteğindeki boşlukla parmaklarını kucagında birleştirdi. ". "

Yorgun bir şekilde nefes vererek devam ettim, "Güzel. Şimdi bana Sydney'in Tokyo'daki mülk hakkında ne söylediğini anlatır mısın?"

Sydney sanki çağrılmış gibi açık kapı aralığında belirdi ve karnıma bir yumruk indirdi. Köpekler kanepedeki ölü uykusundan fırlayıp onu karşılamaya koştular, bacaklarının etrafında döndüler, o onlarla ilgilenirken sızlanıp ağladılar. Onu birkaç gündür görmemiştim. Uzak durmaya çalışmışım ama bu iş kolaylaşmak yerine giderek zorlaşıyordu.

"Bölüyor muyum?" diye sordu yumuşak bir gülümsemeyle, bakışları ben ve Katherine arasında gidip geliyordu.

"Hayır," diye karşılık verdim hemen. Katherine'den kurtulmak için bana mükemmel bir kılıf hazırlamıştı.

İş kıyafetleri giymediğini fark ettim. Siyah bir kazak ve uzun atletik bacaklarını saran siyah bir kot pantolon giymişti. Saçları omuzlarına gevşekçe dökülüyordu.

Kahretsin, *onu özlüyorum*, ilk ve son düşüncemdi. Neredeyse acı acı gülecektim. Hâlâ sevdiğim, neredeyse eski güzel bir karımın olması oldukça rahatsız ediciydi. Ve seviyordum da... her şeye rağmen.

"Tokyo'daki mülk hakkında konuşuyorduk ama bu bekleyebilir." "Oh. Eğer herhangi bir sorunuz varsa--"

"Henüz değil... belki sonra."

Babamın ofisine doğru ilerledi ve yarı yolda durdu. Ben de öyle düşünmüştüm. Her şeyi. Babamın şirketi. Babamın ofisi. Babamın masası. Hiçbiri bana ait değildi. Lazy S gibi değil. Bunların hiçbiri gerçek değildi.

Birkaç metre ötemde sakince durup beni izleyen kadın gerçikti... ve kısa bir süre önce benim olmuştu.



SYDNEY

"Notlar için teşekkürler Sidney," dedi Katherine ayağa kalkarak. Sesinde sadece gerçek bir minnettarlık vardı. Bunun için ona hak vermeliydim. "Oldukça yardımcı oldular."

Gözlerimi Scott'ın gergin ifadesinden ayırıp Katherine'in görünüşüne baktım: beyaz bluz ve siyah kalem etek, arı sokmuş dudaklar ve Disney prensesi gözler. Çok seksiydi. Buna hiç şüphe yoktu. Katherine güzel bir kadındı ve gerçekten iyi bir avukattı. Bu ikincisi canını sıkıyordu.

En azından Scott benimle konuşuyordu. Son beş dakikada, son üç haftada söylediklerinin toplamından daha fazlasını söylemişti. Bu minnettar olunacak bir şeydi.

Katherine ona, "Dosyaların üzerinden daha sonra geçebiliriz, Scott," dedi. Bunu daha fazla flört izledi ve ben neredeyse gözlerimi deviriyordum. Ofisteki herkes onun peşinde olduğunu biliyordu. Hatta bazıları ne kadar süre sonra malzeme dolabında sevişirken yakalanacaklarına dair bahse bile girmişti. Birinin onun adını fısıldadığını her duyduğumda panik atak geçiriyordum.

"Sizi biraz bırakayım," dedi.

Scott cevap verme zahmetine girmede ve dikkatini benden ayırmadı. Bu yeni tavrına ne anlam vereceğimi bilemiyordum ve açıkçası denemeyecek kadar da yorgundum. Ondan tek kelime daha duyamayacağını anlayan Katherine çıkışa yöneldi.

Omzumun üzerinden baktım ve konuşmadan önce Katherine'in gittiğinden emin oldum.

"Sana bunu vermeye geldim." Kotumun arka cebinden beyaz bir zarf çıkardım ve yaklaştım. Onu yıllardır Frank'in karşısında oturduğum sandalyemde otururken bulduğumda neredeyse sinirlerim bozulmuştu. Tüm hatalarına, işgüzarlıklarına rağmen onu çok özliyordum.

Masaya ulaştığımda Scott çoktan sandalyeden kalkmış ve masanın köşesinde yarı oturur haldeydi. Davranışlarından terlemediği anlaşılıyordu. Benim gibi değildi. İşte bu kadar. Muhtemelen onu televizyon ekranı dışında son görüşümdü. Büyük beyaz zarfı ona uzattım ve bekledim. Bir süre zarfa baktı. Sonra zarfı benden aldı ve sanki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışım gibi masanın üzerine bıraktı.

"Ne oldu?" dedi, gözlerini kızgınlık dolduruyordu. Bir an için korku gördüğümü sandım ama bu uykusuzlukla birleşen hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

Kot pantolonumun dar ön cebine uzanarak elmas Tiffany alyansı çıkardım ve zarfın üzerine yerleştirdim. *Derin bir nefes aldım.*

"Boşanma kağıtları. Merak etme, temizler. Hiçbir şey istemiyorum." Bir kez daha bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekledim, ama yüzü tamamen anlaşılmaz kaldı. "Onları avukatıma geri gönderebilirsin... Ben... Ben bir süreliğıne şehir dışında olacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Gerçekten şaşkın görünüyordu. Kaşları birbirine yaklaştı ve öylece kaldı.

Bunu ona açıklayacak değıldim. Tartışacak enerjim de yoktu. İçimde hiç mücadele kalmamıştı. Belki de acı ve keder sisinin ötesini görebilmem, birbirimiz için on yıl önce olduğı kadar şimdi de yanlış olduğumuz sonucuna varabilmem için tüm umutların kaybolması gerekiyordu.

"Yani, ben bittim... Bu benim son günüm."

"İki hafta önceden haber vermiştiniz, yoksa unuttunuz mu? İki gün daha var."

"Bitirdim, Scott. Dün gece yarısına kadar buradaydım ve her mülkü Katherine'in ihtiyaç duyacağı bilgilerle etiketledim. Onu duydun, her şey kontrol altında."

Yüzünde önce bir şaşkınlık belirdi, sonra paniğıe dönüştü. "Üzerlerinden geçerken soruları yanıtlamanıza ihtiyaçım olabilir." Bana en iyi bakışını attı ama işe yaramadı. "Bunu bu şirkete borçlusun. En azından Frank'e."

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokarak yavaşça geri çekilmeye başladım. "Her şey için iyi şanslar... Ben... Keşke..."

"Nereye gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum..." Gözyaşlarımla savaşarak dudaklarımı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmaya zorladım. Omuz silktim. "Manhattan'ı alabilirsin."

"Sydney..."

"Keşke her şey daha farklı olabilseydi... ve..." Çenem titredi. "Ve özür dilerim," diye zorladım, sesim çatlamak üzereydi. Açık kapıdan dışarı adımımı atar atmaz gözyaşlarım serbest kaldı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım. Veda ettim.



SCOTT

Elinde ağzına kadar dolu bir şarap kadehiyle Devyn aile odasına girdi ve benimkinin yanındaki büyük koltuğa oturdu. Ailemin şehir evi rahattı. Benim zevkim değildi; annem baskıya düşkündü. Ama içinde yaşanması gereken bir evdi. Tüm mobilyalar babamın boyuna özel olarak yapılmıştı. Çocukların üzerinde oynayamayacağı hiçbir şey yoktu. Annemin onlarca yıldır biriktirdiği sürrealist sanat koleksiyonu dışında, kolayca değiştirilemeyecek hiçbir şey yoktu.

Dev uzun bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. İkimiz de boyumuzu ve siyah saçlarımızı babamdan almıştık ama Devyn annemin parlak yeşil gözlerine ve keskin kedi yüz hatlarına sahipti. Sırtarak kırmızı şarabını yudumladı.

"Annem boşanma kağıtlarını imzalamayacağını söyledi."

Odanın diğer ucunda, küçük bir masada oturan annem muzip bir gülümsemeyle elindeki bakıyordu. Carly, Jessie ve Lola televizyon izlerken o da en büyük yeğenim Fallon ile oynuyordu. Sanki bizi duymuş gibi başı sola kaydı, çenesi düştü ve parlak yeşil gözleri kalın kırmızı gözlüklerinin kenarından beni inceledi. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Gözlerindeki acıma duygusuydu.

Cenazeden beri pek konuşmamıştık. Bu iki ay önceydi ve hala babamın hastalığı hakkında konuşmamıştık, yaklaşan boşanmamı tartışmamıştık, bildiği gerçeği yüzünden kavga etmemiştik. Ben hâlâ

Ama bunun acısını yetmiş yaşında yaşlı bir dul kadından çıkaracak değildim. Savaş baltası olsa bile.

Yine de kendimi aldatılmış hissettim. Zamanın dışında. Kapanıştan yoksun. Babama veda edememiştim. Bilseydim, burada olurdum. Karım bana söyleseydi, şimdi bu suçluluk duygusunu yanımda taşımıyor olurdum. Charlie'yi yeniden yaşıyormuşum gibiydi. Yine de yaşlı adam için doğru olanı yapmıştım. Blackstone'u işletmemi istemişti ve işte Blackstone'u işletiyordum. Lazy S artık Ryan'ın gözetimi altındaydı ve bensiz gayet iyi görünüyordu.

Sorun şu ki, onsuz da pek iyi .

Kız kardeşime iyice bakabilmek için gözlerimi ayırdım. Hafta sonu için çocuklarla birlikte gelmişti. Babam öldüğünden beri ikimiz de eve yakın kalmıştık, ikimiz de annemin tek başına hayata alışması konusunda endişeliydik. Bu konuda endişelenmemize gerek yoktu. Midge benden daha iyi idare ediyordu.

"John ne zaman geliyor?"

Hemen cevap vermeyince Dev'e yandan bir bakış attım. Saç çizgisi boyunca uzanan birkaç kır saç onun beş yaş daha yaşlı olduğuna dair tek ipucuydu. Ve artık sorumlu olan oydu. Bu her zaman böyle olmamıştı. Kısa bir süre öncesine kadar, bir erkek arkadaşından diğerine giden vahşi bir kızdı - ki bu Franklin'i çılgına çevirirdi- ta ki John'la tanışana kadar. Ta ki derse giderken bisikletiyle ona çarpıp kolunu kırana kadar. Tesadüfe bakın ki John o sınıfın asistanıydı.

"Bu gece geç saatlerde. Birkaç gün içinde halka açılacaklar ve o da son güncelleme üzerinde çalışıyor."

John ilk uygulamasını henüz Stanford'da yüksek lisans öğrencisiyken tasarlamış ve satmıştı. Yirmi beş yaşına geldiğinde bir servet kazanmış ve daha fazlasını kazanma yolunda ilerliyordu. Babam John'un başarısını her zaman küçümsemişti çünkü Bay Subtlety'ye göre Silikon Vadisi'ndeki başarı öykülerinin çoğu "*tamamen saçmalıktı*" ve eninde sonunda böyle olduğu ortaya çıkacaktı. John'u en başından beri severdim. O benim işimi seven iyi bir adamdı.

ve onun ailesine katlanmak. En çok da babamın onayını kazanmayı umursamadığı için ondan hoşlanıyordum.

"Annem nereden biliyor?"

Devyn çene hizasındaki saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı ve şarabını yudumladı. "Sydney'le konuştu."

İstediğim değil ama beklediğim bir cevaptı. Macallan bardağımın dibine bakmaya geri döndüm.

"Yakın olduklarını bilmiyordum."

"Yapmadın mı? Ne kadar şaşırtıcı." Konuşması o kadar kuruydu ki beni bir içki daha içmeye zorladı. "Annemin dört yıl önce göğsündeki yumruyu bulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Hayal meyal hatırladım ama yine de başımı salladım.

"Boş bakışlarından anlamadığını görebiliyorum. Her neyse--" diye kız kardeşim azarladı. "Carly su çiçeği geçirdi. Çok da kötüydü. Çok kötüydü. Fallon'un geçirdiğinden çok daha kötüydü, bu yüzden onu John'la bırakamadım. Hastalık konusunda umutsuz. Babam da...öyleydi--" diye düzeltti, hatasını anladı. Yüzünü buruşturdu, sanki babamı hatırlamak acı veriyormuş gibiydi. "Babam daha kötüydü. Annemi savunmasız görmeye dayanamazdı. Bu yüzden biyopsi için onunla birlikte giden Sydney oldu. Onu tüm doktor ziyaretlerine o götürdü."

Haberler içime işledi ve bir parti verdim. Midem bulandı. Daha da kötüsü, Sydney'in yapacağı bir şeye benziyordu. Sessizce. Tantana yapmadan ya da övgü almaya ihtiyaç duymadan.

"Onlar için burada olduğunu bilmek beni çok rahatlattı--" Duraksamada kız kardeşimin beni izlediğini hissedebiliyordum, yüzümün yan tarafı onun muayenesinden yanıyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun, küçük kardeşim--"

İşte geliyor, diye düşündüm ve acı acı gülümsedim. Bu sözler hiçbir zaman iyi bir şeyin habercisi olmamıştı.

"Ama affedemiyor ve unutamıyorsanız, onu serbest bırakmalısınız. Ondan boşanmalısın. Bu ona haksızlık olur."

"Neden kızgın değilsin?" Basıncın arttığı burnumun köprüsünü çimdikledim.

"Kızacak kim var ki? Babama mı? Yani, gerçekçi olalım, onu çok severdim ama hayatının çoğunda bir pislikti. Sonuna kadar bir pislik olması mantıklı. Bu tam ona göre--"

Bu beni çok güldürdü.

"-- Seni anlamıyorum. Annem biliyordu ve senin ona kızdığını görmüyorum. Onunla bir daha asla konuşmamakla tehdit etmiyorsun."

Hâlâ on üç yaşındaki yeğenimle oynadığı kâğıt oyununa dalmış olan anneme baktım.

"Fallon'a poker oynamayı öğrettiğinize inanamıyorum."

"Kendi kendine öğrendi, dostum." Dev başını salladı. "Dışarıda yeni ve tuhaf bir dünya var. Çocuğun olmadığı için mutlu ol."

Sydney'in Wyoming'de kucığında bir bebekle mutfakta dans ederkenki görüntüsü öyle sert ve hızlı çarptı ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sertçe doğruldum ve Devyn bana bakarken içkimden arta kalanları sehpanın üzerine attım.

"İyi misin?"

"Hayır." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başparmağımı alt dudağımda gezdirerek fikrin aklıma yerleşmesine izin verdim. Doğru hissettirdi. O kadar doğru hissettiriyordu ki, bu görüntüye iki elimle sarılmak ve asla bırakmamak istedim. Sydney bebekle. Sonra onun başka birinden bebek sahibi olduğunu düşündüm ve neredeyse aklımı kaybediyordum.

Isı göğsümden boynuma ve bacaklarımdan aşağıya yayıldı. Geçtiğimiz ay ne kadar soğuk olduğumu fark ettim. Onu görmemek, onunla konuşmamak, ona dokunmamak beni üşütmüş ve uyuşmanın eşiğine getirmişti.

Görüntü oyalanıyor, benimle alay ediyordu. Sydney gülümsedi ve göğüs kafesime keskin bir acı saplandı. Onu özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki bu acı vericiydi.

Artık ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden kızgın kalmakta ısrar ettiğime dair net bir kavrayışım yoktu. Neden hayatımdaki en iyi şeyi torpillemiştim?

bana ne olduğunu. Neden en başta onu incitmek için yola çıkmıştım. Gururuma hakim olamayışım başıma gelen en güzel şeyi mahvediyordu.

Devyn haklıydı. Anneme karşı hiçbir kızgınlığım yoktu ve o da Sydney'den farklı bir şey yapmamıştı. Telefonu açıp bana babamın ölmek üzere olduğunu ve zamanın daraldığını hiç söylememişti.

"Ya onu seviyorsam?"

"Evet, onu o kadar çok seviyorsun ki birkaç gün içinde kariyerini tek başına mahvettin. Sen gerçek bir beyaz atlı prenssin."

Şimdi savaşın sisi dağıldığına göre, bunu açıkça duymak kendimi bir pislik gibi hissettirdi, utanç içinde yüzümü buruşturmama neden oldu. Onu nasıl inciteceğimi çok iyi biliyordum - en değer verdiği şeyi, elinde kalan tek şeyi, kariyerini elinden alacaktım. Ve sahip olduğum her şeyle bunun peşine düşmüştüm, değil mi? Frank Blackstone'un Savaş Sanatı kitabından fırlamış bir manevraydı.

Gözlerim kapandı. Gerçek canımı yaktı. Ciğerlerim zar zor çalışıyordu. "Teşekkür ederim. Daha kötü hissedebileceğimi sanmıyordum."

Kız kardeşim karanlık bir şekilde kıkırdadı ve başını salladı. "Erkekler." "Ben ciddiym, Dev. Onu seviyorum. Ona aşığım."

"Bunu göstermek için komik bir yolun var. Aşk nedir biliyor musun Scott? Sana aşkın ne olduğunu söyleyeyim--John, babam için çalışmak istediğimi söyleseydim tüm işini bırakıp New York'a geri dönmeye hazırdı. Hukuk diplomam ve işletme yüksek lisansım var ve ikisiyle de hiçbir şey yapmadım--"

"Dört harika çocuğun var."

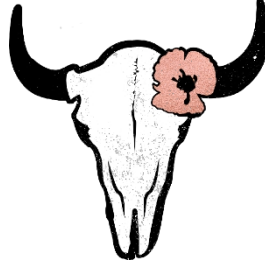
"Evet, çünkü bana *seçim şans*ı veren harika bir kocam var. Benim onun için yaptığım fedakârlıkları o da benim için yapardı-- işte sevgi budur. Senin hissettiğin ise pişmanlık." Şarabından bir yudum daha aldı. "İnsanları hiç denemeden incitmek konusunda gerçek bir yeteneğin olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "tutma."

"Sen büyük bir çocuksun, bununla başa çıkabilirsin... Bu evliliğin sana iyi geleceğini düşünmüştüm, ama şimdi görüyorum ki sadece ona zarar vermiş."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT



SCOTT

DEV'IN "MORAL KONUŞMASINDAN" KISA BİR SÜRE SONRA PANİK BAŞLADI. BİLİYORDUM KI

bir şeyleri düzeltmem gerekiyordu ama nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Ya da bunun mümkün olup olmadığını. Beni en çok endişelendiren de buydu. Çok geç kalmıştım.

Sydney'in ofisinde o günü her düşündüğümde - ona eşyalarını toplayıp dünün çöprü gibi dışarı çıkmasını söylediğim ve onun ağlamaya başladığı gün - içimden ölmek geliyordu. Büyükannesinin evinde ağlamamıştı. Ya da hastanede. Ya da ona yapılan diğer korkunç şeyleri anlattığında. Ama yine de onu ağlatmıştım.

Meghan haklıydı. Ben lanet olası Deccal'dım. Ve babam benimle gurur duyardı. Bu ifadelerin ikisi de doğrudu ve ikisi de umurumda değildi.

Miller koridorda göz teması kurmadan yanımdan geçti. Sydney bir ay önce ayrıldığından beri bana sessiz davranıyordu ve bu benim için sorun değildi. İyi davranacak havada değildim.

"Saksocu."

Ayaklarım sert bir şekilde durdu ve tüm hıncımı ondan çıkarmaya hazır bir şekilde döndüm. "Affedersiniz?"

Yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi vardı. "Kahve dedim, getireyim mi?"

Bir çalışanın ağzına yumruk atmak bana iyi bir dava kazandırabilirdi, bu yüzden ters ters bakmakla yetindim. "Duyduğumun bu olmadığına eminim."

"O zaman belki de işitme cihazı üreten bir şirket satın almalısınız."

Sinirlerim tepeme çıktı. Zaten tetikteydi ve bu adam tüm yanlış düğmelere basıyordu. "Kovulmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu benim son günüm. Korkarım ki memnuniyet denen o gemi kalktı,
Kötü Ken."

Kötü Ken mi?

İşler çirkinleşmeden dönüp uzaklaştım, ofisime -babamın ofisine- girdim ve annemi masanın arkasında asılı duran sürrealist tabloyu indirmeleri için iki adamı yönlendirirken buldum, babam binayı satın aldığından beri orada asılı duran bir tabloydu bu.

"Ne yapıyorsun sen?" Zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle sordum.

Annem omzunun üzerinden kısa bir süre baktı. "Oh, merhaba, tatlım. Resmimi alıyorum."

"O tablo, buraya ait olan diğer eşyalarla birlikte bu ofiste kalacak."

Annem bana şöyle bir baktı ve tabloyu alıp odadan çıkan adamlara bir şeyler fısıldadı. Kalın kırmızı gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Yeşil gözleri bana sabitlenmişti. "Bu tablo benim ve diğerleriyle birlikte herkesin zevk alabileceği bir müzeye ait."

"Koleksiyonu vermiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bazen tıpkı baban gibi oluyorsun. O da benim bağış yapmamı istemedi. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Yapmadım... ama nedenini anlayabiliyorum."

"Bu kadar çok şeyi anlaman çok komik. Babanın neden bir sürü şeyi elinde tutmak istediğini anlıyorsun ama neden

size öleceğini söylemedi."

Bu hazır olmadığım bir vücut darbesiydi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Scott? Çünkü üzgün görünüyorsun ve bence bu konuda konuşmaya ihtiyacın var."

"Neden bana söylemedin!"

"Çünkü benden yapmamamı istedi. Çünkü o benim kocamdı ve pek çok hatasına rağmen onu seviyordum. Çünkü kırk yıl evli kaldığınızda tavizler verir, anlaşmalar yapar, borçlanır ve kredi taşırsınız. Bu onun işiydi, onun kararıydı ve ben onun isteklerini yerine getirmeyi ona borçluydum. Baban kazanmaya alışkındı ama ölümü yenemezsin ve zayıf görünmeyi hazmedemezdi. Çocuklarının önünde değil. Kimsenin önünde değil."

"Peki ya Sydney?"

"Kendisini anlaması için ona güvendi. O da anladı."

Eskiden babamın oturduğu koltuğun karşısındaki berjer koltuğa , içimdeki tüm mücadele tükenmişti.

"Tek gördüğün Sydney'nin sana nasıl ihanet ettiği. Göremediğin şey ise onun babana olan sadakati. Seni ve muhtemelen sevdiği işi kaybedeceğini bile bile bir söz verdi ve sözünü tuttu. Karakter ," dedi annem gözlerini bana dikerek, "ve bugünlerde bundan pek fazla kalmadı." Yanıma gelerek alnımdaki saçları itti, bu genç kızlığımdan beri yapmadığı bir şeydi. Elini aldım ve onu öptüm.

Avuç içi.

"Burada ne yapıyorsun Scott? Mutlu musun?"

Tek bir kelime bile edemedim. Yapabildiğim tek şey başımı sallamaktı.

"O gitti. Umarım daha iyi bir yere. Üstünlük sağlamaya çalışmayı bırak. O zaten senin. Tabloyu alıyorum. Konağı satıyorum. İstedığın bir şey varsa Bernice'e söyle, o senin için toplar. Ya da gel ve beni yemeğe götür. Arkadaşlık işime yarayabilir." Beni öptü.

alnına. "Seni seviyorum, tatlım. Ama sen de o resim kadar buraya ait değilsin."



"Miller. Ben Scott Blackstone. Lütfen beni geri arayın."

Bir gün sonra.

"Senden haber alamadım. Sydney'i bulmaya çalışıyorum ama numarası sürekli telesekretere düşüyor. Onunla konuşmam gerekiyor ve İnsan Kaynakları'nın bir yönlendirme adresi ya da numarası yok. Lütfen beni arayın."

Bir gün sonra.

"Benden nefret ettiğini anlıyorum. Anlıyorum. Ama karımla gerçekten konuşmam gerekiyor. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım ve... *iç çekiyorum*... lütfen bu telefona geri dönebilir misin?"

Bir gün sonra.

Bam. Bam. Bam. Bam.

Çelik endüstriyel sürgülü kapının diğer tarafından "Kim o?" sesi geldi. Sabırsızca etrafıma bakındım, harekete geçme ihtiyacından heyecanlanmıştım. Smith'ler Chelsea'de, görünüşe bakılırsa çok pahalıya mal olan, dönüştürülmüş bir çatı katında yaşıyorlardı.

"Pizza teslimatı," dedim sesimi alçaltarak. Ve aylardır ilk kez neredeyse gülüyordum.

Kapı kayarak açıldı. "Biz...ah kahretsın."

Sydney'nin küçük arkadaşı kaşlarını çatı. Ona toplayabildiğim en yalvaran bakışı attım. "Aramalarımın hiçbirine geri dönmedin. Bana başka seçenek bırakmadın."

"Binaya nasıl girdin?" diye karşılık verdi, biraz şüpheli görünüyordu.

"Satın almadın, değil mi?"

Gülümseme isteğimi bastırdım. "2E'deki hatun da aynı içeri giriyordu. Beni içeri aldı."

"Giullermo, o şerefsiz--" "Bak, bana kızgın olduğunu anlıyorum--"

"Sana kızgın mıyım? Hayır, dostum. Kızgın değilim, kardeşim. Tam da senin balmumundan bir heykelciğini yapmak ve senin adına bir tavuk kurban etmek üzereydim. Eğer taşakların kaşınmaya başlarsa, nedenini anlarsın--"

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum, lanet olsun." Dişlerimi sıkarak, "Eğer bana onun nerede olduğuna dair bir ipucu verirsen, bunu telafi etmeye çalışıyorum. Sana yalvarıyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Biliyorum ve... ben... sadece denemek istiyorum... lütfen."

Bir dakika boyunca beni inceledi. "Ülke dışında." İsteksiz bir itiraf.

Rahatlayarak nefes verdim. Sonunda ona ulaşabiliyordum. "Nereye?"

"Blackstone geçen yıl Singapur'da bir konut satın almaya çalıştı ve Çinli bir katrilyoner ya da öyle bir şey tarafından açık artırmaya çıkarıldı. Adam etkilenmiş, kız onunla görüşüyor. Ritz'de kalıyor."

O cümlesini bitirmeden ben kaçıyordum.



SYDNEY

Güvenlik tuş takımına basarak ön kapının kilidini açtım ve yepyeni şehir evime girerek doğruca mutfığa yöneldim. Yolda, aylar önce gördüğüm tablonun yanından geçtim - tüm o renklerin ortasında yüzen gri kadın formu. Resmi, kendime artık griyle yetinmemem gerektiğini, son denemem pek iyi gitmemiş olsa bile renklerin içeri girmesine izin vermem gerektiğini hatırlatmak için almıştım.

Buzdolabından bir şişe Vitaminli su çıkardım ve ter yüzümünden ve göğsümden aşağı damlarken yudum yudum içtim. Yedi mil koşmuştum ve bugün hava cehennem kadar sıcaktı. Telefonum çaldı ve Miller'ın muhteşem yüzü belirdi.

"Ne zaman geliyorsunuz?" **Kabul** tuşuna basar basmaz sordum.
Düğme,

"Ağustos'un ilk haftası... ama bu yüzden aramıyorum." Sesinin tınısından hoşlanmamıştım. Suçlu gibiydi.

"Neden içimde tuhaf bir his var?"

"Önemli bir şey değil. Sadece eski sevgilinizin size doğru gelebileceğini ve biraz kızgın olabileceğini ya da olmayabileceğini haber veriyorum."

"Boşanma belgelerini imzalamayı reddettiği için henüz eski sevgilim olmayan adamdan mı bahsediyorsun? Ne yaptın sen?"

"Hepsi onun suçu, Syd. Bunu o istedi. Sürekli aradı, sana nasıl ulaşacağını öğrenmek istedi ve ben onu geri aramayınca evime geldi."

"Ne yaptın sen?"

"Ona Singapur'da olduğunu söyledim... ve Ritz'de senin adına bir rezervasyon yapmış ve iptal etmiş olabilirim. Sonra ona Dubai'de olduğunu söyledim. Ve senin adına başka bir rezervasyon yapmış olabilirim ya da olmayabilirim--"

"Ve sana inandı mı?" Homurdandım.

"Çok ikna ediciydim." Sesinde gurur vardı.

"Eminim ... ve?" Bu davranışı gülerek teşvik etmemek için yanağımın içini ısırarak dürttüm.

"Geçen haftayı seni aramak için Anthony Bourdain gibi yemek yemeden dünyayı dolaşarak geçirdi ve benim varlığımı, kocamın varlığını ve gelecekteki çocuklarımın varlığını tehdit etmek için aradığında ona gerçeği söylemek zorunda hissettim."

"Akıllıca bir seçim... Ne kadar zamanım var?" "Eğer özel uçakla geldiyse? En iyi ihtimalle birkaç saat."



"Anne, pamuk şeker istiyorum," dedi küçük Pete Laurel'e. Çillerle dolu yüzü, minicik kalkık burnu ve dikenli sarı saçlarıyla küçük Pete annesinin karbon erkek kopyasıydı.

"Önce hamburgerini bitir."

Miller'ın telefonundan sonra duşa girdim ve gece için hazırlandım. Laurel ve ben Commons'taki açık hava konserine katılmayı planlamıştık. Ben Sparaco ve New Effects çalacaktı ve hiçbir şey müziğin tadını çıkarmamı engelleyemezdi. Kalbimi yerinden söküp *bakla ve güzel bir Chianti* eşliğinde yiyen adamla yüz yüze geleceğimi bilmek bile.

Buraya gelirken yaptığım uçak yolculuğunda - ki bu yolculuk sırasında zaman zaman hüngür hüngür ağladım - zor bir karar verdim. Umut ve sevgi gerçekliği oluşturmaz. Aşkım güçlü olsa da kalbim daha fazla hırpalanmaya dayanamadı. Scott'ın gitmesine izin vermek zorundaydım.

"O burada mı? Onu görüyor musun?" Laurel ortak alandaki kalabalığı taradı. Jackson Hole, yaz aylarında yapılacak eğlenceli şeylerle dolup taşıyormuş.

"Bakmıyorum Laurel," dedim ona, gözlerimi sahneden ayırmadan ve kendimi müziğe kaptırarak. "Onun gelip gitmeleriyle ilgilenmiyorum. Bu kasaba birbirimizden kaçmamız için yeterince büyük."

Sahneye yakın bir yerde Ryan'ın konuştuğu bir kadınla göz göze geldiğini gördüm. Onu izlediğimi fark edip yüzünü buruşturdu, ben de ona göz kırpıp baş parmağımla onay verdim. Geri döndüğümde beri onu ve Lazy S kalabalığının geri kalanını çok görmüştüm. Burada devam ettirmek istediğim arkadaşlar edinmiştim. Hayatım boyunca ait olabileceğim bir yer aramıştım ve sonunda bulmuştum. Kocam arada bir ortaya çıkmaya karar verdi diye bundan vazgeçecek değildim.

"Pek olası değil, tatlım. Sanırım seni yeni buldu," dedi Laurel, mutlu düşüncelerimi bölerek.

Başımı çevirdim ve gözlerim Scott'ınkilerle çakıştı. Kalabalığın diğer tarafında, bir piknik masasının üzerinde durmuş, telaşlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Saçları dağılmış, beyaz tişörtü buruşmuştu,

Kot pantolon da. Günlerdir tıraş olmamış ya da uyumamış gibi görünüyordu.

Berbat haldeydi. Ve hâlâ o kadar güzeldi ki ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu. "Oh, oh, işte geliyor," diye mırıldandı Laurel. "Bebeğim, o pamuğu istiyor musun?"

şimdi şeker mi?" dedi Pete'e. "Evet,"

diye cıvıladı kk Pete.

"Evet, *hanımefendi*," diye düzeltti

annesi. "Evet, anne," diye alay etti Pete.

"Hayır, Laurel!" Tısladım. "Beni bırakamazsın--"

"Evet, yapabilirim. şu surata bak." Scott'ın piknik masasından aşağı atlayışını ve kalabalığın arasından dirsek atarak ilerleyişini izledik. "Bu çocuğun aklı başında değil ve ben de dost ateşinde lmeyeceğim."

Laurel beni istenmeyen bir evcil hayvan gibi terk ettikten kısa bir süre sonra Scott yanıma geldi. "Bunu seninle yapmayacağım," dedim ona ve hızlı adımlarla konserden uzaklaştım.

"Sydney, lütfen," dedi, sesi gergindi, her adımımı takip ediyordu. "Haftalardır sana mesaj atmaya ve seni aramaya çalışıyorum."

"Kıçını engelledim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı arkamdan.

Konuşamasın diye bir grup anne ve çocuklarının yanında, bir dondurma arabasında durdum. Altı yaşlarında kk bir kız, pamuklu elbiseme bakıp duruyordu.

"Elbisemi beğendin mi?" Ona sordum.

Gülümseyerek başını salladı. "Gkkuşağına benziyorsun."

Beyaz poplin eteği gökkuşağı rengine ince çizgilerle kaplıydı.

"Gkkuşakları benim favorimdir," dedim ona.

"Ben de," diye araya girdi saçımdan gelen derin bir ses. "zellikle de onları giydiğinde."

Gözlerimi devirdim ve dondurma arabasını kullanan çocuğa döndüm. "İki top kurabiye hamurlu dondurma lütfen." Bana külahı uzattı, Scott ise konuşmasının bölünmesine çok sinirlenmiş bir halde beni izliyordu.

Doğal olarak, ödeme yapmak için acele etmedim. İşim bitince dondurmamı yalayıp oradan uzaklaştım. "Beni yalnız bırak."

"Yapamam... Seni seviyorum Sydney. Seni seviyorum ve çok üzgünüm."

Döndüm ve neredeyse dondurmamı göğsüne çarpacaktım. "Ne oldu Scott? Bu iş sana çok mu ağır geliyor? Burada ne işin var?"

"Perişan haldeyim! Sensiz çok mutsuzum." Sesi düştü. "Ve sorun iş değil... sorun sensin. Babam ölmeden önce New York'a her gidişinde ben de aynı şeyi hissediyordum."

Etrafa hızlıca bir göz attığımda giderek daha fazla dikkat çektiğimizi gördüm.

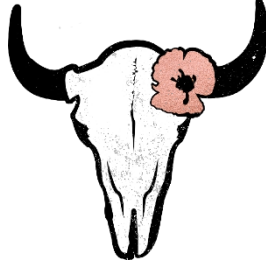
"Bunu hak etmesen de sana karşı dürüst olacağım çünkü sen bana aynı nezaketi göstermedin... bundan sonra bir daha konuşmayacağız."

Bakışlarım yana kaydı. Her yerde insanlar vardı. Aileler. Genç çiftler. Çocuklar. Bunu istiyordum. Hayatımda neşe istiyordum ve bunu fazlasıyla hak ediyordum. Gözlerim onun yüzüne döndü.

"Beni yediğim sayısız dayaktan daha çok incittin." İfadesi umutsuzdu, sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Seni hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim" -gözlerim yaşardı- "ama sen bu sevgiyi bana karşı kullandın. Bana açıklama şansı bile vermeden bilerek beni incitmek için kullandın... ve acı çektiğin için üzgünüm, gerçekten. Onu ben de sevdim. Ben de onun yasını tuttum." Bir damla gözyaşımı sildim. "Ama bunun için ağlamaktan ve senin için acı çekmekten bıktım. Senin aşkına güvenmiyorum. Bir güneş yanığı kadar derin ve beni iliklerime kadar sevecek birine ihtiyacım var. Boşanmak istiyorum, Scott. Hayatıma devam etmek istiyorum ve sen de devam etmelisin."

Onu orada, büyüğü bir konserin ortasında, pitoresk bir yaz gecesinde bıraktım. Onu bırakıp eve yürüdüm ve hüngür hüngür ağladım. Görüldüğünden çok daha zordu. Ne de olsa iyi bir oyuncuydum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ



SYDNEY

"YEMİN EDERİM BÜTÜN ERKEKLER SAĞIRDIR--" LAUREL GÖZLERİNİ KISARAK BAKTI VE BİR TANE DAHA ALDI.

Margaritasından bir yudum aldı.

Laurel'in arkadaşlarından biri, "Hepsinin Drake Wayland'a benzememesi çok kötü," dedi.

"Çok kötü," diye söze karıştı bir başka arkadaş.

"--ve eğer yanıyorsam... o zaman hepimiz sıçtık demektir. Çünkü bu onların aptal olduğu anlamına gelir." Laurel bir saat önce sözlerini gevelemeye başlamıştı ve ben sırtlan gibi gülüyordum. Hepimiz eşit derecede sarhoştuk. Ama hey, yazın işten izin alıyordum.

Herkes Laurel ve Pete'in barbekü ziyafetine gitmişti, yerel halkın yaz geldiğinde başlattığı bir şeydi bu. Bu hafta ev sahipliği yapma sırası Robinson'daydı.

"Siz bayanlar yemek konusunda iyi misiniz? Syd? Bir hamburger daha ister misin?" Pete sordu. "Tıka basa doydum. Teşekkürler, Pete."

Geldikten kısa bir süre sonra içmeye başladım, Scott'ın ortaya çıkabileceğini düşündüğümde. Ne de olsa bunlar onun da insanlarıydı. Ama gecenin yarısında, onun bilerek uzak durduğunu fark ettiğimde rahat bir nefes aldım.

Geçen gün bir mektup ve bir buket kara büyü gülü teslim edilmişti. Mektup temelde inandığı şeyi, Frank'in her şeyi ayarladığını ortaya koyuyordu. Scott' çok iyi tanıdığından, bunu öğrendiğinde tepkisinin ne olacağını biliyordu. Bu Frank'in Scott'ın CEO olarak yerini almasını sağlamak için yaptığı son ve en iyi manevraydı.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa o kadar da zorlama gelmiyordu. Aslına bakarsanız, tam da Frank'in yapacağı bir şey gibi geliyordu. Başından beri Frank'in ana planının Scott'ı CEO pozisyonuna getirmek olduğuna inanmak istemiyordum ama bu mantıklıydı. Klasik bir Frank Blackstone hamlesiydi. Şahı kurtarmak için piyonu feda etmek. Ne olursa olsun, bu Scott'ın bana, sevdiğini iddia ettiği bir insana nasıl davrandığını mazur göstermiyordu.

"Selam dostum. Seni gördüğüme sevindim," dedi tanımadığım bir adam. Kafamı kaldırdım ve Scott'la el ele tutuşmasını izledim.

"Zarif bir çıkış zamanı," dedim piknik masamıza, beni kollarını açarak gruplarına kabul eden Laurel'in bir grup arkadaşına.

"Aww, tatlım. Seni kaçırmasına izin verme. Türünün geri kalanıyla birlikte orada kalabilir," dedi Laurel içecek soğutucusunun etrafındaki adamları işaret ederek.

Laurel konuştuktan kısa bir süre sonra Scott döndü ve bana öyle kırık bir ifadeyle baktı ki onu o şekilde görmek içimi acıttı, midem düğümlendi. Eskiden olduğu adamdan eser bile yoktu.

Göz temasını keserek Laurel'in yanağına bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım.

Geri taşındığımdan beri bana annelik yapıyordu. "Birazdan görüşürüz."

Scott çocuklara merhaba demekle meşgulken, bir Uber çağırdım ve mümkün olduğunca gizlice fark edilmeden ön bahçeye çıkmaya çalıştım.

"Nereye gidiyorsun?"

Öyle bir şansım yoktu. Tek ışık kaynağının ay ve ön bahçe olduğu evin yan tarafındaki gölgelerde bana yetişmişti.

Peyzaj ışıkları.

Sertleşerek döndüm. "Eve. Sanırım en iyisi bu."

Bakışları bana dönmeden önce kesildi. "Söylediğin şey hakkında düşünüyordum--"

"Scott--"

"Lütfen... sadece beni dinle," dedi, yalvarmaya yakın, sert bir sesle.

Bu bir işkenceydi, birini sevmek ve onu uzaklaştırmak. Onları acı içinde görmek ve bunu dindirmek için hiçbir şey yapmamak. Kabul etmedim ama çekip gitmedim de.

"Belki de haklısın..."

Duymayı beklediğim şey bu değildi.

"Gururumu senin önüne koydum. İkimizin önüne. Ve bunun için şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha fazla üzgünüm... ama seni iliklerime kadar sevmediğim konusunda yanılıyorsun. Seviyorum. En başından beri. Bu beni değiştirdi ve geri dönüşü yok... Sonsuza dek kemiklerimdesin. Tıpkı benim seninkinde olduğum gibi..."

"Gitmeliyim," diye mırıldandım, saçımdan bir tutamı parmaklarının arasına alırken kıpırdamadan duruyordum.

"İyi günde kötü günde. Yeminler değil mi? Daha kötüsünü . Sana daha iyisini göstermem için bana bir şans ver."

Başını eğerek beni dudaklarımdan öptü, dokunuşu fısıltı kadar hafifti. Gözlerimi kapattım ve yabancıymışız gibi davrandım ve yolumuzda duran bir dünya tarih yoktu. Ve onu geri öpmenin yanlış olduğunu düşünmeme rağmen yine de öptüm. Öpücük birkaç saniye içinde bembeyaz oldu, ayrı kalmak dayanılmaz bir şeymiş gibi birbirimize yapıştık.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı ağzıma karşı, kalçalarımızı birbirine yapıştırdı, ereksiyonu bana doğru bastırdı. "Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim? Her şeyi yaparım Sydney, yeter ki söyle."

Kendimi onun kollarından, iri bedeninin sıcak konforundan uzaklaşmaya zorladım. "Dinleyebilirsin... Beni boşayabilirsin."



"Merhaba, ben Cody. Sana hiç Blake Lively'ye benzediğini söyleyen oldu mu?" diye geveledi solumda duran *çocuk*. Ona doğru bir bakış attım ve o da sarhoş ukala bir sırıtışla bana karşılık verdi.

Tam ileride, barın arkasında, Tony sırttı ve bize arkasını dönüp birkaç şişe ayırıyormuş gibi yaparak kıkırdamasını gizledi, hain.

Tek istediğim huzur içinde küçük bir içki içmekti. İnsan içine çıkacak durumda değildim - Scott'ın Jackson Hole'da aniden ortaya çıkmasının başlıca nedeni buydu. Üç hafta oldu ve o hâlâ buradaydı. Blackstone'un onsuz nasıl idare ettiği ciddi bir endişe kaynağıydı ama içimdeki araştırma dürtüsünü bastırdım. Blackstone Holding artık benim endişelenmem gereken bir şirket değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Laurel aradı ve onunla ve kızlarla (arkadaş grubu) bir şeyler içmek için dışarı çıkmam konusunda ısrar etti ve hayır cevabını kabul etmedi. İşte bu yüzden burada, Milyon Dolarlık Kovboy Bar'da, şehirdeki evimde üzüntülerimi boğmak (kek pişirmek) yerine bir grup küçük çocuğa

Onu sevmemekte başarısız oluyordum. Denedim. Gerçekten denedim. Kızgın kalmaya, ona içerlemeye çalıştım. Ama bunu yapamadım. Scott hâlâ her yaramı öpen adamdı. Neye ihtiyacım olduğunu benden bile önce anlamıştı. Kariyerime ve kalbime yaptıklarına rağmen ona hâlâ aşkıttım. Aramızdaki bağ kopmamıştı. Ve her ne kadar hayatıma devam etmek istesem de, onu başka biriyle görmeye hazır değildim. Bu muhtemelen beni öldürürdü.

Gözlerimi, *hepsi de* bir adamdan gelen beş yeni sesli mesajın *dinlenmeden* kaldığı iPhone'umun ekranından ayırdım ve söz konusu yürümeye başlayan çocuğa baktım. O ve arkadaşları tam bir rodeo kıyafeti giymişlerdi. "Cody" soluk sarı saçlara ve kaşlara sahipti, güneşte çok fazla zaman geçiren ve çok fazla içen birinin çiçekli tenine sahipti. Daha fazlası

Sanki haraç olarak seçilmiş biriymiş gibi omzunun üzerinden sarkan diğer iki de aynı şeyi yaptı.

"Ayık ya da yirmi yirmi görüşlü biri değil."

Karşılığında üç boş bakış aldım. Sonra, "Oh, anladım. Hayır, ama gerçekten--" diye ancak yasal ve açıkçası aptal bir adamın sahip olabileceği bir cesaretle tekrar başladı. Davranışlarıma bakan herhangi biri, onun flört etmesini bekleyecek durumda olmadığını anlayabilirdi. Aslında Laurel'e mesaj atıp malum sebeplerden dolayı kaçmak zorunda olduğumu söylemek üzereydim.

"Cody, değil mi?" Yüzümü ona döndüm. "Gururum okşandı. Ama buraya kız arkadaşım ile buluşup bir şeyler içmeye geldim. İlişki için gelmedim."

"Eşcinsel misin?" dedi en trajik ifadeyle.

Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp. "Evet, Cody. Ben eşcinselim."

"Beni geri aramadın." Sağ omzumun üzerinden gelen ses Cody'ninkinden çok daha derin ve boğuktu.

Tüm vücudum gerildi. Bu, dışarı çıkmak istemememin iki numaralı nedeniydi. Ona kısa bir bakış attım.

"Biri sizinle konuşmak istemediğinde genellikle böyle olur. Laurel her an burada olabilir."

"Laurel gelmiyor."

Harika. Bir tuzak. Onu öldürecektim.

"Eşcinsel olduğunu söylediğini sanıyordum?" Cody araya girdi.

"Bi. İlerleyin bakalım, Cody ve Cody'nin arkadaşları. Güven bana, bunun bir parçası olmak istemezsin."

"Ama--"

Scott'ın kaşları Cody'nin üzerinde çatıldı. "Göründüğün kadar aptal mısın yoksa kulakların ağır mı işitiyor? Siktir git, çocuk."

Cody kendini şişirdi ve omuzlarını dikleştirdi. Uzun boylu ve zayıftı. Scott'ın boyundan yaklaşık otuz kilo kadar kas eksikliği vardı. "Sen kime çocuk diyorsun, ahbap?"

Tony sonunda, "Tamam çocuklar, hadi," konuştu.

"Yeter," diye ekledim, bar taburesinden kaydım ve ikisinin arasına girdim. "Scott, gidelim." Bileğinden tuttum ve onu çıkışa doğru sürüklerken kendi isteğiyle geldi. Bu onun tehditkâr bakışlarını çocukların üzerinde tutmasına engel olmadı.

Dışarıda ılık hava saçlarımı geriye savuruyor, bulutsuz gece gökyüzü yıldızlarla parlıyordu. Şehirdeki evime doğru sessizce yürüdük. Sonunda adresime ulaştığımızda durdum ve onunla yüzleştim. Birkaç kilo vermiş olmasına ve gözlerinin altında koyu gölgeler olmasına rağmen o kadar yakışıklıydı içim sızladı.

"Her ne söylemeye geldiysen. Burada söyleyebiliriz."

Anlayışla başını salladı ama daha az kederli değildi.

"Gurur duymadığım pek çok şey yaptım ama sen... bu... bu evlilik, senin kocan olmak... Bu şimdiye kadar doğru yaptığım tek yanlış şey. Sen başıma gelen en iyi şeysin. Şanslı olan bendim."

Kalın beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı ve ben elimdeki zarfa bakarken, "Boşanma evrakları. Birkaç değişiklik yaptım ama hepsi burada... istediğin şey."

Başımı kaldırıp baktığımda yüzünün başka yöne döndüğünü, profilinin sertleştiğini ve çenesinin keskin çizgisinin sıkıca kenetlendiğini gördüm.

"Ben gidiyorum." Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü, kelimeler neredeyse zorla çıkarılıyordu. "Burada olduğum için mutlu olmadığını biliyorum, bu yüzden New York'a geri dönüyorum... sana biraz zaman veriyorum--"

Göğsüm kalbim yeniden kırılıyormuş gibi ağrıyor, gözyaşlarım olay çıkarmakla tehdit ediyordu.

"-- Seni seviyorum ve sana aşığım. Yaptığım onca şeyi düzeltebilir miyim, beni affedebilir misin, onu bile bilmiyorum-- buna sen karar vereceksin. Ama seni bekleyeceğim. Ne kadar süreceği önemli değil, bekleyeceğim. Nerede olduğu önemli değil, seni bulacağım. Sadece söyle ve orada olacağım... Tüm söylemeye geldiğim bu-- bu ve hoşçakal."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu, o kadar çok sevgi ve özlemle doluydular ki neredeyse patlayacaklardı. Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dudaklarını çekmeden ve gözlerini kamyonuna doğru çevirmeden önce çok iyi tanıdığım dudaklarının kısa bir şefkatli fırçası.

"Kendine iyi bak."

Sonra uzaklaştı, caddenin karşısına geçti, arkasına bakmadan kamyonetine bindi ve gitti. O sırada ben evimin önündeki kaldırımda kıpırdamadan duruyor, görmesini istemediğim gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzülmesine izin veriyordum.

Ellerim titreyerek zarfı açtım ve Scott'ın imzasının sert çizgilerini tanıdım. Resmi olarak boşanmıştım. Sonra başka bir şey daha fark ettim, el yazısıyla yazılmış bir mektup.

Haklıydın. Senden şüphe etmemeliydim. Beni incitmeyeceğine güvenmeliydim ama . Şimdi yapabileceğim tek özür dilemek ve seni sevdiğimi söylemek. Her şeyimle. Kalbimle bile.

*Seni seviyorum,
Sunshine. Seni
seviyorum.
S*

Başka bir belgeyi açtım. Blackstone Holding'deki tüm hisselerini bana devretmişti.



Bir anlaşmayı müzakere etme sanatının en önemli yönlerinden biri, bence öğretilmeyecek bir şeydir. İçgüdüsel olarak işleyen ancak çabayla geliştirilebilecek bir şey. Bu da zamanlama. Ne zaman durmalı ve ne zaman zorlamalı. İsteddiğiniz bir şeyin peşinden ne zaman

ve ne zaman geri çekileceğinizi. Ne zaman tereddüt ettiğiniz için parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceksiniz.

"Emin misin Laurel? Güvenlikte değil!" Çılgınca etrafıma bakınırken telefonuma bağırdım.

Arabayı kaldırıma bıraktım ve o gitmeden uçağına yetişmek için koştum. Ne yazık ki bugün zamanlamam yanlışmış gibi görünüyordu. "Daha erken bir uçağı binmediğinden emin misin?"

"Oldukça eminim?" Laurel en iyi ihtimalle vasat bir inançla cevap verdi. "Tamam, seni sonra ararım."

Tüm kapılara açılan güvenlik kuyruğı tıklım tıklımdı. En arkada, parmak uçlarımda durmuş, kalabalığı tarayarak uzun boylu, siyah saçlı öldürücü gamzeleri olan bir adam arıyordum. Uzun zamandır görmediğim gamzeler.

Onu kontrol noktasının hemen ötesinde gördüğümde neredeyse tüm umudumu kaybetmiştim; güvenlik bandından tasarım spor çantasını alırken Giants şapkasını gözlerinin üzerine indirmişti.

"Scott!"

Sıradaki her bir kişi, her bir TSA görevlisi, hatta lanet olası TSA köpekleri bile beni incelemek için döndü. Scott da öyle. Başını kaldırdı ve sivri bakışları kalabalığı yararak beni buldu, lacivert gözleri yumuşadı, çenem titreyerek sevginin ışıldamasına izin verdi. O gözler, bana her baktığında beni aşka sürüklüyordu ve ben de onun beni sevmesine izin vermemek için tek bir neden bile hatırlamıyordum.

İnsanlar kenara çekildi, ben kalabalığın arasından geçip sıranın başına ulaşmak için ilerlerken tüm bu kargaşanın nedenini görmek için biraz daha fazla meraklandılar.

"Hanımefendi, yapamazsınız--" TSA görevlisi azarladı.

"Geliyorum--" Ben diğer tarafta endişeyle beklerken Scott onun yerine konuştu. Tarayıcıdan geçerken yanlış yöne gitti ve alarm çaldı.

"Efendim!" TSA mutlu değildi.

Scott tam zamanında çantasını bırakıp beni kollarına atlarken yakaladı, bacaklarım beline dolanmıştı. Şapkasını kafasından indirdim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Söz... Sözü söylüyorum," dedim ona nefes nefese, göğsümün içindeki tüm o boşluk aylar sonra ilk kez huzurla, harika duygularla doldu.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü. Sonra başını geriye attı ve güldü.

OceanofPDF.com

EPİLOG

İKİ YIL SONRA.

"BU LANET TREN BENİ ÖLDÜRECEK," DIYE HOMURDANDI LAUREL.

Arkamda elleri ve dizleri üzerinde, giydiği küçük siyah elbisenin korsajının dikişleri ciddi bir şekilde test ediliyordu. Yer aynasında onun gelinliğimin kuyruğunu düzeltmeye çalışmasını izledim.

"Kırırsırsa sorun değil Laurel. Kimin umurunda?"

Bu ailede her şeyi alışılmadık şekilde yapardık. Evlenmeden önce boşanmak zorunda gibi. Elbisenin serseri bir treni mi? Bunu dert etmiyordum.

Ama Laurel'in buna tahammülü yoktu ve Laurel Robinson'la tartışmanın kazananı olmayan bir durum olduğunu öğrenmiştim. Eğer yaygara koparmak istiyorsa, onu durdurmayacaktım.

Zuhair Murad elbisesi gerçekten de bu durum için mükemmeldi. İpek organzeden yapılmıştı, vücudumdaki yeni kıvrımları saran ve kumaştan bir şelaleye dönüşen basit bir straplez korsajı vardı. Rengi lavantanın soluk bir tonuydu. Çünkü gerçekçi olalım, beyaz giymek bir şaka olurdu ve Scott ile ben her şeyden önce dürüstlük yemini etmiştik.

Biraz parlatıcı sürdüm, düşük topuzuma ilıştırılmış beyaz zambağı fiskeledim ve yatak odamın kapısına yöneldim. Arka tarafta, bizim yüz

arkadaşlar, aile ve çalışanlar gösteriyi başlatmak için beni bekliyorlardı.

"Treni tiftikle kaplıyorsun!" "Sorun değil

Laurel, hadi."

Arka bahçemize çıkan merdivenlerden inerken, pencere duvarından, müstakbel kayınvalidemin bu olay için seçtiği iek patlamasını görebiliyordum. Bu düğünü organize etmek için can atıyordu ve ben de ona izin verdiğim için çok mutluydum... Daha önemli şeylerle meşguldüm.

Çiçekler güzeldi ama Tetonlar daha güzeldi. Scott haklıydı. Yaşayan sanattan daha güzel bir şey yoktu ve arka bahçedeki insanlar da bu kategorideydi. Hayatım boyunca ait olabileceğim bir yer, birileri aramıştım ve ben şanslı olanlardan biriydim - Blackstone ve Lazy S için çalışan insanların, yol boyunca edindiğimiz arkadaşların arasında yerimi bulmuştum: Ryan, Jan, Robinsonlar, Paul, Miller ve bebek Soledad Smith, Marjorie, Dev, John ve kızlar.

Frankin hepimize tepeden bakıp *ben demiştim dediğine* inanmak istiyorum. *Tek ihtiyacın olan doğru yönde küçük bir itmeydi.*

Daha çok bir itiğ kakış gibiydi ama şikayet etmiyorum. Hayatımın geri kalanında ait olmak istediğim kişiye bulmuştum.

Boşanmamızın bir parçası olarak Blackstone'daki hisseleriyle birlikte Scott bana Manhattan'ı verdi. Boşanmanın mürekkebi kurur kurumaz çıkmaya başladık. Çünkü gerçekten de hayatımın en güzel srprizinden vazgeçecek değildim. Ve Blackstone'u yönetmekten de vazgemeyecektim. Bunu bana Frank ğretmişti.

"Syd, eğer bir şey şunu hatırla: İçgüdülerin ve kalbin aynı fikirde olduğunda harekete geç."

Ve yaptım. Yaptım. Verdiğim en iyi karardı. Onunla ilk kez evlenmek dışında.

Ben Blackstone Holdings'i, o da Lazy S'i yönettiği için çok seyahat ediyorduk ve bu hiç de kolay değildi. Sık sık yorulduğumuza ve çok çalıştığımıza şüphe yok ama sonuçta ikimiz de diğerinden sevdiğimiz işi bırakmasını istemezdik. Böylece bir ileri bir geri gittik.

Ve şimdi meşaleyi devretme zamanı gelmişti. Yavaşlama ihtiyacı hissediyordum. Yapmayı planladığım şeyi başarmıştım.

Hastings hayatımın ikinci sürprizi olmuştu. Sağ kolum olarak uluslararası satın almalara öncülük etmiş ve denizaşırı seyahatlerin çoğunu idare etmişti. Artık görevi devralma vakti gelmişti. Blackstone Holding onun dümende olmasıyla şüphesiz başarılı olacaktı. Frank'in her zaman yetenekleri gören bir gözü vardı.

Hazır mısın? Merdivenlerden inerken dünyanın en yakışıklı adamına bir işaret yaptım. Yavaş bir süreçti ama öğreniyordum. Koyu gri bir takım giyen ve milyon dolarlık gülümsemesiyle Drake bana baktı ve elini kalbinin üzerine koydu.

Benimle , diye imzaladı.

"Ve Scott'ın taşaklarını eline verme riskini mi alayım?" Laurel aramıza girdi. "Hadi Kazanova, gelini verme zamanı."

Arka bahçeye açılan Fransız kapılarının eşiğine geldiğimizde, hepimiz botlarımızı giymeye gittik; parlak yeni mor Hunters'larım kapının yanında beni bekliyordu.

Dün gece beklenmedik bir yaz yağmuru yağdı ve zemin hala ıslaktı. Kahverengi şeylere o kadar çok basmıştım ki düğün günümde bunu tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

Müzik başladı, Kina Grannis' *Can't Help Falling In Love* ve Drake ile ben kol kola evden dışarı çıktık. Oturan yüz davetlinin hepsi bizi izlemek için döndü. Hepsinin ayağında Hunter botları ve yüzlerinde geniş bir gülümseme vardı.

Ancak benim dikkatim başka yerdeydi. Doğruca beyaz zambaklarla kaplı kemerin altında duran ve elinde telaşlı bir yaşında bir çocuk tutan adama gitti.

Babasınıkiyle uyumlu küçük gri bir takım elbise ve gökkuşığı renginde bir kravat takmıştı. Gökkuşaklarını hâlâ seviyorum. Beni hala umutlu hissettiriyorlar.

Jack Franklin Blackstone'un bu kadar erken gelmesini planlamamıştık, ancak iki katılımcı da bunun olmasını engellemek için bir şey yapmadığında buna tam olarak kaza diyemezsiniz.

Eğer biri size ikisine birden sahip olamayacağınızı söylerse, onlara fikirlerini kendilerine saklamalarını söyleyin. Küresel bir şirketi yönetmek ve bedenimdeki ve zihnimdeki değişikliklerle başa çıkmak zordu, ama başardık. Büyük ölçüde kararımı destekleyen ve yardımcı olan ortağım sayesinde.

Ne olursa olsun, iki işte kazandığı parayı hafta sonuna yetiştirmek ve üç çocuğuna da okul malzemesi almanın bir yolunu bulmak zorunda olan bekar bir anneden daha zor bir durumum yoktu. Ya da kira ve nafaka ödemekte zorlanan ve yeni hokey malzemeleri için fazladan para bulmaya çalışan boşanmış bir babadan. Asla Forbes ya da Time'a kapak olamayacaklar ama onlar da benim gibi birer CEO. Bazılarımız Fortune 500 şirketlerini yönetiyoruz. Bazılarımız ev geçindiriyor.

Beni bekleyen güzel adama gülümseyerek Drake ve ben vıcık vıcık koridorda ilerledik, attığım her adımda ayaklarım birkaç santim batıyor, garip emme sesleri beni kıkırdatıyordu.

Beni gören oğlum babasının kollarında zıplamaya, mırıldanmaya ve kollarını havaya kaldırmaya başladı. Scott'ın dikkati tamamen geline odaklanmışken, o hareketli küçük yumruklardan birinin sonunda babasının gözüyle buluşması an meselesiydi.

Scott nefesinin altında küfretti. Köpekler havlamaya başladı. Ve Ryan gülerek küçük çürük hayvanı ondan aldı. Jack geçen gün ilk adımlarını atmıştı ve dürüst olmak gerekirse çok üzülmüştük. Sadece emekleyebildiği zamanlarda zaten ele avuca sığmazdı.

Çardağa ulaştığımda Drake beni tek gözlü damadıma teslim etti. Geçen ay kırk yaşına girmişti ve sakat olmasına rağmen hâlâ dünyanın en yakışıklı adamıydı.

Tanışma zevkine erişmiştim. Herkes bizi izlerken yüzünü okşadım ve gözlerinden öptüm. Bazıları gülüyordu. Bazıları alkışlıyordu.

Çünkü biz böyleydik - kararsız, beceriksiz, iyi niyetlerle dolu ama çoğu zaman kanat çırpın. Gözlerini kısan Scott gülmeye başladı. El ele tutuşup 70'lerin Elvis'ine baktık. Bu adam bizim iyi şans tılsımımızdı. Düğün töreni onsuz doğru olmazdı.

"Hepiniz hazır mısınız?" Kahkahalar dindiğinde Elvis sordu.

Scott benden önce davranarak, "Ben bunun için hazır doğmuşum," diye cevap verdi.

Ben sevdiğim kişinin gözlerinin içine bakarken Elvis şovuna başladı, iyi talihim karşısında huşu içindeydim. "Kimsin sen?" diye mırıldandım.

"Eşiniz, en iyi arkadaşınız, eski kocanız," genişçe gülümsedi, sonra yavaşça eridi, "size delicesine aşık olan adam, Bayan Blackstone."

Bir havlama sesi ikimizin de dikkatini Romeo'nun birkaç metre ötede çamur içinde durduğu yere çekti.

"Hayır, Romeo. Hayır!"

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye bir evcil hayvan projesi olarak başladı ve o kadar çok hız kazandı ki - bu karakterler dikkatimin çoğunu aldı - onu yayın programımın en üstüne itmek zorunda hissettim. Ne olursa olsun, bazı kitapçı arkadaşlarımın bildiği gibi, bir süre zorlu bir yolculuk oldu.

Bu amaçla, beni doğru yöne ittikleri için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Nina Grinstead hayallerimi her zaman gerçeğe dönüştürdüğü için. Arkadaşlığınız ve desteğiniz için Chanpreet Singh. Pavlina, Roxie ve Irene dostluklarınız, tavsiyeleriniz ve yorulmak bilmeyen teşvikiniz için. Sizler ve dostluklarınız bu işin parlak tarafısınız.

Bu (genellikle nankör) işi yapmak için değerli zamanlarını ayıran tüm muhteşem blog yazarlarına ve eleştirmenlere - yeteneklerinize ve bu işe olan bağlılığınıza hayranım. Her zaman söylüyorum, tek bir eleştiri yazmaktansa bir roman yazmayı tercih ederim. Bu yetenek beni tamamen şaşırtıyor.

Najla Qamber, tanıdığım en sabırlı yaratıcı insan. Bana katlandığınız ve bebeklerimin güzel görünmesini sağladığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kitaplarımı satın alan ve beğenen tüm harika okuyuculara. Sizler her şeyi değerli kılıyorsunuz. Ne zaman kitabımı ne kadar beğendiğinizi anlatan bir e-posta alsam, bunu neden yaptığımı hatırlıyorum.

xo,

Paola

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA



P. Dangelico her türlü romantizmi, kağıt hamurunu, NY Jets'i ve gününü ahırda geçirmeyi seviyor (görünüşe göre en iyi düşüncesini at kakası küreklerken yapıyor). Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten ve sosyal medyadan pek hoşlanmıyor ama yine de size bağlantıları verecektir.

- [Facebook Okuma Grubu](#) (P. Dangelico's Mod Squad)

Ya da beni burada bul

www.pdangelico.com



OceanofPDF.com

P. DANGELICO TARAFINDAN DA

Sevmesi Zor Serisi *Çağdaş, Tekil POV*

Yıkım Topu Balyoz

Buldozer

It Takes Two Serisi *Çağdaş, İkili POV*

Bebek Yapıcı

Tiebreaker

Risk Taker (yakında)

Malibu Üniversite Serisi *NA*

Nothing But Trouble Nothing

But Wild (çok yakında)

Boynuz Düeti *Erotik Romantizm*

Bir Milyon Farklı Yol (Kitap I)

Seni Kaybetmenin Milyonlarca Farklı Yolu (Kitap II)

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.